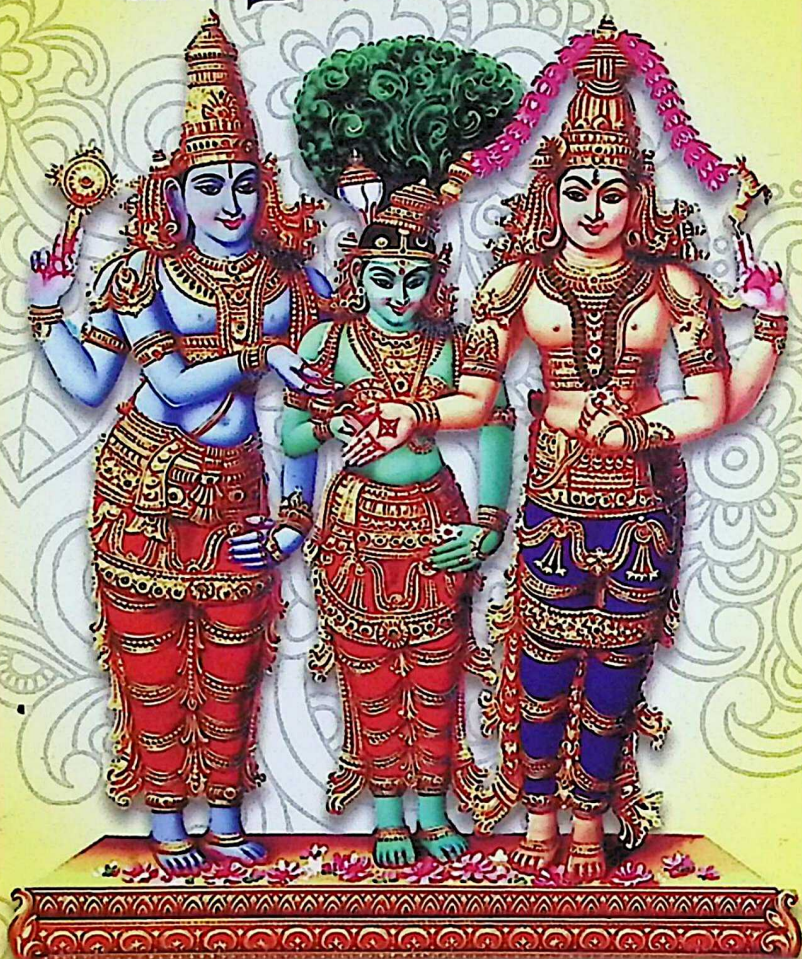

உ

சிவ சிவ

திருச்செந்திலாண்டவன் துணை

வைதிகச் சைவம்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்
விஜயதசமி-சிறப்பு வெளியீடு

24-10-2012

ஸ்ரீ காசிமடம்

*

திருப்பனந்தாள்

உ

சிவ சிவ

திருச்செந்திலாண்டவன் துணை

வைதிகச் சைவம்

கயிலைமாமுனிவர் வழங்கியருளிய

அறிவுரைகள்

விஜயதசமிச் சிறப்பு வெளியீடு

24.10.2012

ஸ்ரீ காசிமடம்,

திருப்பனந்தாள் - 612 504.

முதற்பதிப்பு - 2012

பிரதிகள் - 1000

உரிமை : ஸ்ரீ காசிமடம்.

பக்கங்கள் 10 + 80 = 90.

விலை ரூ. 30.00

கிடைக்குமிடம்:-

மேலாளர், ஸ்ரீ காசிமடம்,
திருப்பனந்தாள் - 612 504,
தஞ்சை மாவட்டம்.

தொலைபேசி: 0435-2456655.

அச்சம் கட்டும்:-

ஸ்ரீ குமரகுருபரர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள்-612 504.
தஞ்சை மாவட்டம்.

பதிப்புரை

திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடம் அதிபர் “கயிலைமாமுனிவர்” ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ காசிவாசி எஜமான் சுவாமிகள் அவர்கள், சைவ மரபுகளையும், நெறிமுறைகளையும் தம் எழுத்துப் படைப்புகளாலும், அருளுரைகளாலும் பரப்பியிருக்கிறார்கள். சைவ மரபுகள் மறைக்கப்படும்போதும், மறுக்கப்படும் போதும், மீறப்படும்போதும் தக்க ஏதுக்கள் காட்டி, ஆணித்தரமான அறிவுரைகளால், பிழைகளைக் களைந்து நெறிப்படுத்தும் அவர்களின் வியத்தகு பெருந்தொண்டுகளுக்கு ஈழனை இல்லை.

குழந்தைகளுக்குப் பெயரிடுதல், திருமணம் உள்ளிட்ட எல்லா நிகழ்வுகளும் வேதாகம முறைப்படியே, சைவர்களின் இல்லங்களில் நிகழ வேண்டும். அதுவே காலங்காலமாக உள்ள நடைமுறை. எல்லா நிகழ்வுகளிலும் திருமுறைப் பனுவல்கள் கட்டாயமாக ஒதப்பெறுதல் வேண்டும் - என்னும் இப்பொருண்மைகள் பற்றி, நம் “கயிலைமாமுனிவர்” அவர்கள் அருளிய அறிவுரைக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

ஸ்ரீ காசிமடம் திங்களிதழாகிய ஸ்ரீ குமரகுருபரரில், 2011 செப்டம்பர் முதல், 2012 சூலைத் திங்கள் வரையிலான இதழ்களில் “வைதிகச் சைவம்” என்ற தலைப்பில் “கயிலைமாமுனிவர்” ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ காசிவாசி எஜமான் சுவாமிகள் அவர்கள் இக் கட்டுரைகளை வழங்கியருளினார்கள்.

மெய்யன்பர்கள் பலரும் “வைதிகச் சைவம்” கட்டுரைகள் நூலாக வெளிவந்து சைவ மரபுகளுக்கு அரணாக அமையவேண்டும் என வேண்டி விரும்பினர். ஸ்ரீ குமரகுருபரர் இதழின் வாசகர்கள் அல்லாத பிறரும் கற்றுத் தெளிவதற்கு நூலாக வெளிவருவது மிகத் தேவையாகும்.

நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் அதிநுட்பமான செய்திகளைத் திரட்டித் தந்துள்ளமையால் இது அரியதோர் சான்றாவணமும் ஆகிறது. கற்போரின் உளம் கொள்ளுமாறு செய்திகள் எழுதப்பட்டிருப்பினும், மேலும் வாசிப்புக்கு எளிமையாக்கும் வகையில் சிறு தலைப்புகளும் இட்டுப் பதிப்புக்கு வழங்கியுள்ளார்கள். இவ்வரிய நூல் நிகழும் நந்தன ஆண்டு ஐப்பசி எட்டாம் நாள் (24.10.2012) விஜயதசமித் திருநாளில் வெளிவரத் திருவருள் சூட்டியுள்ளது.

அரும்பெரும் செய்திகளைத் தமிழ்ச் சைவ உலகிற்குப் பெருநீதியமாக வழங்கியருளியதுடன், தனி நூலாக வெளியிடவும் அனுமதி வழங்கி, முகவுரையும் இயற்றியளித்து வாழ்த்திய நம் “கயிலைமாமுனிவர்” ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ காசிவாசி எஜமான் சுவாமிகள் அவர்களின் பொன்னார் திருவடிக் கமலங்களுக்கு நன்றிகலந்த வணக்கங்களைச் செலுத்தி மகிழ்கிறோம்.

அண்மை ஆண்டுகளில் “கயிலைமாமுனிவர்” அவர்கள் சைவம் தழைக்க வழங்கியருளிய,

1. கயிலைமாமுனிவர் தேவாரத் திரட்டு
2. வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க
3. மெய்யும் பொய்யும்
4. திருவெம்பாவை - திருப்பள்ளியெழுச்சி - அனுபவ உரை

என்னும் நூல்களை மகிழ்ந்து வரவேற்றது போலவே “வைதிகச் சைவம்” என்னும் இந்நூலையும் ஆத்திக அன்பர்கள் பெரிதும் வரவேற்று, ஏத்திப் போற்றுவர் என்பது திண்ணம்.

திருப்பணந்தாள்.] ஸ்ரீமத். சுந்தரமூர்த்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள்,
24.10.2012. இணையதிபர், ஸ்ரீ காசிமடம்.

முகவுரை

**“பதும முதல்வனும் எழுத அரியதொர்
பனுவல் எழுதிய வைதிகப் பாப்டினர்”**

என, அருடபெருங் கவிஞர் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் ஆலவாய்ச் சொக்கநாதப் பெருமானை அழகொழுக வருணித்துத் துதித்தார்.

வைதிகம் என்ற சொல்லுக்கு வேதத் தொடர்புடையது என்பது பொருள். பதும முதல்வன் - பிரமன். முப்பெரும் கடவுள்திருநாமங்களைச் சொல்லும்போது பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற நிரலில் சொல்கிறோம். படைத்தல், காத்தல், ஒடுக்குதல் என்னும் முத்தொழில்களில் முதல் தொழிலாகிய படைத்தனுக்குரிய கடவுள் பிரமன். முதல் தொழிலைச் செய்யும் கடவுள் என்பதனாலும், முதலாவதாகச் சொல்லப்படுபவர் என்பதனாலும் ஸ்ரீ குமரகுருபரர் பிரமனை முதல்வன் என்றார். தாமரையில் அமர்ந்தருளுபவராதலினால் பதும முதல்வன் என்றார். பதுமம் - பத்மம் - தாமரை.

வேத மூலமந்திரங்களை அருளியவர் சிவபெருமான். வேதத்திற்கு உரியவரும், வேதத்தைத் தம் செல்வமாக உடையவரும் வேதா - பிரமன். எனினும் பிரம தேவர் வேதத்தை ஒருமுறைகூட எழுதிப் பார்த்ததில்லை. கல்விப் பெருஞ் செல்வப் பேறாகிய கலைமகளின் கேள்வனாயினும், வேதத்தின் ஒரு பனுவலைக்கூட அவர் எழுதிப் பார்க்காமைக்குக் காரணம், வேதம் எழுதாக் கிளவி என்பதேயாகும். வேதம் சொல்லிச் சொல்லிப் பயிர்வதற்குரியது; எழுதிப் படித்துப் பயிர்வதற்குரியதன்று. பதும முதல்வனும் எழுத அரியது.

வடமொழியும் தமிழும் சிவன் அருளிய மொழிகளே. வடமொழி வேதத்தை எழுத முடியாது. தமிழில் ஒரு பாட்டாவது பிரமன் எழுதினாரா? அப்படி ஏதும் எழுதியதாக எந்தப் புராணத்திலும் தகவல் இல்லை.

பதும முதல்வனும் எழுத அரியதாகிய ஒப்பற்ற அருமையான பனுவலைச் சிவபெருமான் எழுதினார். அப்பனுவல் பதும முதல்வனும் எழுத அரியது ; அரியதோர் பனுவல். அரியதொர் என்பதனை இருகார் கூட்டுக. இப்படியாக ஸ்ரீ குமரகுருபரர் குறிப்பிடும் பனுவல் எது?

நம்பெருமான், பண்பால் யாழ்பயில் பாணபத்திரனுக்காகத் தமிழில் ஆசிரியப் பாவால் சீட்டுக் கவி எழுதினார். பெத்தான் சாம்பானுக்காக வெண்பாப் பாட்டெழுதினார். பாண்டியனின் மனக்குறை போக்க, களவியல் நூற்பாக்கள் எழுதினார். தருமிக்காகக் கொங்குதேர் வாழ்க்கை எனத் தொடங்கும் அகப்பொருட் பாட்டெழுதினார். இவற்றில் எதனை அரியதோர் பனுவல் என ஸ்ரீ சுவாமிகள் குறிப்பிட்டார்கள் என்று சிந்தித்தால், இவையல்லாத வேறொன்றையே சுவாமிகள் குறிப்பிட்டார்கள் என்ற விடை வரும். இவை யாவும் பெருமான் இயற்றியவை. அன்றியும் இவை யாவும் வைதிகப் பாட்டு என உலகம் கொண்டாடுவதற்காக அருளப்பெற்றனவல்ல.

சன்மார்க்கியும், ஞானமார்க்கியுமாகிய ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்தை முழுமையாகத் தாமே எழுதித் திருச்சிற்றம்பலம் எனக் கைச்சாத்திட்டருளியவர், பொன்னம்பலத்தார். பொன்னம்பலத்தில் நிகழ்ந்த அந்த நிகழ்வை, வள்ளியம்பலத்தில் நினைவுகூர்ந்து அரியதோர் பனுவல் எழுதிய வைதிகப் பாட்டினர் என ஸ்ரீ சுவாமிகள் போற்றித் துதித்தார்.

656 பனுவல்களாலானது திருவாசகம். அவற்றைப் பாட்டு என ஒருமையார் கூறலாகுமோ என்று மிகச் சிலருக்கு ஐயம் ஏற்படக்கூடும்.

பல்லாயிரம் பனுவல்களைக் கொண்ட வேதங்கள் நான்கு. 'வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள்' - என்னுமிடத்தில் 'வேதம்' என ஒருமையார் குறிப்பிடுதல் போல இதனைக் கொள்ளவேண்டும்.

**“செய்ய வார்சடைத் தெய்வ சிகாமணி
பாதம் போற்றும் வாதவூ ரன்ப!
பா,எனப் படுவது உன் பாட்டு;
பூ,எனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே”**

என்ற சிவப்பிரகாசர் செந்தமிழையும் ஒப்புநோக்குதல் தகும்.

தேவாரப் பனுவல்கள் வேத சாரங்கள். தேவாரம், வேத சாரம் என்பது பழமொழி. திருவாசகம், வைதிகப் பாட்டு என்று.

**“புதும முதல்வனும் எழுத அரியதொர்
பனுவல் எழுதிய வைதிகப் பாட்டினர்”**

என்னும் இத்துதி வாயிலாக ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் நாமுணர்ந்துய்ய அறிவித்தருளினார்.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகருக்குப் பெருமானே குருந்த மரத்தடிக்குருநாதர். குருநாதர் உள்நின்று உணர்த்தியவற்றையே ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்த்தி வெளிப்படுத்தினார். பெருமானே அவற்றை ஏடுகளில் எழுதினார். அவ்வாறு சிவனார் எழுத மணிவாசகப் பெருந்தகை சொல்லிய பாட்டின் பொருளும் அப்பெருமானே ஆவார். வேத மொழியராகிய பெருமானின் பாட்டே - திருவாசகமே - வைதிகப் பாட்டு.

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், காப்புப் பருவத்தில் வரும் வைதிகப் பாட்டினர் என்பதில் பாட்டுக்குரியவரும், பொருளும் அவரே என்ற கருத்து வருதல் நோக்கத்தக்கது.

வைதிகப் பாட்டு எனக் குறிப்பிட்ருளியது திருவாசகத்தையே என்று நாம் நிச்சயித்துக்கொள்ள உதவியாகத் தில்லையில் பாடியருளிய சிதம்பரமும்மணிக் கோவையுள்,

“நெய்தலொடு தழீஇய மருத வேலித் தெய்வப் புலியுர் வைதிகக் கூத்தன்”

என்று ஸ்ரீமந். நடராசப் பெருமானை விளித்தார்.

நம் ஒருபெருங் கடவுள் - வைதிகக் கூத்தன்!
வைதிகக் கூத்தன் எழுதிய பாட்டு - வைதிகப் பாட்டு!
வைதிகப் பாட்டினரின் சமயம் - வைதிகச் சைவம்!

சைவம் வேத உடன்பாட்டுச் சமயம்; சைவம் வேத நெறிச் சமயம். வேதத்தின் விரி நூல்கள், ஆகமங்கள். சிவாகமங்கள் திருக்கோயில் பணிகளை மட்டும் கற்பிப்பன அல்ல; இல்ல நிகழ்வுகள் அனைத்திற்கும் வேதோத்தமான சிவாகமங்களில் நெறிமுறைகள் உள்ளன. வாழ்வியல் முழுமைக்குமான வழிகாட்டிகளே சிவாகமங்கள்.

ஆன்மாவின் கடைத்தேற்றத்திற்கான பிறப்பு, மனிதப்பிறப்பு. அதனைக் கொண்டாடும் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளே நாமகர்ணம் (பெயரிடுதல்) தொடக்கமான நிகழ்வுகள். மானுடத் தொடர்ச்சிக்கு வழியான இல்லறத்தில், திருமணம் என்பது உச்சமான சிறப்பு நிகழ்வாகும்.

பெயரிடுதல் முதலாகிய அனைத்து நிகழ்வுகளையும் வேதநெறிப்படி - வேத மந்திரங்களை உள்ளடக்கிய ஆகம வழியிலேயே நிகழ்த்த வேண்டும். இதுவே இலக்கணம். இதுவே தொன்றுதொட்ட நடைமுறை.

மூவர் அருளிய தேவாரப் பனுவல்கள் வேத சாரங்கள் ஆகையினால் அவற்றை எல்லா நிகழ்வுகளிலும் ஓதச்செய்ய வேண்டும். ஸ்ரீ குமரகுருபரர் அறிவித்தருளியபடி திருவாசகம் வைதிகப் பாட்டாகையால் அப்பனுவல்களையும் ஓதச்செய்தல் வேண்டும். தேவார திருவாசகங்கள் கிரியைகளுக்காக அருளப்பெற்றன அல்ல; அவை ஓதியோதி உய்வதற்கானவை.

வேதாகம நெறிகளின்படி நிகழ்வுகளை நடத்துதல் - அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் தேவார திருவாசகங்களை ஒதச்செய்தல் - ஆகிய இரண்டும் கட்டாயமாகும். ஒன்றைப் புறக்கணித்து ஒன்றை ஏற்றல் சிவசம்மதம் ஆகாது ; ஏலாது ; சாலாது!

தொல்பழங்காலம் முதலாக மூதாதையர், அனைத்து நிகழ்வுகளையும் வேதநெறிப்படியே நிகழ்த்தினர் என்பதற்கான இலக்கிய இலக்கண நூற் சான்றுகளை இந்நூலுள் சுட்டியுள்ளோம். திருஞானசம்பந்தர் திருமண நிகழ்வுகளில், திருப்பெருமண நல்லூர்க்கெழுந்தருளுகையில் அடியார்கள், பதிகங்கள் பாடியதாகப் பெரியபுராணத்தில் ஒரு குறிப்பு உள்ளது. அதுபற்றியும் இந்நூலுள் எழுதியுள்ளோம். மங்கல நிகழ்வுகளில் திருப்பதிகங்கள் பாடவேண்டும் என்பதற்கான ஆணையாக அதனை நாம் கருதவேண்டும்.

பழங்காலங்களில் வைதிக நெறிகள், சிவனை வழிபட்போர் இல்லை நிகழ்வுகளில் சிறிதுமில்லை; தாலி அணியும் - அணிவிக்கும் பழக்கமே இல்லை என்றெல்லாம் சிலர் அடுக்கடுக்காக எழுதியும் பேசியும் வைத்த வாதங்கள் பொய்யானவை என்பதற்கான தக்க ஆதாரங்களை இந்நூலுள் திரட்டியளித்துள்ளோம். இந்நூல், நம் ஸ்ரீ குமரகுருபரர் திங்களிதழில் கட்டுரைகளாக நாமெழுதியவற்றின் தொகுப்பு நூலாகும்.

தத்தம் சுயநலத்துக்காகச் சைவத்தின் வேதநெறிச்சார்பை - வைதிகத்தை - மாற்ற முயல்வது பாவம். அப்பாவகாரியங்களை அறவே நீக்கியருளுமாறு அரவணிந்தான் பொற்பாதங்களை இறைஞ்சுகிறோம்.

**“நெறிநின் றொழுதுநீர் மன்ற
துறையறி மாந்தர்க்குச் சூழ்குடன் இதுவே”**

- சிவ சிவ

திருமுருகன் திருமணம்

மழைக்கொந்தளக், கலப மயில்; இளம் சாயல்; நெடு

மதர்அரிக் கெண்டை உண்கண்;

மான்கன்றை, அமர்உலகு வாழப் பிறந்தீடு

மடப்பிடியை, வானவில்லை,

குழைக்கும் தடக்கைத் திருத்தாதை நீரொடு

கொடுப்ப, குடங்கை ஏற்று,

கொழுமலர் மணம்கமழ் மணப்பந்தர் நிற்ப,அக்

கொம்பு, மின்கொடியின் ஒல்கி

இழைக்கும் பசும்பொன் தசம்புளன அசம்புபொன்

இளமுலை முகம்கோட்டி, நின்ற

எய்யாமை நோக்கும் படைக்கண் கடைக்கண் நோக்கு

இன் அமுதம் ஊற்ற, இன்பம்

தழைக்கும் பெருங்காதல் வெள்ளம் திளைத்தவன்

சப்பாணி கொட்டியருளே!

தையல்நாயகிமருவு, தெய்வநாயகன் மதலை

சப்பாணி கொட்டியருளே.

- ஸ்ரீ குமரகுருபரர்.

வைதிகச் சைவம்

மனத்தின் அளவு மகிழ்ச்சியின் அளவு

மகிழ்ச்சியான நிகழ்ச்சிகள் வரும்போதெல்லாம் இறைவனின் புகழ்ச்சிகளை நினைக்கவேண்டும். 'இந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தவன் எம்பெருமானே' என்று நிச்சயித்துக்கொண்டால் அந்த நிகழ்ச்சி நெஞ்சுள்ளவரை நிலைத்து நீடித்த பூரிப்பை நல்கும்.

'மனிதப் பிறப்பு அரியது; கடைத்தேற்றத்திற்கு உரியது' என்று கற்பிப்பதற்காகவே, பிறப்பு முதலாகப் பல கொண்டாட்டங்கள் வகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. பிறப்பைப் பெருமைப்படுத்தும் வகையில், ஆணோ, பெண்ணோ பிறந்த பத்தாண்டுகளுக்குள்ளேயே பல சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் செய்யப் படுகின்றன. அவரவர்களின் வசதிவாய்ப்புகளுக்கேற்ப நிகழ்ச்சிகள் செய்யப்படுகின்றன. நிகழ்ச்சிகள், அளவில் சிறுத்தோ, பெருத்தோ அமையும்; மகிழ்ச்சியின் அளவை அவை நிர்ணயிப்பதில்லை.

ஓராண்டில்

குழந்தை பிறந்த பத்தாம்நாள் 'நாமகர்ணம்' என்ற பெயர்சூட்டு விழாச் செய்வார்கள். அது, சூட்டு விழாவாக இல்லாமல், குளிர்ந்து அமைய - தோஷ நிவர்த்திகளுக்காக ஓமங்கள் செய்வார்கள். குலதெய்வத்தின் பெயரையோ, வாழும் தலதெய்வத்தின் பெயரையோ, இஷ்ட தெய்வத்தின் பெயரையோ, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மறைந்த பாட்டனார் பாட்டியார் பெயரையோ

வைதீகச் சைவம்

வைப்பது சிறப்பு. அந்த நாளிலேயே ஜாதகம் குறிப்பார்கள். ஜாதகத்திற்கேற்பப் பெயரைத் தெரிவு செய்வதும் சிறப்பேயாகும். திருமுறைகளில் கயறு சாத்திப் பெயரைத் தெரிந்தெடுத்து வைப்பது மிகச் சிறப்பாகும். அப்பெயரும் (நாமம்) நட்சத்திர, ராசி, லக்ன விவரங்களும் (ஜாதகம்) குழந்தையின் காதில் (கர்ணம்) சொல்லப்படுவதால் இவ்விழாவை 'ஜாதகர்ண நாமகர்ணம்' என விவரமறிந்தவர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். குழந்தையைத் தொட்டிலிலிட்டு மகிழ்வதும் இந்நாளிலேயே ஆகும்.

குழந்தைக்கு முதன் முதலில் சோறூட்டும் நிகழ்ச்சியை 'அன்னப்ராசனம்' என்பார்கள். பால்சோறு ஆக்கித் தருவாள் தாய்; நாளும் ஓரையும் நன்கமையும்போது குழந்தைக்குச் சோறூட்டுவான் தந்தை. தாய் வீட்டாரும் தந்தை வீட்டாரும் மட்டும் குழமிக் குதூகலிக்கும் கொண்டாட்டம் இது. இந்த நிகழ்ச்சியில் ஓமச் சடங்கில்லை. கோயில் வழிபாடு, இல்லத்தில் சுவாமிக்குச் சிறப்புப் பூசை ஆகியன முக்கியமாகும்.

குலதெய்வத்திற்கு முடிக்காணிக்கை செலுத்தும் நிகழ்ச்சியிலும் இருவீட்டார் மட்டுமே கூடுவர். முடி மழிக்கும் தொழிலாளிக்கு அரிசியும் பணமும் சற்றுக் கூடுதலாகக் கொடுப்பார்கள். இதில் குலதெய்வத்திற்குச் சிறப்பு வழிபாடு செய்வது மிக முக்கியமாகும்.

காதணி விழா, சற்று விரிவாகச் செய்யப்பெறுவதாகும். தாய்மாமன், குழந்தையை மடியில் வைத்துக்கொள்ளப் பொற் கொல்லர் காதுகுத்துவது இதன் நிகழ்வாகும். முடிக்காணிக்கை நிகழ்ச்சியோடு இதனை இணைத்துச் செய்வதும் உண்டு.

பிறந்த நாள்

குழந்தை பிறந்த நட்சத்திரத்தில் ஆண்டுதோறும் கோயில் வழிபாடு செய்து சிறப்பாகக் கொண்டாடுவது உண்டு. ஆண்டுதோறும்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

இல்லாவிட்டாலும் முதலாண்டு நிறைவில் ‘ஆயுஷ் ஓமம்’ செய்து கொண்டாடுவது முக்கியமாகும்.

அரச குடும்பங்களில் குழந்தை பிறந்த நிகழ்வைக் கொண்டாடியதைப் ‘பொலிவுமங்கலம்’ என்றும், பிறந்தநாள் கொண்டாடியதை ‘நாண்மங்கலம்’ அல்லது ‘வெள்ளணிநாள்’ என்றும் புறப்பொருள் இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

**“புதல்வர்ப் பயந்த புனிறுதிர் பொழுதின்
நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி
ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுபீழம்
செய்ப்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்த்து கண்ணும்”**

(தொல்.பொருள். கற்.5)

எனத் தொல்காப்பியர் தலைவனின் கூற்றாகக் கூறுவதில் பெயரிடுதல், ஐம்படைத்தாலி அணிவித்தல் முதலியன அடங்குகின்றன.

**“சிறந்த நாளணி செற்றும் நீக்கிப்
பிறந்த நாளவயின் பெருமங் கலமும்”**

(தொல்.பொருள்.புற.30)

என வருவது மன்னனின் பிறந்தநாள் பற்றிய துறை. பிறந்தநாளைப் ‘பெருமங்கலம்’ எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பதை அறிதல் தகும்.

**“அந்தணர் ஆவொடு பொன்பெற்றார்; நாவலர்
மந்தரம்போல் மாண்ட களிறுநர்ந்தார் - எந்தை
இலங்கிலைவேல் கிள்ளி இரேவதிநாள் என்னோ
சிலந்பி,தன் கூடுஇழந்த வாறு”**

(முத்தொள்ளாயிரம். 46)

என்ற செய்யுளால் நட்சத்திரத்தைக் கொண்டு பிறந்த நாள் கொண்டாடுவதே நம் மரபாகும் என இக்காலத்தார் அறிதல்

வைதிகச் சைவம்

வேண்டும். மன்னர்கள் தம் பிறந்த நாளில் திருக்கோயில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்தமை பற்றிப் பல கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

கல்யாணம்

இல்லறத்தார்க்கு மிகவும் முக்கியமான நிகழ்வு திருமணமாகும். இந்நிகழ்ச்சியைக் கரணம், வதுவை, வரைதல், மன்றல், மணவினை முதலிய சொற்களால் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கல்யாணம் என்பது திராவிட மொழிகளிலும், வடமொழியிலும் உள்ள பொதுச்சொல் ஆகும். தாமியற்றிய ஆசாரக் கோவையுள் பெருவாயின் முள்ளியார் என்னும் புலவர் பெருமான் முதன் முதலாக இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். சேக்கிழார் என்னும் தெய்வமாக் கவிஞரும், சைவப் பெரும்பாவலர்களும் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். ஆகையினால், 'இலக்கியத்தரம் வாய்ந்த பழகுதமிழ்ப் பொதுச்சொல்' என இச்சொல்லைக் கூறலாம்.

தொடரின் மையம்

வரைதல் நிகழ்வின் வரலாற்றையும், செய்ம்முறை பற்றிய திருமுறை ஆசிரியர்களின் கருத்துரைகளையும் அவதானிப்போம்.

தேவாரப் பனுவல்கள், பக்தி உருக்கம் - சரியை கிரியை யோக ஞான மார்க்கங்களின் நெருக்கம் - சைவ நன்னெறிப் பெருக்கம் ஆகியவற்றை மூவகை ஆன்மாக்களும் துய்த்துக் கடைத்தேற, சிவம் உணர்த்த உரைத்தருளிய அருள்பழுத்த கனிச்சுவைச்சாறுகள். அவற்றைத் திருமணம் முதலிய சடங்குகளில் கிரியைகட்குப் பயன்படுத்த எந்தப் பிரமாணமும் இல்லை. இந்நிகழ்வுகளுக்குப் பயன்படுத்தத் தேவாரங்கள் முதலாகிய திருமுறைகள், வேதாகம பத்ததிகளையே சுட்டிக்காட்டுகின்றன. தொல்காப்பிய காலம் முதலாகத் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் இல்லறச் சடங்குகள்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

பற்றித் தெரிவித்தவற்றையும், சமயாசாரியப் பெருமக்கள் முதலாகிய திருமுறையாசிரியர்கள் அதே நெறியை நம் சமய நெறியாகச் சுட்டியவற்றையும் இனிக் காண்போம்.

தொல்காப்பியர் சுட்டிய நெறி

தொல்காப்பியரின் காலம் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு ஆகலாம் என அண்மையில் அறிஞர்கள் முடிவு செய்துள்ளனர். தொல்காப்பியம் நமக்குக் கிடைத்துள்ள இலக்கண நூல்களில் மிகப் பழமையானது என்பதில் இருவேறு கருத்துகளுக்கு இடமில்லை. அந்நூல் அந்தணர் வேதம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது (தொல். பாயி. எழுத்து. பிறப். 20). அந்தண வருணத்தைத் தொல்காப்பியம் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறது. (சான்று: தொல். பொருள். மர. 71, 73).

தொல்காப்பியக் களவியலில் ‘மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டு’ என வருகிறது. (தொல். பொருள். கள. 1). அந்த எட்டின் பெயர்களைத் தொல்காப்பியம் வேறெந்த இடத்திலும் தெரிவிக்கவில்லை. யாவராலும் அறியப்பட்டவற்றை விளக்குவது இல்லை. ‘புரோவாதம் இன்றி அனுவாதம் சித்திக்காது’ என்பது ஓர் கோட்பாடு. அதாவது முன் மொழிவு இல்லாமல் தொகுப்பு எண்ணைச் சொன்னால் விளங்காது. பிரமம், பிரசாபத்யம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன மணமுறைகள் என முன்னெங்கும் குறிப்பிடாமலேயே மன்றல் எட்டு என்றதால், அவை எட்டும் அக்காலத்து மக்கள் யாவராலும் நன்கு அறியப்பட்டவை என அறியலாம். அறியப்பட்டவற்றைச் சுருங்க உரைத்தால், சுருங்கச்சொல்லல் என்னும் அழகின்பாற்படும். கடைச்சங்கத்தின் தோற்றத்தின்போது ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கப் பெருமானால் அருளப்பெற்ற இறையனார் களவியல் தலைச் சூத்திரம் ‘அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டு’ என்றமையும் இவ்வழகு பற்றியே ஆகும்.

வைதிகச் சைவம்

இல்லற வழிகள்

மனிதவாழ்வு இல்லறம் துறவறம் எனும் இரண்டு அறங்களுள் ஒன்றைப் பூர்வபுண்ணியப் பேற்றுக்கேற்பப் பெறுவதாகும். இல்லறம் என்பது,

**"பிறப்பே, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்வாடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருளே
முறை உறக் கிளந்த"**

(தொல்.பொருள்.மெய்ப்.25)

ஒப்புமையுடைய ஆணும் பெண்ணும் தாமே ஊழ்வலியான் சேரும் கந்தர்வ மணமும்,

**"கொளற்குஉரி மரபின் கிழவன், கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்ப"**

(தொல். பொருள். கற்.1)

மணக்கும் மணமும் என இருவகைப்படும்.

கற்பு என்பது நுணுக்கமான பல செய்திகள் அடங்கிய சொல்லாகும். கற்பிக்கப்படுவது கற்பு. 'இவளுக்கு நீ; உனக்கு இவள் - என்பது இந்த வாழ்க்கை முழுவதுக்குமான நியதி' என முதலில் கற்பிப்பார்கள். இந்தக் கற்பிப்பு இருவருக்கும் பொதுவானது. அதனை அக்னிசாட்சியாக ஒத்துக்கொண்டு அதன்படி வாழ்வது கற்பு வாழ்க்கை. கொடுப்பவர் இல்லாமல், பெறுபவர் இல்லாமல் - கன்னியே தன்னைக் கொடுக்க, காளையே அவளை ஏற்க நிகழும் களவு, பெற்றோர், உற்றார், ஊராருக்குத் தெரியும்போது அது களவு வெளிப்பாடு எனப்படும். களவு வெளிப்பட்டமையால், அவனுக்கு அவள்; அவளுக்கு அவன் என்பது, கற்பிக்காமலேயே கற்றுக்கொண்டார்கள் என்றாகிறது. அதற்குப் பிறகும் திருமணம் என்ற சபங்கை நடத்தித் தாமே கற்றுக்கொண்ட செய்தியை மீண்டும் கற்பிக்க வேண்டுமா? என்ற வினா வரும். கற்பின் ஒரு

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

செய்தியைத்தான் அவர்கள் கற்றுக் கொண்டார்கள். எதற்குச் சாட்சி முக்கியமோ, அதற்குச் சாட்சியில்லாதது களவு. களவு என்பது கந்தர்வ மணம்தான் என்றாலும், அதன் பின்னர் வரைதல் என்பது கட்டாயம் எனும் கருத்தைத் தொல்காப்பியர்,

**“வெளிப்படை தானே கற்பினோடு ஒப்பினும்
ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்றுபொரு ளாக
வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கு இல்லை”**

(தொல். பொருள். கள.51)

என்ற நூற்பாவில் வற்புறுத்தியுள்ளார். (வெளிப்படை - களவு வெளிப்பாடு; ஞாங்கர்க்கிளந்த - முன்னே சொன்ன; மூன்று பொருள் - ஓதல், பகை, தூது என்னும் மூன்று பிரிவுகள்)

களவுக்குப் பின்னும் வரைதல்

இல்லறத்தில், கல்வி, போர், சமாதானம் (ஓதல், பகை, தூது) என்ற காரணங்களால் சில மாதங்களோ, ஓராண்டோ கணவன் மனைவியைப் பிரிந்து செல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். திருமண பந்தம் செய்துகொள்ளாமல் பிரிந்து சென்றால் திரும்பிவருவான் என்பதற்கு உத்தரவாதம் இல்லை என்பதாகவே மனைவிக்குத் தோன்றும். எனவே, களவு, கற்புப் போன்றதே யானாலும் சாட்சியுடன் கூடிய திருமணபந்தம் கட்டாயமாகும் என்று இந்த நூற்பாத் தெரிவிக்கிறது.

களவு என்பது ஊராருக்கு வெட்ட வெளிச்சமாவது உடன்போக்கு என்ற நிகழ்ச்சியாலாகும். அதனால் அவ் வெளிப்பாட்டையே ‘கற்பினோடு ஒப்பினும்’ எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டார். அவனும் அவளுமாக ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள் என்று ஊரார் பேசிக்கொள்வதைக் ‘களவொடு புணர்ந்த கௌவை’ என்னாமல், ‘கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை’ என்றே இலக்கண நூல்கள் தலைப்பிட்டுச் சொல்லும். இவ்வளவுக்குப் பிறகும்

வைதிகச் சைவம்

திருமணம் என்ற சடங்கு தேவையா? ஒரு தம்பதியினருக்கே இரண்டு முறை திருமணம் செய்வதாக ஆகாதா? என்ற வினாக்களுக்கும் விடைகள் வரவேண்டும்.

**"..... எவற்றினும் கிழவோன்
அந்தணர் சான்றோர் முன்னிட்டு, அருங்கலம்
தந்து வரைதல் தகுதி என்ப"**

(அ.பொ.க. வரை. 29)

என்னும் நாற்கவிராச நம்பியின் நூற்பாவுக்கு விளக்கம் தரும் வகையில் தஞ்சைவாணன் கோவையின் உரையாசிரியர் சொக்கப்ப நாவலர் கீழ்வருமாறு பல நுட்பங்களைத் தெரிவிக்கிறார்.

"இங்ஙனம் ஒரு தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஒருகால் மணம் முடிப்பதன்றி, பலகால் மணம் முடித்ததாகக் கூறுதல் உலகின்கண் வழங்குவதன்றே? இவ்வாறு கூறியது என்னை எனின், உடன்போய்த் தன் ஊரின் கண்ணே வரைதலும், மீண்டு வந்து தன் மனையின்கண்ணே வரைதலும், அந்தணர் சான்றோரை முன்னிட்டுத் தாய்தமர் அறிய மணச்சடங்கின் முறையே முடியாமையான் அவை இரண்டும் மணம் ஆகா. அஃதென்னை எனின், உலகியல்பின்கண், தாய் தமர் அறியாது, மணச்சடங்கும் இன்றி, ஒருவன் உரிமை கருதித் தாலிகட்டும் மணம், மணமென்று உலகின்கண் உள்ளார் கைக்கொள்ளார். அவர்க்கே மீண்டும் மணச் சடங்குடனே மணமுடிப்பர். ஆதலால், அந்தணர் முதலாயினாரை முன்னிட்டு அவன் மனையின் மணச்சடங்குடனே முடித்தலின் இதுவே மணமாயினவாறு உணர்க"

மேற்காண் செய்திகளால் திருமணச் சடங்குகளின் அடிப்படை, நம்பகத்தன்மையை உறுதிசெய்வது என உணரலாம். அக்கினி உள்ளிட்ட தெய்வங்களை முன்னிலைப்படுத்திச் சத்தியப்படுத்தும் அனைத்து அம்சங்களும் வேதாகமத் திருமணச் சடங்குகளில் உள்ளன. களவுக் காதல், திருமணத்திற்குச் சமம் என்ற

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

கருத்துடன் தொடங்கப்பட்ட இல்லறங்கள் நல்லறங்களாக அமையாத ஒருகாலகட்டத்தில் சடங்குவழிப்பட்ட திருமணம் கட்டாயமாக்கப்பட்டது. கந்தர்வமணத்தின் வழியான இல்லறங்கள் சிலவோ பலவோ பொய்யாயின; வழுவாயின. பொய்யாவது, செய்ததனை மறைத்தல். வழுவாவது செய்ததன்கண் முடிய நில்லாது (கடைசி வரை காப்பாற்றாமல்) தப்பி ஒழுகுதல். கந்தர்வ மணம் செய்து கொண்டவர்கள் இப்படியான குற்றங்களைச் செய்தகாலம் முதல் ஊழிக்காலம் என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. முதல் ஊழிக் காலத்தின் இறுதியில் இப்படியான பிழைகள் சிலபல ஏற்பட்டன. அப்பொழுது கரணமுறை கட்டாயமாக்கப்பட்டு நடைமுறைக்கு வந்தது; அதுதான் ‘தொல்காப்பியர் காலம்’ என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. இந்த இரண்டு அறிஞர்களும் முதல் ஊழி எனக் குறிப்பிடுவது முதற்சங்க காலத்தை எனலாம். அப்படியானால், வேத வழியிலான திருமண முறை கி.மு. 7,8 நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே கட்டாயம் ஆக்கப்பட்டது எனப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

ஐயர் யார்?

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

(தொல்.பொருள்.கற். 4)

என்ற நூற்பாவில் வரும் ‘ஐயர்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘முனைவர்’ என்று பொருளெழுதினார் இளம்பூரணர். ‘முனைவர்’ என்ற சொல்லுக்குக் கடவுள், முனிவர் என்ற பொருள்கள் உள்ளன. வேத மந்திரங்கள் கடவுளால் அருளப்பெற்றவை. அதர்வத்தில் உள்ள கிரியை முறைகள் பல இறைவனின் ஆணைப்படி, பரம ஞானிகளாகிய முனிவர்களால் செய்யப்பெற்றவை. இவ்வகையில் இளம்பூரணர் ‘ஐயர்’ என்ற சொல்லுக்கு, ‘முனைவர்’ என்று பொருள் கொண்டது பொருந்தி வருகிறது. நச்சினார்க்கினியர், ஐயர் என்ற சொல்லுக்கு ரிஷிகள்

வைதிகச்சுவம்

(இருடிகள்) எனப் பொருள் கொண்டார். பார்ப்பனர்களால் செய்விக்கப்பெறும் திருமணச் சடங்குகள் பார்ப்பனர்களால் உருவாக்கப்பட்டவையல்ல.

கரண வரலாறு

கி.மு. 7,8 நூற்றாண்டுகளில் வேதமுறைத் திருமணம் அரசர், அந்தணர், வணிகர்கட்கு மட்டுமே கட்டாயமாக இருந்தது; செய்விக்கப்பெற்றது. கி.மு. 5, 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வேளாளர்களுக்கும் செய்விக்கப்பெற்றது, வேளாளர்களுக்குக் கந்தர்வ மணமுறை மட்டுமே கி.மு. 7,8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்தது எனச் சொல்லலாம்.

**“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”**

- தொல். பொருள். கற். 2.

என்ற நூற்பாவும்,

**“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்ந்த கரணம்
கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே”**

- தொல். பொருள். கற். 3.

என்ற நூற்பாவும் மேற்காண் கரண வரலாற்றிய நமக்கு உதவுகின்றன. ‘அந்தணர் திறத்தும், சான்றோர் தேயத்தும், அந்தமில் சிறப்பின் பிறர் பிறர் திறத்தும் ஒழுக்கம் காட்டிய குறிப்பு’ என்ற கற்புக் காலத்துத் தலைவனின் கூற்று நிகழிடம் பல உயரிய கருத்துகளைத் தெரிவிக்கிறது. கற்பின் தொடக்கத்தில் கணவனும் மனைவிக்குச் சில கற்பிக்க வேண்டும். வாய்திறந்து சொல்லாமலேயே, தன் செயலாலேயே கணவன் கற்பிக்கக் கூடியவற்றை இத்துறை குறிப்பிடுகிறது. பிரம்மா, திருமால், சிவன் என்னும் தெய்வங்களுக்கு எவ்வெவ்வாறு வழிபாடு செய்ய வேண்டும், பார்ப்பாரிடம், சான்றோரிடம் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் நடந்துகாட்டி மனைவியைக் கணவன்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

நெறிப்படுத்துவான். இப்பகுதி அவர்களின் திருமணம் வேத வழிப்பட்ட திருமணம் என்பதை வாழ்க்கை முழுவதும் நினைவுகொள்ள நல்லொழுக்கம் வகுத்துக்கொள்ளும் இடமாகும்.

இறையனார் களவியல்

மறையோரின் எண்வகை மணங்களுள் ஒன்றாகிய கந்தர்வ மணமே, ‘ஐந்திணைக் களவு’ எனத் தொல்காப்பியர் கூறியதைக் கொண்டும், அதற்கு மேற்கொண்டும் வரைதல் வேண்டும் என அகப்பொருள் நூல்கள் அனைத்தும் வற்புறுத்துவது கொண்டும் கடைச்சங்கத்து அகப்பொருள் நூலாகிய இறையனார் களவியல்,

“அன்பின் ஐந்திணைக் களவுஎனப் படுவது

அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டனுள்

கந்தர்வ வழக்கம் என்மணார் புலவர்”

என அறிவிப்பது கொண்டும் அக்காலத்து வேதவழிப்பட்ட திருமணங்களே நம்பகத்திற்குரியனவாய் இருந்தன; நால் வருணத்தாரும் அவ்வகைத் திருமணங்களே செய்துகொண்டனர் என அறியலாம்.

மறையோர் மன்றல்

இனி வேதவழிப்பட்ட எண்வகை மணங்கள் பற்றிய குறிப்பும் அவற்றுள் அனைவர்க்கும் பொருந்துவன எவையெவை என்பதையும் பார்ப்போம்.

1. பிரமம்:- பிரமத்தை ஆசரிப்பவன் (சார்ந்தவன்) பிரமசாரி. தமிழில் மாணி என்பது பிரமசாரியையே. அந்தணர்கள் வேதக்கல்வி கற்கும் பருவத்தை ‘பிரமசரியம்’ என்பர். பிரமசாரியாய்த் தக்கானுமாய் இருப்பவனுக்குக் கன்னியை அலங்கரித்துத் தீமுன்னர்க் கொடுக்கும் கன்னிகாதானம் ‘பிரமம்’ எனப்படும். இத்திருமணம் வேதக்கல்வி கற்றவனுக்குரியதாகும்.

வைதீகச் சைவம்

2. பிரசாபத்யம்:- பெண்ணைக் கொள்ளுவதற்குரிய அன்னிய கோத்திரம் உள்ளவர்கள் பெண் கேட்கப் பெண்ணைப் பெற்றவர்களும் ஆணைப் பெற்றவர்களும் சம்மதித்து நடத்தும் திருமணம் 'பிரசாபத்யம்' எனப்படும். வேறு கோத்திரம் உள்ள ஒருவருக்குத்தான் பெண் கொடுக்க வேண்டும் என்பது எல்லாத் திருமணங்களுக்கும் பொது நியதி. எனவே இது உறவுத் திருமணம் எனலாம். உறவுக்காரர்களின் கோத்திரம் எளிதாக அறியக்கூடியது அல்லவா? இத்திருமணத்திலும் வேத மந்திரங்களாலாகிய அனைத்துச் சடங்குகளும் உண்டு. இது அனைவர்க்கும் உரிய திருமண முறை ஆகும்.

3. ஆரிடம்:- பழைய காலங்களில் 'செல்வம்' என்பது, பசுவும் எருதும் ஆகும். இதனால் செல்வத்தை 'மாடு' என்றனர். மணமகனிடமிருந்து சில மாடுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, கன்னியை அக்னி சாட்சியாக வேத மந்திரச் சடங்குகள் செய்து கொடுக்கும் திருமணம் 'ஆரிடம்' எனப்படும். இவ்வகைத் திருமணமே, 'பரிசம் போட்டுக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளுதல்' எனப் பேச்சு வழக்கில் சொல்லப்படும் திருமணமாகும். இதுவும் அனைவர்க்கும் பொதுவாகும்.

4. தெய்வம்:- 'வேள்விக்கு ஆசிரியராய் நின்றார் பலருள்ளும் ஒருவருக்கு வேள்வித் தீ முன்னர்க்கொடுப்பது' எனத் 'தெய்வம்' என்ற மன்றலுக்கு விளக்கம் எழுதினார் உரையாசிரியர். இது வேதியர்க்கே உரியது. வேள்வி ஆசிரியர் என்ற தகுதியே மணமான பிற்பாடுதான் வரும். எனவே, தபுதாரனாகிய புரோகிதனுக்கு முனைவியை இழந்த புரோகிதனுக்கு இரண்டாம் தாரமாகக் கொடுக்கப்பட்ட மகட்கொடை இது எனலாம்.

5. காந்தர்வம்:- கந்தர்வர், யாழிசையில் வல்ல தேவர்கள். அவர்களின் உலகம் கந்தர்வ லோகம் எனப்படும். கந்தர்வர்கள் கொடுப்பார் இன்றிக் காதல் வயப்பட்டுக் கூடும் இயல்பினர். அக்கந்தவர்கள் போல, விருப்ப அடிப்படையில் சேரும் பிணை

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

ஆகலில், ஒத்த இருவர் தாமே கூடும் கூட்டத்தைக் ‘காந்தர்வம்’ என்றனர். இதன் நிறைவு, வேத விதிப்படியான திருமணமாக வேண்டும் என்பதை முன்னர் எழுதினோம். காந்தர்வமும் அனைவர்க்கும் பொதுவாகும்.

6. அசுரம் (ஆசுரம்):- அசுரத்தனம் என்பது முரட்டுத்தனம் என்ற பொருளுடையதே ஆகும். எனினும் இவ்விடத்தில் அசுரம், மிக்க திறன் என்ற பொருளிலேயே வருகிறது. மற்றோர், வில்போர், கல் தூக்குதல், காளையை அடக்குதல் போன்ற போட்டிகள் ஒன்றோ பலவோ வைத்து வென்றவனுக்கு மகளைக் கொடுப்பது இதன் முறையாகும். வென்ற பிறகு விதிமுறைப்படியான திருமணம் நடக்கும். இராமன் வில்லொடித்து மணந்தவன். ஆகையால் அவன் மணம் ஆசுர மணமோ என ஐயுறலாகாது. முன்னதாக இராமனும் சீதாபிராட்டியும் ‘இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தி’ யமையால் காருத்தனின் மணம் காதல் மணமே - காந்தர்வ மணமேயாகும்.

7. இராக்கதம்:- இதுவும் ஒருவகை வீரச் செயலால் மணக்கும் மணமே ஆகும். வலிந்து பெண்ணைப் பற்றிச் சென்று மணப்பது ‘இராக்கதம்’. பெண்ணின் சம்மதம் இன்மையால் இது உடன்போய் வரைதலில் அடங்காமல் பெருந்திணை என்னும் பொருந்தாக் காமம் ஆகிறது. பெண்ணைக் கடத்திக்கொண்டு வந்தவன், உரிமையை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள, விரைவாகவும், முழுமையான சடங்குகளுடன், மணவினை செய்துகொள்வான். இவ்வகை மணம் அந்தணர்க்கு இல்லை என்றும், அரசர்க்குச் ‘சிறுவரவிற்பு’ என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். எப்பொழுதாவது நடைபெறும் நிகழ்வு ‘சிறுவரவிற்பு’ எனப்படும்.

8. பைசாசம்:- தூக்கத்திலோ, கள்ளுண்ட மயக்க நிலையிலோ பிரக்கையற்றுச் செய்யும் கொடும் பாவத்தை, மறைப்பதோ, மன்னிப்பதோ கூடாது. அப்படியான பெரும் பிழை செய்தவர்களை விதிப்படியாக மணக்கச் செய்வதே

வைதிகச் சைவம்

எல்லையில் வைதிகச் சடங்கு முறையையே நால் வருணத்துச் சிவ வழிபாட்டுச் சமயத்தினரும் மேற்கொண்டனர் என அறியலாம்.

சிலம்பில்

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகிய சிலப்பதிகாரம் தொடக்கமாக, கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காப்பிய இலக்கியங்களில் உள்ள திருமணங்களில், வைதிகச் சைவ நெறி எவ்வெவ்வாறு பதிந்துள்ளது என இனிக் காண்போம்.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் தனவணிகர் குலத்தினராகிய கோவலன் கண்ணகியின் வாழ்வுத்திறம் கூறும் செந்தமிழ் நூலாகும். தனவணிகர்கள் சிவபக்தியில் ஊற்றம் பெற்றவர்கள் என்பது, என்றும் மாறா உண்மை; யாவரும் அறிந்த உண்மை. கோவலன் கண்ணகியின் திருமணம் நடந்த முறை வருமாறு:-

‘மாலைதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணகத்து
நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க்கீழ்,
வான்ஊர் மதியம் சகடுஅணைய, வானத்துச்
சாலி ஒருமீன் தகையாளைக் கோவலன்
மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டித்
தீவலம் செய்வது காண்பார்க்கண் நோன்பு என்னை!’
(சிலப்.மங்.48-53)

(சென்னி - உச்சி; தூணகத்து - தூணில்; விதானம் - மேல்கட்டு; நித்திலம் - முத்து; பந்தர் - பந்தல் (பந்தல், பேச்சு வழக்குச் சொல்); வான் ஊர் மதியம் - வானத்தில் ஊர்ந்து செல்லும் சந்திரன் - முழுமதிநாள் (பௌர்ணமி); சகடு - உரோகிணி நட்சத்திரம்; அணைய - பொருந்த; வானத்துச் சாலி ஒரு மீன் - விண்ணில் உள்ள அருந்ததி நட்சத்திரம்; தகையாளை - போன்றவளை).

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கம்

‘வானூர் மதியம்’ என்பது முதலாக ‘என்னை’ என்பது வரையிலான பகுதிக்கு, அடியார்க்குநல்லார்,

மதியம் சகடணைந்த நாளிலே பார்ப்பான்,
மறையில், சோதிபாங்கத்துள், வணிகர்க்குக் கூறிய
நெறியிலே சபங்கு காட்ட இவர் இங்ஙனம் தீ வலம்
செய்கின்ற இதனைக் காண்கிறவர், கண்கள்
முற்பவத்துச் செய்த தவம்யாது காண்!

என்று உரைசெய்தார். மாமுது பார்ப்பான் என்பதற்குப் ‘பிதாமகன், புரோகிதனுமாம்’ எனக் குறிப்புரையும் செய்தார். பிதாமகன் - பிரமன்; வேள்வியாசான். புரோகிதன் - வேதம் சொன்ன வழியில் மந்திரங்களால் சபங்கு செய்வோன். இருவரும் ஒரு தன்மையிலேயே செய்வார் எனினும், வேள்வியாசான் செய்வது கூடுதல் சிறப்பாகக் கருதப்படும்.

வேத வழிப்பட்ட திருமணம், மங்கலம் எனப்படும். மங்கலம் - சுபகாரியம். இது கருதியே இக்காதையை இளங்கோவடிகள் மங்கல வாழ்த்துக் காதை எனக் குறித்தார். மங்கலத்தால் தொடங்கும் வாழ்வு, தொடர்ந்து மங்கலமாகவே அமையும் என்ற பெற்றியை, ‘மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி’ என்ற தொடரால் வள்ளுவரும் நமக்குத் தெரிவித்துள்ளது.

‘இடித்த சுண்ணத்தர்’ (மங்.57) - இது மறைவழிப்பட்ட சடங்காகும். ‘விளக்கினர்’ (மங்.58) என்பது திருமாங்கல்யம் முடிச்சிடும்போது சுமங்கலிப் பெண்கள் விளக்கேந்திச் சூழ நிற்கும் சபங்கு. முளைப்பாலிகையைப் ‘பாலிகை முளைக்குட நிரையினர்’ (மங்.57-58) என்றார்.

பாணிக்ரகணம்

‘சின்மலர்தூவி’ (மங்.62) கொடியன்னார் (மங்.60) வாழ்த்தினார்கள். அவ்வாழ்த்தில் ‘கவவுக்கை ஞெகிழாமல்’ என வருகிறது. கவவுக்கை என்பதற்கு ‘அகத்திட்டகை’ என்று பொருளுரைத்தார் அடியார்க்கு நல்லார். பெண்ணின் கூப்பிய நிலையினதாகிய இடக்கரத்தை, விரித்து உள்ளடக்கி, ஆணின் வலக்கரம் பற்றுவது பாணிக்ரகணம் எனப்படும். திருமணச் சபங்குகளில் பாணிக்ரகணமே இன்றியமையாததாகும். அங்ஙனம் அகத்திட்டகை - கவவுக்கை - ஞெகிழ்தலாகாது என்பது வேதம் அறிவுறுத்தும் விதியாகும். மாமுது பார்ப்பான் மந்திரத்தில் சொன்னதை மங்கையர் வாழ்த்தாகச் சொன்னார்கள். மந்திரப் பொருளுணர்ந்த, கல்வி நலம் சான்ற காரிகையர்கள் அவர்கள் என்பது இதன் நயமாகும்.

உரோகிணி

கோவலன் கண்ணகி திருமணம் பெள்ள்ணமி நாளில் உரோகிணி நட்சத்திரத்தில் நிகழ்ந்தது எனப் பார்த்தோம். அகநானூறு மணிமிடைபவளத்துள்,

‘அங்கண் இருவிசம்பு விளங்கத்திங்கள்
சுகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து; கடவுட் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பனை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர்’ (அக.மணி.16)

என மணமான பெண்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளனர். அப்பெண்களின் திருமணங்களும் பெள்ள்ணமி உரோகிணி நட்சத்திரத்தில் நடந்தவை. தீப்பேணுதல் என்பது செய்யுள் வழக்காதலின், கடவுட்பேணி என்பதற்கு அக்கினிக் கடவுளைப் பேணி எனப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். வேத சோதிடாங்கத்துள் முழுமதி நாளின் உரோகிணி நேரம் மணவினைக்கு உகந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

சைவ நீதி

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு நீதி இலக்கியங்கள் பல தோன்றின. சைவத்தின் அறிவுறுத்தல்கள் நீதிகளின்பாற் பட்டவை. அதனாலேயே ‘மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகம் எல்லாம்’ என்பது நம் முழுக்கமாக உள்ளது. வாழ்வியல் நேர்த்திகளும் ஒருவகையில் நீதி என்ற பொதுத் தலைப்பிலேயே அடங்கும். ஆசாரங்கள் வாழ்வியல் நேர்த்திகளாகும்.

சமயம் என்பது கடைத்தேற்றம் என்னும் பெறலரும் பரிசிலை வழங்கும் இறைநிலையம். அங்கே குருநாதரே வழிகாட்டுபவர்; வழிநடத்துபவர்; எல்லாமும்! குருநாதர் கிடைப்பதற்கான அனுமதி, ஆசாரத்தினால் மட்டுமே கிடைக்கும். ஆசாரம் இல்லாதவர்களுக்கு, ஆசாரம் குன்றியவர்களுக்குக் குருநாதர் கிடைப்பதில்லை; அப்படியே கிடைத்தாலும் குருவருள் சித்திப்பதில்லை!

ஆசாரம்

பொதுவாக மனித வாழ்வுக்கானவையும், சிறப்பாகச் சைவ சமயிகளுக்குரியவையுமான ஆசாரங்களைச் சொல்லும் நூல் ஆசாரக்கோவை எனப்படும். அதனை இயற்றியவர் பெருவாயின் முள்ளியார் என்னும் புலவர் ஆவார். திருமணச் சடங்கு முறைகளை ஆசாரம் என்ற ஒன்றிலேயே அடக்க முடியாதென்றாலும், இல்லற வாழ்வு ஆசாரத்தின் நிலைக்களனாக அமையவேண்டும் என்பது மிக முக்கியமாகும்.

நாள்தோறும் வேதம் ஓதுதல் அந்தணரின் குலாசாரம் ஆகும். சிலநாட்களில் அந்தணர்கள் வேதம் ஓதமாட்டார்கள். ஏந்தெந்த நாட்களில் அந்தணர் வேதம் ஓதமாட்டார்கள் என்பதை,

‘அப்பமியும், ஏனை உவாவும், பதினான்கும்
அப்புழி காப்பார்க்கு உறுகண்ணும், மிக்க

வைதீகச் சைவம்

**நிலத்துளக்கு, விண்ணதிர்ப்பு, வாலாமை, பார்ப்பார்
இலங்குநூல் ஓதாத நாள்'**

(ஆசாரக்கோவை - 47)

என்னும் வெண்பா தெரிவிக்கிறது. 'அஷ்டமி நாட்களிலும், அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களிலும், சதுர்த்தசி நாட்களிலும், வாழும் நாட்டு அரசனின் மரண சம்பவ நாட்களிலும், பெரிய அளவிலான புகம்ப நாட்களிலும், உள்ளூரில் இடிவிழுந்த நாட்களிலும், மனைவியின் சூதக நாட்களிலும் பார்ப்பனர், நித்தியப்படியான வேத பாராயணம் செய்யார்' என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

முள்ளியார் கருத்து

இதன் அடுத்த செய்யுளாக ஓர் இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா உள்ளது. அது,

**'கல்யாணம், தேவர், பிதர், விழா, வேள்வி, என்ற
ஐவகை நாளும் இகழாது அறம் செய்க!
பய்க விருந்திற்கும் கூழ்'**

(ஆசாரக்கோவை-48)

என்பதாகும். வேத பாராயணம் பற்றிச் சொல்லி, அதன் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லும் இவ்வைந்தும் வேதவழிப்பட்டனவே என எளிதாக அறியலாம். அன்றியும்,

**'தக்கணை, வேள்வி, தவம், கல்வி இந்நான்கும்
முப்பால் ஒழுக்கினால் காத்து உய்க்க; உய்க்காக்கால்
எப்பாலும் ஆகா; கெடும்'**

(ஆசாரக்கோவை-3)

என்ற செய்யுள் அக்கால நிலையையும், பெருவாயின் முள்ளியாரின் கருத்தையும் தெளிவாகத் தெரிவிக்கிறது. வேள்வி காத்தல்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

அனைவருக்கும் உரிய ஆசாரம் என்றும், அவ்வாறு செய்யாவிடில் பெருங்கேடு நேரும் என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளமையாலும், வேதாகமங்களில் மட்டுமே வேள்விகளின் செய்ம்முறைகள் உள்ளமையாலும், சங்க காலத்தைப் போலவே சங்கம் மருவிய காலங்களிலும் இல்லறச் சடங்குகள் வேதாகம முறைப்படியே நிகழ்ந்தன என அறியலாம்.

சிந்தாமணி

சீவகசிந்தாமணி தமிழின் பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகும். இது, சமண முனிவராகிய திருத்தக்கதேவரால் இயற்றப்பெற்றது. சிந்தாமணியைப் புலவர்கள் மணநூல் என்பர். இந்நூலுள், கோவிந்தையார், காந்தருவதத்தையார், குணமாலையார், பதுமையார், கேமசரியார், கனகமாலையார், விமலையார், சுரமஞ்சரியார், இலக்கணையார் என்னும் ஒன்பதின்மரின் திருமணம் உள்ளது. கோவிந்தையை மணந்தவன் சீவகனின் தோழனாகிய பதுமுகன். அது காப்பியத் தலைவனின் மணமன்று. கோவிந்தை ஆயர் குலத்து அரசன் நந்தகோபன் மகளாகையால் ஆயர் குலத்துத் திருமண நிகழ்வுகளின் தனிச்சிறப்புகள் சில அவ்விலம்பகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

சீவகன் எட்டுப் பெண்களை மணந்தான். முதல் மணம் காந்தருவதத்தையாரை மணந்தது. தனக்கே உரிய ஏமாங்கதநாடாட்சியைப் பெற்றபின் கோவிந்தராசன் சீவனுக்கு இலக்கணையாரை மணம் செய்வித்தான். எனவே எட்டுத் திருமணங்களில் முதலாவது திருமணமும், மரபுரிமையுடன் உற்றார் உறவினர் நடத்திய நிறைவுத் திருமணமும் முக்கியமான திருமணங்களாக அமைந்தன.

சமணமான இடம்

சீவகன் மனைவியர் எண்மரும் முத்தி இலம்பகம் என்ற இறுதிப் பகுதியில்தான் சமணத்தைச் சார்க்கின்றனர். சீவகனும்

வைதிகச் சைவம்

அருகதேவன் கோயிலுக்கு அறம் செய்தவனாக நூலினிடையில் குறிக்கப்பெறுகிறான். இறுதியிலேயே முழுமையான சமணச் சார்பு பெறுகிறான். சீவகனின் தந்தை சச்சந்தன், தாய் விசயை ஆகியோருள் விசயை மட்டும் சீவகனின் வளர்ச்சி நிலையில் சமணச் சார்பு பெறுகிறான்.

திருத்தக்கதேவர் அருக வணக்கத்துடன் நூல் தொடங்குவது வழிபடுகடவுள் வணக்கமாகும். சமணர்களுக்குப் பரம்பொருள் கிடையாது. அருகனை நூலாசிரியர் தேவாதிதேவன் என்கிறார். சமணர்கள் சீவகனை, சீவகசாமி என்றே பிற்காலத்தில் கொண்டாடியமையால் இது சமண நூலாயிற்று. முத்தி இலம்பகமே சமண சமயத்தை முற்றிலுமாகச் சொல்லும் இடமாகும்.

சீவகன் மணம்

சீவகன் வாழ்வில் ஆங்காங்கே சமண மரபுகள் குறுக்கிட்டன. ஆயினும் அவன் அரசன். எனவே அவனின் திருமணங்கள் வேத விதிப்படி நடந்தன. அதனை மாற்றாமல் சொன்ன திருத்தக்கதேவரை நாம் பாராட்ட வேண்டும்.

காந்தருவதத்தைக்கும் சீவகனுக்கும் நிகழ்ந்த திருமணம் பற்றிய சிந்தாமணி விருத்தம் வருமாறு:-

‘இன்னியம் முழங்கி ஆர்ப்பு, ஈண்டுளி திகழு, வேதம்
துன்னினர் பலாசில் செய்த துடுப்பின்நெய் சொளிந்து, வேப்ப
மின்இயல் கலச நல்நீர் சொளிந்தனன்; வீரன் ஏற்றான்
முன்னுபு விளங்கு வெள்ளி முளைத்துளழ முருகன் அன்னான்’
(சிந்.காந்.342)

இப்பாடலுக்கு உ.வே.சா. எழுதிய குறிப்பு: வேதம் - வேத மந்திரங்களால்; துன்னினர் - அந்தணர்; பலாசின் - புரசமரத்தால்; துடுப்பு - சுட்டுவம்; வேப்ப - ஓமம் செய்ய.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

இப்பாடலுக்கு நச்சினார்க்கினியர் வழங்கிய விளக்கவுரை:-

துன்னினர் - தனக்குச் செறிந்த அந்தணர்; மின்னியல் - ஒளிவிடுகின்ற; அரசார்க்கும் வணிகர்க்கும் மந்திரத்திலும் தந்திரத்திலும் நூல் குறிக்கும் சடங்கு முறை) சிறிது வேறுபாடு உளதேனும், தான் இரண்டு குலத்துக்கும் உரிய சடங்கு நிகழ்த்துதற்கு உரியனாதவின், பிறர்க்குத் தெரியாமல் தன் குலத்துக்கேற்ற சடங்குதான் [அரசகுலத்துக்கேற்ற சடங்கு] நிகழ்த்தினான் என்பதும், பிறர்க்குத் தெரியுமவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தத்தைக் கருதினான் என்பதும் தோன்ற ‘முன்னுபு’ என்றார்.

குலத்துக்கேற்ற வேறுபாடு

காந்தர்வதத்தை வித்யாதரனின் மகள். வணிகர் குலத்தினனாகிய ஸ்ரீதத்தனால் வளர்க்கப்பட்டவள். சீவகன் அரசர் குலத்தவன். வேத வழியிலான திருமணத்தின் சடங்குகளில் ஒவ்வொரு குலத்திற்கும் சிறுசிறு வேறுபாடுகள் உள்ளன. திருமணம் நடத்திய வேதியன் அரசர் குலத்துக்குரிய சடங்குகளின்படியே திருமணம் செய்தான். பெண்ணுக்கும், அரச குலத்துப் பெண்ணுக்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையே செய்தான். காரணம், அரசனை மணக்கும் பெண் அரசர் குலத்தவள் ஆகிவிடுகிறாள். அப்படி அவள் அரசகுலத்தினளாவதற்குப் பிராயச்சித்தமும் செய்யவேண்டி வருகிறது. அதற்கு என்ன பிராயச்சித்தம் என்று கருதிச் செய்ய வேண்டிய சூழலும் அந்தணனுக்கு நேர்ந்தது. இச்செய்திகளை உளங்கொண்டு மீண்டும், நச்சினார்க்கினியர் உரைவிளக்கத்தைப் படித்தால் நன்கு விளங்கும்.

இலக்கணை மணம்

சீவக சிந்தாமணியின் பன்னிரண்டாவது இலம்பகம் இலக்கணையார் இலம்பகமாகும். அதன் பத்தாவது விருத்தத்தில்

வைதிகச்சுவம்

இருந்து தொண்ணூற்று மூன்றாம் விருத்தம் வரை திருமண நிகழ்வுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கோவிந்தராசன் கேட்டுக்கொண்டபடி சோதிடன் நாள் குறித்துக் கொடுக்கிறான். ஏழாம் நாள் சீவகனுக்கும் இலக்கணையாருக்கும் திருமணம், என முரசறைந்து தெரிவிக்கப் படுகிறது.

வண்ணக் கோலமிட்டு மங்கல ஆசனமிடுதல், காணம் (பழங்காசு) குவித்தல், அட்டமங்கலப் பொருட்கள் வைத்தல், விளக்கேற்றல், மணப்புகை எழுப்பல், 1008 மகளிர் மணமக்களுக்குக் கவரி வீசல், பொற் கருவியினாலே மஞ்சிகன் (மயிர் வினைஞன்) சீவகனின் முடி திருத்துதல், யானைகளின் மேல் மஞ்சன நீர் கொண்டு வருதல், நெய்யாட்டுச் செய்தல் (எண்ணெய் தேய்த்தல்), மங்கள நீராட்டுச் செய்தல், மணமேடையை அலங்கரித்தல், அட்டமங்கலம் காட்டல் முதலிய சடங்குகளை விரிவாகப் பாடிய திருத்தக்க தேவர் இலக்கணையார் மணமேடைக்கு வந்த காட்சியை,

‘கோவிந்தன் என்னும் செம்பொன்
குன்றின்மேல் பிறந்து, கூர்வேல்
சீவகன் என்னும் செந்நீர்ப்
பவளமா கடலுள் பாய்வான்
பூநதி அமுத யாறு
பூங்கொடி நுடங்கப் போந்து
தாவிரி வேள்விச் சாலை
மடுவினுள் தாழ்ந்த தன்றே’

- (சீவ. இலக். 83)

என உருவகித்துரைத்தார். ‘கோவிந்தன் என்னும் பொன்மேரு மலையில் பிறந்த இலக்கணை என்னும் அமுத நதி, கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடைய சீவகன் என்னும் புது நீரில் - பவளம் போன்ற கடலில் - பாய்வதற்காக, பூக்களை உந்தித் தள்ளிக் கொண்டு, பூ மலரும் கொடி அசையத் தாவி, விரிந்து, திருமண யாகசாலையாகிய மடுவில் தாழ்ந்தது; நாணத்தால் தலை குனிந்தபடியே வந்தது’ என்பது இச் செய்யுளின் பொருளாகும்.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

அந்தணர் தகுதி

அந்த விவாகத்தை வேத முறைப்படி செய்த அந்தணர் எத்தகையோர் என்பதனைத் திருத்தக்கதேவர்,

‘முத்து உமிழ் திரைகள் அங்கம்
மொய்கொள்பா தாலம் முத்தீ
ஒத்தன வேலை வேள்வி
ஒலிகடல் நான்கும் நாண
வைத்த நான் மறையும் நீந்தி
வான்குணம் என்னும் சாவி
வித்தி, மேல் உலகத்து இன்பம்
விளைத்து, மெய் கண்ட நீராள்!’

(சீவ.இலக்.85)

என்னும் விருத்தத்தால் விளக்கினார்.

‘வேதாங்கங்கள் முத்துக்களை உமிழும் கடலின் அலைகள் போன்றவை. வலிமை பொருந்திய பாதாலம் போன்ற ஆழமான நுண்பொருள்கள் கொண்டவை, முத்தீ வளர்க்கும் மந்திரங்கள்; அங்கங்களுக்காடும் வழியில் முத்தீ வளர்க்கும் மந்திர ஒலி, பேரொலி கிளப்பும் நான்கு திசைக் கடலும் நாணம் அடையும்படி, மிகு பேரொலியாக அமையும். அப்படி வேள்வி செய்யும் அந்தணர், நான்கு வேதங்களையும் நீந்திக் கரைகண்டவர்கள்; உயர்ந்த குணங்கள் என்னும் நெல்லை விதைத்து, மோட்ச இன்பத்தை விளைவித்துத் தத்துவங்களைக் கண்ட தன்மையர் ஆவர்’ - என்பது இப்பாடலின் பொருள்.

பூர்வாங்கம்

ஆக, சீவகன் இலக்கணையார் திருமணத்தை நடத்தி வைத்த வேள்வியாசான்கள் சதுர்வேத பண்டிதர்களாகிய பிதாமகர்கள் என அறியலாம். அவ்வேள்வியாசான்கள் விதிமுறை வழுவாகாமல் பூர்வாங்கப் பணிகள் செய்தனர் என்பதை,

வைதிகச் சைவம்

‘தருமணல், தருப்பை, ஆர்ந்த
சமிதை இம்முன்றி னானும்
விரிமலர் அணிந்த கோல
வேதிகை இயற்றி, ஆன்நெய்
ஒருமணி அகலுள் பெய்து, ஓர்
பொன்அகல் ஆர்ந்த தூபம்
ஒருமணி அகலுள் நீர்பெய்து
இடவயின் இரீஇயி னாரே!’

(சீந்.இலக்.86)

என்னும் செய்யுளால் செப்பினார்.

தாலி

அகநானூறு ஏழாம் செய்யுள் கயமணார் பாடிய பாலைத் திணைப் பாடலாகும். அப்பாடலுள், கல்கெழு சிறுகுடிச் கானவன் மகள், ‘பொன்னொடு புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித்தாலி’ அணிந்தவளாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறாள்.

பத்துப்பாட்டு நெடுநல்வாடையில் ‘ஆகத்து மின் அமை நெடு வீழ்தாழ்’ எனவரும் தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர், ‘மாப்பில் நீண்டு வீழ்ந்திருக்கும் தாலி’ எனப் பொருள் சொல்கிறார். பாண்டிமாதேவியின் மார்பு ஆரம் தாங்கிய அலர்மார்பாக முன்னடியில் (நெடு.136-இல்) வருவதால் ‘நெடுவீழ்’ என்பதற்கு ‘நீண்டு தொங்குவதாகிய தாலி’ எனப் பொருள் கொண்டது பொருத்தமேயாகும்.

இழை - தாலி - கலம்

புறநானூற்றில் 224 ஆம் பாடல், கருங்குழல் ஆதனார்பாடிய கையறுநிலைப் பாட்டாகும். கரிகாற் பெருவளத்தான் மறைந்தான். அவன் மனைவியர், தாலியை நீக்கினார்கள். இதனை ‘மெல்லியல் மகளிரும் ‘இழை’ களைந்தனரே’ என வருந்திப் பாடினார் புலவர். இங்கே இழை என்பது தாலியைக் குறிக்கும். புறம் 127 இல் ஆய்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

அண்டிரன் அரண்மனை ‘ஈகை அரிய இழையணி மகளிரொடு’ பொலிந்ததாக உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பாடினார். அதில் வரும் ‘இழை’ என்ற சொல்லுக்கு ஆபரணம் என்ற பொதுப் பொருள் உண்டாயினும் மன்னனின் மனைவியர் ஆபரணங்கள் அணிந்திருந்தனர் எனக் கவிஞன் பாடினால் என்ன சிறப்புக் கூறப்பட்டதாகும்? இழையணி மகளிர் என்பதற்குப் ‘பொற்றாலி’ உடைய மகளிர் எனப் பொருள் கொண்டால் மட்டுமே அவர்கள் உரிமை மகளிர் என்றாகும். புறம் 261 - இல்,

‘.....நடுகல் ஆகிய

வென்வேல் விடலை இன்மையின், புலம்பிக்

கொய்ம்மழித் தலையொடு கைம்மையறக் கலங்கிய

கழிகல மகடுஉப் போல’

என ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடிய பாடற் பகுதியில் வரும் ‘கலம்’ என்ற சொல் தாலியைக் குறிக்கும்.

மேலெழுதிய சங்க இலக்கியச் சான்றுகளை ஊன்றிக் கற்றால், மகளிர்க்கு மணவிழாவில் தாலி அணிவிக்கும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டது என்பது பொய்ம்மை வாதம் என்பது புலப்படும். சங்கச் செய்யுட்களில் தாலி என்ற சொல்லும், இழை என்ற சொல்லும், கலம் என்ற சொல்லும் பயின்றுள்ளன. அவை மங்கல அணியைக் குறிப்பன. இழை என்ற சொல்லுக்கும், கலன் என்ற சொல்லுக்கும் பொதுப் பொருளாகிய பொன்னணி என்பது உண்டெனினும் திருமணம் ஆன பெண்களுக்கு உரியதாக அச்சொற்கள் குறிக்கப்படும் இடங்களில் ‘தாலி’ என்ற பொருளை மட்டுமே குறிக்கும்.

திணை நில மக்களுக்கும் தாலி உண்டென அறியமுடிகிறது. எனவே, திணை நில மக்கள் திருமணங்களும் வைதீகர்களால் முறைப்படியாகச் செய்விக்கப்பெற்ற திருமணங்கள் என அறிதல் தகும். உடன்போய் வரைதல், மீண்டு வரைதல், உடன்போக்கு

வைதிகச் சைவம்

இடையீடுபட்டு வரைதல் என்பன கால அவகாசம் இன்றி விரைந்து நடைபெற்ற திருமணங்கள் ஆகும். பிறர் அறியாமல் நிகழும் உடன்போக்கு மட்டுமே, இவள் இவனுக்கு உரியவள் எனக் காலமெல்லாம் மெய்ப்பிக்கச் சான்றாகாது. பொய்யும் வழுவும் ஏற்படாமல் தவிர்ப்பதற்கு ஒரே வழி வைதிகத் திருமணமாகும். எனவே, அவ்விரைவுத் திருமணங்களின்போதும் வைதிகமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டன என்பதே சரியாகும்.

மங்கல அணி

சிலப்பதிகாரம் மங்கல அணி என்ற சொல்லால் தாலியைக் குறிப்பிடுகிறது. 'அகலுள் மங்கல அணி எழுந்தன்று' என மங்கல வாழ்த்துக் காதையிலும், 'மங்கல அணியில் பிறிதணி மகிழாள்' என அந்திமாலை சிறப்புச்செய்த காதையிலும் வருவதைத் தாலி என்று ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம் என்பதாக எழுதியவர்களும் உண்டு. முத்தீ என்று சங்க இலக்கியங்களில் வரும் இடங்களிலெல்லாம், ஞாயிறு, திங்கள், தீ - இவையே முத்தீ என்று தமக்குத்தாமே தோன்றும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு எழுதுகிறார்கள். சங்க இலக்கிய காலங்களில், திங்கள் சுட்டிருக்குமோ என்னவோ? பிரிவுக்காலத்தில் சந்திரன் சுடுவதாகத் தலைமகள் சொல்வாள். அது கவித்துவம்.

ஒண்கதிர் மண்டிலம், தண்கதிர் மண்டிலம் எனக் குறித்தமையால் தமிழர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே வானியல் அறிவில் வளர்ச்சி கொண்டவர்கள் என அறியலாம். இந்தப் புகழ்ச்சியையும் ஒப்புக்கொண்டு சந்திரன் நெருப்புகளில் ஒன்று என்று வாதம் வைத்தால் எப்படி? நால்வேதம் எது என்றால், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்று சொல்லிச் சின்னப் பிள்ளைகளுக்குக்கூட கிச்சகிச்ச மூட்டுபவர்கள் வேறு என்னதான் சொல்லமாட்டார்கள்?

சிலப்பதிகாரத்தில் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத் தீவலம் செய்து என வருவதை எடுத்துக்காட்டினால், தாலி கட்டினான்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

கோவலன் என்ற வார்த்தைகளைக் காட்டுங்கள் என்பார்கள். மங்கல அணி என்பதற்கு அழகான அணி என்பார்கள். பழைய உரைகாரர், அடியார்க்கு நல்லார் புலமையெல்லாம், என் புலமைக்கு முன் எம்மாத்திரம்? என்ற ஆணவம் வந்துவிட்டால் அவர்களைத் திருத்தவே முடியாது.

பெண்ணுக்குத் தாலி அணிவிக்கும் பழக்கம் இருந்ததால் தானே, சிறார்களுக்கு இடுப்புக்குக் கீழே கட்டுவதை ஐம்படைத் தாலி என வேறுபடுத்திச் சொல்லும் வழக்கம் வந்தது என்றால் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

சிந்தாமணியில் தாலி

ஐந்தாம் நூற்றாண்டு இலக்கியமாகிய சிந்தாமணி, முத்தி இலம்பகத்தில்,

‘நாண் உள் எட்டுச் சுபர் வீசு

நன்மா ணிக்க நகுதாலி

பேணி நல்லார் கழுத்தணிந்து’

(சிந்.2697)

எனும் செய்யுளில் தாலி என்ற சொல்லே வருகிறது. தாமே ஏதோ காழ்ப்புணர்ச்சி வெறுப்புணர்ச்சிகளால் ஒரு செய்தியை உருவாக்கி எழுதுவதும், அச்செய்திக்கு மாறான ஆதாரம் இருந்தால், அதை மறைத்துவிட்டு - எடுத்துச்சொல்லாமல் - தாம் எழுதியதையே திரும்பத்திரும்ப எழுதுவதும் ஆராய்ச்சியாகாது.

பெருங்கதை

தமிழுக்கு இருந்தனவாகிய ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி ஆகிய முப்பெருங் காப்பியங்களே தற்போது உள்ளன; வளையாபதியும், குண்டல கேசியும் கிடைக்கவில்லை. இந்த மூன்றுக்கு அடுத்தபடியாக

வைதிகச் சைவம்

அமைந்த காப்பியம் பெருங்கதையாகும். இது கொங்குவேளிர் இயற்றியது. பெருங்கதைக்குக் 'கொங்குவேளிர் மாக்கதை' என்ற மற்றொரு பெயருமுண்டு.

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், கங்க அரசனாகிய துர்விந்தன் என்பான், உதயணன் கதையை வடமொழியில் எழுதினான். அது பைசாச மொழியில், குணாட்டியர் எழுதிய பிருகத்கதாவின் மொழிபெயர்ப்பு. கொங்குவேளிர் என்பவரும் துர்விந்தனும் ஒருவரே என்றும் சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அது எவ்வாறாயினும் பெருங்கதைக் காப்பியத்தில் திருமணம் முதலிய சபங்குகள் வேத நெறிப்படி நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவா? எனக் காண்பதே இக்கட்டுரைத் தொடருக்கான தேவையாகும்.

துர்க்காதேவி

பெருங்கதைக் காவியத் தலைவன் உதயணன். சமணச் சார்புக் காவியங்களில் பெருங்கதையும் ஒன்றாகும். தமிழ் இலக்கண மரபுப்படி, பாலை நிலக் கடவுள் துர்க்கை ஆவாள். காளிகாம்பாளே பாலைநிலக் கடவுள் என்பதாகப் பரணி இலக்கியங்கள் கொள்கின்றன. பெருங்கதை உஞ்ஞைக் காண்டத்தில் பாலை நிலம் கடந்தது (52) என்ற பகுதி உண்டு. அதில் பாலைநிலக் கடவுளாகத் துர்க்கா தேவியே காட்டப்படுகிறாள். உதயணன் பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்லுதலை வருணித்த கொங்குவேளிர்,

'உழைக்கோடு அணிந்து பீலி நாற்றிக்
கழைக்கோல் தொடுத்த கதலிகை நுடங்கச்
செறிதோல் பரமும் எறினோல் வாளுந்
அப்புப் புதையும் அணிவரிச் சிலையும்
செப்புஉறச் செய்த செல்வ முன்றில்

..... திகழ்மதி முகத்தி
எண்வகைப் பொலிந்த ஒண்படைத் தடக்கை,
கச்சூர் வனமுலைக் கண்மணிக் கொடும்புண்
பச்சைப் பாற்கிளி, பவழச் செவ்வாய்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

முத்துவர் முறுவல் முயங்குகயல் தபங்கண்

சிலையேர் புருவச் செங்கட் செல்வி

கலைகா முறுவி நிலைகா முற்ற

கற்சிறைக் கோட்டத்து நற்சிறை’

(பெருங்கதை உஞ்.52-பாலை 13-25)

என, அஷ்டபுஜ துர்க்கையின் கற்றளி ஒன்றை நம் மனக்கண்களுக்குக் காட்சிப்படுத்தினார். ‘எண்வகைப் பொலிந்த ஒண்படைத் தடக்கை’ என்றதனால், அந்த அம்பிகை எட்டுத் திருக்கரங்களை உடையவள் என்பதையும், எட்டுத் திருக்கரங்களிலும் எட்டுப் படைக் கலன்களை உடையவள் என்பதையும் அறியலாம். கற்சிறைக் கோட்டத்து என்றதனால், துர்க்கையம்பிகையின் கோயில் கற்றளியாக விளங்கிற்று என உணரலாம். எஞ்சிய பகுதிகளுக்கான உரை விளக்கங்களைப் பெருங்கதை உரைப்பதிப்புகளில் கண்டு தெளிக. பெருங்கதை சமணக் காப்பியமாயினும், துர்க்கை கோயிலை விரிவாக வருணித்தமை கொண்டு, இக்காப்பியத்தின் நடுவுநிலைத் தன்மையை உறுதிசெய்துகொள்ளவே இப்பகுதி மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றது.

விவாகம்

விவாகம் என்ற சொல்லுக்குக் கடத்திக்கொண்டு வந்து மணம் செய்துகொள்வது என்பது பொருளாகும். இது வலிதீர் கொள்வதாகிய இராக்கதம் ஆகாது. காந்தருவ மணத்தில் உடன்போக்கிற்குப் பின்னர் நடைபெறும் திருமணமே விவாகம் எனப்படும்.

உதயணன் வாசவதத்தைக்கு யாழ் இசை கற்றுக் கொடுத்தான். அதுபோது களவுக் கூட்டம் நிகழ்ந்தது. வாசவதத்தை புனலாடும்போது அவள் இசைவு பெறாமலேயே உதயணன் அவளை யானைமீது ஏற்றித் தன் ஊராகிய இலாவாணத்துக்கு அழைத்துவந்தான். இதுவே விவாகம். இலாவாணத்தில் வேதோக்தமாகத் திருமணம் நடைபெற்றது.

வைதிகச்சைவம்

கட்டிலேற்றிய விழாவும் முனையறம்படுத்தல்) நடைபெற்றது. அதுபோதும் வேள்வி செய்யப்பெற்றது.

‘அறுதொழில் முத்தீ அருந்துறை போகிய
மறைநவில் நாவின் மரபியல் அந்தணன்
பல்பூம் பந்தருள் செல்வம் சிறக்கும்
இருநிலத்து இலக்கணம் இயற்பட நாடி’

(பெருங்.இலாவா.3.கட.9-12)

அவ்வேள்வியை நடத்திவைத்த அந்தணன் ஓதல் முதலாகிய அறுதொழில்களுக்கு உரியவன். அரிய துறையாகிய முத்தீ வளர்க்கும் வேள்வி செய்தலில் அவன் துறைபோகியவன். அதாவது, முழுத்திறன் பெற்றவன். வேதங்களை ஓதும் நாக்கை உடைய மரபினன். பல்வகைப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமணப் பந்தரில், எந்த இடத்தில் ஓமகுண்டம் அமைத்தால் செல்வம் செழித்துச் சிறப்புடன் மணமக்கள் வாழ்வார் என்ற சாத்திர விதியை ஆராய்ந்து, அதற்கேற்ற இடத்தைத் தெரிவு செய்தான்.

‘வெண்மணல் நிரப்பம் கொளீஇக் கண்ணுறப்
புண்ணியப் பலாசின் கண்ணிறை சமிதை
முக்குழிக் சுவட்டத்து உள்பட ஓக்கி
ஆற்றாச் செந்தீ அமைத்தனன்’

(பெருங்.இலாவா.3.கட.13-16)

ஓமகுண்டத்தின் அடிப்பரப்பில் வெள்ளை மணலை நிரவினான். இடைவெளி தெரியும்படியாக, புண்ணியம் தரும் புரசு சமிதைகளை அதன்மேல் பரப்பினான். அடியிற் பரப்பிய சமிதைகள் கணுக்கள் உள்ளவை. மூன்று அக்கினிகள் வளர்த்தற்குரிய அக்குண்டத்தின் நடுப்பகுதியை உயரமாக இருக்குமாறு சமிதுகளை நிரப்பினான். இடையில் அணைந்து போகாதபடி, தீயினை அதில் இட்டான். மணவேள்வி செய்தான்.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

‘..... மேற்கொள்ள
ஐஒன் பதின்வகைத் தெய்வம் நிலைய
கைபுனை வனப்பில் கால்முதல் தோறும்
ஆரணங் காகிய அணிமுனை அகல்வாய்ப்
பூரண பொற்குடம் பொலிய, இஃஇ’

(பெருங். இலாவா. 3. கட் 16-20)

அவ்வேள்வி மட்டுமன்றி அத்திருமணப் பந்தலில்
நாற்பத்தொன்பது வகைத் தெய்வங்கள் நிலைபெற்றன. அகன்ற
வாயையுடைய கலன்களில் தானிய முளைகள் இருந்தன. அவை
பெண் தெய்வங்கள். ஓவியக் காட்சி போல் வனப்புடன் அமைந்த
அப்பாலிகைகள் கம்பங்களின் அடிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.
தங்கக் குடத்தில் நீரும் மணப் பொருள்களும் நிரப்பிப் பூரண பலம்
எனப்படும் தெங்கங்களியை மேல்வைத்த பூரண கும்பம்
வைக்கப்பட்டிருந்தது.

விருந்து

இன்னொரு பக்கம் கடித்தல், பருகுதல், விழுங்குதல்,
நக்குதல், எடுத்துச் சுவைத்தல் (சப்புதல்) ஆகிய ஐந்து விதங்களிலும்
உண்ணத்தக்க பெரிய விருந்து நடந்துகொண்டிருந்தது.

அருந்ததி

‘..... விசை அம்மிக் குணதிசைக் கோணத்து
ஈடுஅமை பீழகை பாடுபெற இருந்த
பொன்அயி ராணி முன்வயின் பேணி
பன்னிய பனுவல் பார்ப்பன முதுமகள்
அம்தண் ஆவிரை அலரும், அறுகையும்
நந்தி வட்டமும் இடைஇடை வலந்த
கோல மாலை நாற்றி, வானத்து
அருந்ததி அரிவையோடு ஆணிகள் பரவும்’

(பெருங். இலாவா. 3. கட் 27-34)

வைதிகச் சைவம்

திருமணத்தில் அம்மி மிதித்து அருந்ததி காட்டல் என்னும் சடங்கு உண்டு. அருந்ததி வடமீன். அருந்ததிக்கு அயிராணி என்ற பெயரும் உண்டு. சப்தரிஷிகளில் வசிட்ட ரிஷியின் புத்தினி அயிராணி (அருந்ததி). 'அருந்ததி கற்பின் மிக்காள்.' கணவனைப் பிரியாதவள். 'தீது இலா வடமீன்தன் திறம் இவள்திறம்' என்று கண்ணகியை இளங்கோவடிகள் அறிமுகம் செய்வார். தான் நட்சத்திரம் ஆன பின்பும் கணவராகிய வசிட்ட நட்சத்திரத்தைத் தன்னுடன் இணைத்தே வைத்திருக்கும் கற்புத் தெய்வம் அருந்ததி (அயிராணி). அவளைத் தனித்துக் காண முடியாது. திருமணங்களில் மணமகன் தன் மனைவிக்கு அருந்ததி காட்டும்போது அருந்ததி நட்சத்திரத்துடன் இருக்கும் அருந்ததியின் கணவராகிய வசிட்ட நட்சத்திரத்தைக் காட்டுவதாகவோ, தான் காண்பதாகவோ சொல்வதில்லை. மந்திரங்களில், இணைத்தே கூறுவர்.

முன்பத்தியில் எழுதப்பட்டுள்ள செய்திகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு மேற்காண் பெருங்கதைத் தொடர்களைப் படித்தால், அத்தொடர்கள் குறிப்பிடும் செய்திகள் எளிதில் விளங்கும்.

பூசை

உதயணனையும், வாசவதத்தையையும் கட்டிலேற்றிய (மனையறம்படுத்தி) விழாவில் பார்ப்பன முதுமகன் ஒரு பூசை செய்தான். வேத மந்திரங்களைத் திரும்பத் திரும்ப ஓதி உருவேற்றியவன் அவன்; 'பன்னிய பனுவல் பார்ப்பன முதுமகன்.' கிழக்கு மூலையில் அம்மி வைக்கப்பட்டது. அதனருகில் ஒரு பீடம் வைக்கப்பட்டது. தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட அயிராணி (அருந்ததி) விக்கிரகம் அப்பீடத்தின்மேல் வைக்கப்பட்டது. ஆணிகன் (வசிட்டரி) திருவுருவமும் உடன் வைக்கப்பட்டது. அவற்றிற்கு மாலை இடப்பட்டது. அந்த மாலை அழகிய குளிர்ந்த ஆவிரைப் பூ (ஆவாரம் பூ) அறுகம்புல், நந்தியாவட்ட மலர் ஆகியவற்றை மாற்றிமாற்றிக் கட்டிய கதம்ப மாலையாகும். இந்தக் கதம்ப மாலை சூட்டப்பெற்ற பொன்விக்கிரகங்களாகிய அயிராணி (அருந்ததி) ஆணிகன் (வசிட்டரி) திருவுருவங்களை உதயணனும் வாசவதத்தையும் முன்னே அமர்ந்திருக்கப் பார்ப்பன முதுமகன் பூசித்தான்.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

தீபாராதனை - நைவேத்யம்

அந்தப் பூசையில் பொன்னகல், மணியகல், செப்பகல், வெள்ளியகல் முதலியவற்றால் தீபாராதனைகள் செய்யப்பெற்றன. அரிவையர் அடுமடை அமிழ்துகொண்டு நிவேதனம் செய்யப் பெற்றது.

‘பால்உலை வெந்த வால்அவிழ்க் கலவையும்;
தேன்உலை வெந்த தூநிறத் துழுவையும்
புளிஉலை வெந்த பொன்றிறப் புழுக்கலும்
கரும்புஉலை வெந்த கன்னல் துழுவையும்
நெய்உலை வெந்த மைந்நிறப் புழுக்கொடு’

(பெருங்.இலாவா.3.கட.38-42)

மகா நைவேத்யம் செய்யப்பெற்றன. பால் சோறு, தேன் சோறு, புளிச் சோறு, சர்க்கரைப் பொங்கல், நெய்ச் சோறு என்ற ஐந்தும் நிவேதிக்கப்பட்டன.

மகா நிவேதனத்திற்குப் பிறகு, வலது பக்கமாக வெற்றிலையும், அதன்மேல் பஞ்ச வாசனைப் பொருட்களும் வைத்து நிவேதிக்கப்பட்டன. ‘பஞ்சவாசமொடு பாகுவலத்து இரீஇ’ என்பது பெருங்கதைத் தொடர். பாகு = வெற்றிலை. பஞ்சவாசம் = ஐந்து வாசனைப் பொருட்கள். அவையாவன: தக்கோலம், ஏலம், இலவங்கம், சாதிக்காய், கப்பூரம் (பச்சைக் கப்பூரம்).

தாம்பூல நைவேத்தியத்திற்குப் பிறகு, சமஸ்தோபசாரம் செய்யப்பட்டது.

‘அம்செம் சாந்தமொடு மஞ்சணம் நீவி
இருப்புஅகல் நிறைந்த நெருப்புநிறை சுழற்றித்
தேவர் தூபம் மேவர எடுப்பி’

(பெருங்.இலாவா.3.கட.47-49)

வைதிகச் சைவம்

அழகுதரும் சிவப்புச் சந்தனம், மஞ்சணம் என்னும் வாசனைப் பொருள் ஆகியவற்றைக் கால் பகுதியில் தடவும் உபசாரம் செய்யப்பட்டது. இரும்பு அகலில் நெருப்பில் நிறைவாகத் தூப மணப்பொருளிட்டுச் சுழற்றிக்காட்டப்பட்டது. செம்சாந்து என்பது ரக்த சந்தனச் சாந்தாகலாம். மஞ்சணை என்பது குங்கும எண்ணெய்; குங்குமக் குழம்பு. இவ்வுபசாரங்களைச் செய்து பிறகு பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டது.

பிரார்த்தனை

‘மலையினீ ராயினும், மண்ணினீ ராயினும்
அலைதிரைப் பௌவத்து அகத்தினீ ராயினும்
விசம்புனீ ராயினும் விரும்பு வந்து,நும்
பசும்பான் உலகம் பற்றுவிட்டு ஒழிந்து
குடைநிழல் தானைக் கொற்றவன் மடமகள்
மடைஅமைந்து உண்டு மாங்கலம் தம்’

(பெருங்.இலாவா.3.கட்.50-55)

என்றவாறு வேண்டுதல் செய்யப்பட்டது. இவ்வேண்டுதல் அயிராணி (அருந்ததி) ஆணிகன் (வசிட்டர்) ஆகிய இருவரை மட்டும் நோக்கிச் செய்த வேண்டுதலன்று; எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் ஒப்பக் கூறிய வேண்டுதல் எனக்கொங்குவேளிர் குறித்தார். ‘தெய்வங்களே! மலைக்குரிய - மலையில் இருக்கும் தெய்வங்களானாலும், மண்ணுக்குரிய - மண்ணில் கோயில் கொண்ட தெய்வங்களானாலும், அலைகள் சுருண்டு வீசும் கடலுக்குரிய - கடலுக்கு உள்ளிருக்கும் தெய்வங்கள் ஆனாலும், ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் தெய்வங்கள் ஆனாலும் உங்களுக்கு உரிய உலகம் பசிய பொன்னுலகமே ஆகும். அந்தப் பொன்னுலகின்பேரில்தான், உங்களுக்குப் பற்று இருக்கும். அந்தப் பற்றை நீக்கி, விரும்பி இங்கே வாருங்கள். வெண்கொற்றக் குடை நிழற்கீழ் இருந்து படைகள் புடைசூழ ஆட்சி செய்யும் அரசனின், மடப்பம் பொருந்திய மகள் வாசுவதத்தை. இவள் இல்லறம் தொடங்கியுள்ளமையால் உங்களை வழிபடுதற்கான உணவுகளை - நைவேத்ய பதார்த்தங்களை -

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

இனி இவளே சமைப்பாள். அதை நீங்கள் உண்ணுங்கள். மங்கலமான வாழ்க்கையை இவளுக்குக் கொடுங்கள்’ என்று,

‘ஒப்பக் கூறிச் செப்புவனர் அளிப்ப’

எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் ஒப்பவும், வழிபடுவோர் அனைவருமாகவும் சொல்லி, மலர்களை இட்டார்கள். இது புஷ்பாஞ்சலியும் ஆம்.

வேதப் பார்ப்பனர் திருக்கோயிலில் பூசிக்க உரியரல்லர். திருமணச் சடங்கின் - மனையறம் படுத்தல் சடங்கின் வழிபாட்டை வேத மந்திரங்களால் அவர்கள் செய்தற்கு உரியவரே ஆவர். நிகழ்ச்சிகளைக் காவியத்தில் எந்த அளவுக்குச் சொல்ல முடியுமோ அந்த அளவுக்குக் கொங்குவேளிர் சொல்லியுள்ளார். தாம் சமண ராகையால் கேட்டறிந்து இவற்றை எழுதினார் என அறிதல் வேண்டும். இதனால் சடங்குகளில் விடுபடுதல், பிறழ்ச்சி, இருக்கத்தான் செய்யும். எவ்வாறாயினும் வாசவதத்தை திருமணம், ஐயர் யாத்த கரணம் என்பதும், மனையறம்படுத்தலுக்கும், விரிவான சடங்குகள் உண்டென்பதும், வைதிக வழிப்பட்ட பூசைகளாகவே இல்லுறை தெய்வங்களின் பூசைகளும் நிகழ்ந்தன என்பதும் நாமறியத் தகுந்த செய்திகளாகும்.

பதுமாபதி மணம்

கொங்குவேளிர் இயற்றிய பெருங்கதை நூலின் கதைத் தலைவனாகிய உதயணனுக்கும் வாசவதத்தைக்கும் நிகழ்ந்த திருமணம் வேதவழிப்பட்ட திருமணமே எனப் பார்த்தோம். உதயணனுக்கும் பதுமாபதிக்கும் நிகழ்ந்த திருமணமும்,

**‘மங்கல மன்னற்கு மந்திர விழுநெறி
ஆசான் முன்னின் றமையக் கூட்டித்
தீ,மாண் புற்ற திருத்தகு பொழுதில்’**

(பெருங்.மகத.22.பது.263-265)

நிகழ்ந்தது. மேலும்,

வைதிகச் சைவம்

‘ஏதமில் காட்சி ஏயர் பெருமகள்
நன்நுதல் மாதரை நாட்கடிச் செந்தீ
முன்முதல் இரீஇ முறைமையில் திரியா
விழுத்தகு வேள்வி ஒழுக்குஇயல் ஓம்பி’

(பெருங்.மகத.22.பது.271-274)

பதுமாபதியொடு கட்டிலேறினான் என்றார் கொங்குவேளிர். இப் பகுதிகளில் புரோகிதன், மந்திர விழுநெறி ஆசான் எனக் குறிக்கப்பெறுகிறான். முகூர்த்தம் என்பது, தீ மாண்புற்ற திருத்தகு பொழுது எனக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. உதயணன் மணி மண்பம் புகுந்ததைத் தெரிவிக்கும்போது,

‘காட்சிக் கமைந்த மாட்சி எய்த
வெற்ற வேந்தன் கொற்றப் பெருங்கணி
கூறிய முழுத்தம் குன்றுத வின்றி’

(பெருங்.மகத.22.பது.243-245)

என வருகிறது. அங்கே முகூர்த்தம் என்ற சொல், முழுத்தம் எனப்படுகிறது. முகூர்த்தம் என்ற பொருளில் முழுத்தம் என்ற சொல் சிலப்பதிகாரத்திலும் வருகிறது. சேரன் செங்குட்டுவன் ஆசான் பெருங்கணி, அருந்திறல் அமைச்சர் ஆகியவர்களோடும் கூடி வடநாட்டுப் படையெடுப்புப் பற்றிக் கலந்தாலோசிக்கிறான். அப்பொழுது,

‘ஆறிரு மதியினும் காருக வடிப்பயின்று
ஐந்து கேள்வியும் அமைந்தோன்’

(சிலப்.26.கால்.25,26)

எழுந்து பேசினான். இந்த அடிகளுக்கு அரும்பத உரையாசிரியர்,

ஆறிரு மதியினும்
காருகவடி

=
=

இராசி பன்னிரண்டினும்
கிரகநிலை.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

ஐந்து கேள்வி = தீதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம்; (இவற்றின்) நட்பு, ஆட்சி, உச்சம், பகை, நீசங்களுமாம்.

அமைந்தவன் = மெளத்திகள்.

என்று குறிப்புரை எழுதினார். மெளத்திகள் என்பவன் மௌ கூர்த்திகள். முகூர்த்திகள் என்றும் சொல்லலாம். இவன் புரோகிதம் செய்யும் பார்ப்பனன் அல்லன். முகூர்த்தம் மட்டும் குறித்துக் கொடுத்து, இந்த முகூர்த்தத்தில் இன்ன செயல் செய்தால் இன்ன பயன் என்று தெரிவிப்பது இவன் தொழில். இவனைக் கணி என்பர். கணித்துக் கொடுப்பதனால் கணி எனப்பட்டான். இவன் சேரன் சொங்குட்டுவன் போர்க்கெழுந்து புறப்பட்ட நேரம் குறித்துக் கொடுத்து, பயனையும் சொன்னான்.

**‘வெம்திறல் வேந்தே! வாழ்குநின் கொற்றம்
இருநில மருங்கின் மன்னர்எல் லாம்,நின்
திருமலர்த் தாமரைச் சேவடி பணியும்
முழுத்தம் ஈங்குஇது’**

(சிலப்.26.கால்.27-30)

என்பது அப்பகுதி.

சுருக்கிச் சொன்னதேன்?

கொங்குவேளிர், பெருங்கதையுள் உதயணனுக்கும் வாசவதத்தைக்கும் நிகழ்ந்த வைதிகத் திருமணத்தை விரிவாகச் சொன்னார். உதயணனுக்கும் பதுமாபதிக்கும் நிகழ்ந்த திருமணத்தின் சடங்குகளை விரிவாகச் சொல்லவில்லை. எனினும் அது வைதிகத் திருமணம் என்பது நன்கு புலப்படுமாறு கூறினார். இது உதயணனுக்கு நடக்கும் இரண்டாம் திருமணம் ஆகையால் கூறியது கூறலைத் தவிர்க்கும்வண்ணம் சுருக்கமாக உரைத்தார்.

வைதிகச் சைவம்

தமிழியல் வழக்கு

உதயணனின் மூன்றாவது திருமணத்தில், திருமணம் வைதிக நெறியில் நிகழ்ந்தமை,

‘நான்மறையாளர் நன்மணம் காட்டத்
தீவலம் செய்து’

(பெருங்.வத்.14.மணம்.180-181)

என மிகச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. இது உதயணனுக்கும் மானனிகைக்கும் நிகழ்ந்த திருமணமாகும்.

உதயணனுக்கு நடந்த நான்காம் திருமணமாகிய விரிசிகை திருமணம் பற்றிக் கூறும்போது,

‘இமிழ்திரை வையத்து ஏயர் பெருமகள்
தமிழியல் வழக்கினன்’

(பெருங்.வத்.17.விரி.வது.66-67)

என்று ஒரு தொடர் வருகிறது. உதயணன், மக்களால் ‘தமிழியல் வழக்கினன்’ எனப் பேசப்பட்டான் என்கிறார் கொங்குவேளிர்.

தமிழியல் வழக்கு என இங்கே வருவது களவு ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும் எனப் பொருள்கொள்ளலாம். மறையோர் மன்றல்கள் எட்டில் கந்தர்வம் என்ற மணம் உள்ளது. அதுவும் களவே ஆகும். களவு, கந்தர்வம் என்னும் இரு சொற்களும், கொடுப்போர் (பெற்றோர்) இல்லாமல், தலைமகளும் தலைமகளும் தமக்குத் தாமே செய்துகொள்ளும் உடன்படிக்கையை மட்டிலுமே குறிக்கும் சொற்களாகும். உதயணனின் திருமணத்தைக் குறிப்பிட இச்சொற்கள் முழுமையானவையல்ல.

தமிழர்கள் நாகரிகமானவர்கள்; பண்பாடு மிக்கவர்கள்; பெண்மையை மதிப்பவர்கள்; உலக நியதிகளுக்கும், நீதிகளுக்கும் கட்டுப்பட்டவர்கள். எனவே, தம் களவொழுக்கம், பெண்ணுக்கும்,

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

உலகுக்கும் நம்பிக்கையைக் கொடுக்காது என்பதால், களவுக்குப்பின் வைதிக நெறியில் திருமணம் செய்துகொண்டு இல்லறம் புகுவதைக் கட்டாயக் கடமையாகக் கொண்டவர்கள். களவுக்காலம் என்பது நாற்பத்தெட்டு நாட்களைக் கடக்கக்கூடாது என்ற கட்டுப்பாட்டைத் தமக்குத் தாமே விதித்துக்கொண்டவர்கள். இந்தச் சுய கட்டுப்பாடு காரணமாக நாற்பத்தெட்டாம் நாளோ, அதற்கு முன்போ வைதிகத் திருமணம் ஏற்று இல்லறம் மேற்கொள்வது தமிழரின் இயல், இது தமிழியல் வழக்கு. இந்த ஒழுகலாற்றை உதயணன் பின்பற்றினான். எனவே, அவன் ‘தமிழியல் வழக்கினன்’ என மக்களால் புகழ்ந்து பேசப்பட்டான்.

ஏயர்குலம்

உதயணன் ஏயர் குலத்தவன்; சைவ வேளாளர் மரபில் ஏயர்கோன் குடி என்பதொன்றுண்டு. அக்குடியில் உதித்தவரே ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார். இவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இறைவனைத் தூதுவிட்ட செயலைத் தவறு எனும் கருத்துடையவர். தம் கூலை நோயைச் சுந்தரர் தீர்த்தலை விரும்பாமல் தன்னை மாய்த்துக்கொண்டவர். பின்னர்ச் சுந்தரரால் உயிர்ப்பிக்கப்பெற்றவர். ஏயர்குலம், ஏயர் குடி என்னும் இரண்டும் ஒன்றே என்னும் கருதுகோள் மெய்யாயின் உதயணனைச் சைவ வேளாளர் குலத்து ஒரு பிரிவினன் என முடிவு கூற இயலும்.

கொங்குவேளிர் காலத்தில் சமணம் தவிர ஐம்பெரும் சமயங்கள் இருந்ததாகச் சாங்கியத்தாய் உரை என்னும் பகுதியில் வருகிறது. கொங்குவேளிர் காலமாகிய ஆறாம் நூற்றாண்டில் மன்னராட்சி, சமுதாய வரலாறு ஆகியவற்றைக் கொண்டு தெளிவு பெறுவதே சரி. காரணம் கொங்குவேளிர் ஆறாம் நூற்றாண்டில் பெருங்கதையை இயற்றினார். எனினும் கதைத் தலைவன் உதயணனின் காலம் அவருக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்டது.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் திரு அவதார காலம் ஆறாம் நூற்றாண்டு. இந்தச் சமயாசாரியர் வரலாற்றைக் கொண்டே ஆறாம்

வைதிகச் சைவம்

நூற்றாண்டின் நிலைமைகளை உறுதி செய்துகொள்வது ஏற்பு உடையதாக அமையும்.

சைவமும் சமணமும்

வேத உடன்பாட்டு நெறியாகிய வைதிக நெறிச் சமயமாகவே ஆதிமுதல் சைவம் விளங்கிவருகிறது என்பதை அறிதல் வேண்டும். சைவம் தமிழ்ச் சைவம் என்ற உண்மைக்கும் சைவரின் நெறி, வைதிக நெறி என்பதற்கும் முரண்பாடேதுமில்லை. தெய்விகம் கமமும் இல்லச் சடங்குகளை வைதிக நெறியிலேயே நம் முன்னோர் நிகழ்த்தினர். எல்லாச் சடங்கு முறைமைகளும் வேதாசிரமங்களில் உள்ளன. வேத விரிவான சிவாகமங்கள் சைவர்களுக்குரியன. அவற்றை நம் முன்னோர்கள் பின்பற்றியமையைப் புறப்புறச் சமய இலக்கியங்கள்சுட, மாற்றியோ புறக்கணித்தோ சொல்வதில்லை.

மொளரிய அரசன் சந்திரகுப்தன் காலத்தில் சமணம் தமிழகத்தில் ஊடுறுவியது. தென்புலத்தோர் ஆகமங்களைப் பின்பற்றுதலையும், ஆகமங்களில் புலால் வேள்விகள் இன்மையையும் கண்டு வியந்த காரணத்தினால் சமணமும் ஆகமங்களை ஆக்கிக் கொண்டது. ஆயினும் அது வேத மறுப்புச் சமயம். கடவுளில்லாத சமயம். இந்த இரு காரணங்களால் நாத்திகர்கள் சமணத்துடன் இழைவதுண்டு. இளமை, செல்வம், யாக்கை நிலையற்றவை என்னும் நிலையாமைக் கோட்பாடும், மறு பிறவிக் கோட்பாடும், வினைக்கோட்பாடும் சமணம் அதிகமாக வற்புறுத்தும் கோட்பாடுகளாகும். இவை சைவத்திலும் முன்னதாகவே உண்டு என்றாலும் மனித மனங்களைத் தளரச் செய்வதற்காகச், சைவம் ஒருபோதும் இவற்றைச் சொன்னதில்லை. தாயினும் சிறந்த தண்ணளியாளராகிய பெருமான் ஊட்டுவிப்பவர் என்கிறது நம் சமயம். இதனால் அப்பெருமானை ஏத்தினால் வினைவெப்பம் குறையும்; மறு பிறவி சிறக்கும்; பிறப்பற்ற பேரின்பப் பெருவாழ்வு கிட்டும் என்றெல்லாம் சைவம் உணரச் செய்கிறது. குற்றங்களுக்கு வருந்தும் சூழலையும், குற்றமற்றவர்களாக விளங்கவேண்டும் என்ற

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

வைராக்கியத்தையும் மனிதமனங்களில் ஊன்றுகிறது. மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழலாம் என்ற தன்னம்பிக்கையை - மானிபூயப் பிறத்தல் அரிது என்ற உற்சாகத்தை, தாராளமாக வழங்குவது சைவம்.

உயிர்க் கொலை செய்தலைக் கடுமையாகவே எதிர்க்கும் சமணம், தற்கொலையை ஆதரிக்கிறது. பரி நிர்வாணம் என்கிறது. தன்னைத்தானே துன்புறுத்திக்கொள்ளும் மயிர் பறித்தலைச் சொல்கிறது. சமணத்தில் இவையெல்லாம் துறவிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டவை எனச் சிலர் சொல்வதுண்டு. சமணத்தில் இல்லறத்தவர்கள் உண்டு. ஆயினும், சமணம் துறவையே வற்புறுத்தும் சமயம். எந்த ஒரு காலத்திலும் எண்ணாயிரம் சைவத்துறவிகள் ஓரிடத்தில் இருந்ததாகச் சைவம் கற்பனையாகக்கூட நமக்குக் காட்டியதில்லை. ‘தவமும் தவமுடையார்க்கு ஆகும்’ என்றபடி துறவு, பல்லாயிரத்தில் ஒருவருக்கே வாய்க்கும் பெரும் பேறு ஆகும். இதுவே சைவத்தின் நிலைப்பாடு.

சூளாமணி

கி.பி. ஐந்து, ஆறாம் நூற்றாண்டுகளின் சமண இலக்கியங்கள் சடங்குகளைப் பொருத்த அளவில் வைதிக நெறிகளை மட்டிலுமே எடுத்துரைத்தன. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலக்கியம் எனக் கருதப்படும் சூளாமணியில் திருமணச் சடங்கு ஓரிடத்தில் வருகிறது. அச்செய்தி சொல்லும் சருக்கத்தின் பெயர் கல்யாணச் சருக்கம் என்றும் வேள்விச் சருக்கம் என்றும் ஏடுகளில் உள்ளன. கதைத் தலைவன் தீவிட்டனுக்கும், சுவலனசடியின் மகள் சயம்பலவைக்கும் திருமணம் நடந்ததை இச்சருக்கம் சொல்கிறது.

சூளாமணியில் வரும் பாத்திரங்களின் செயல்களைத் தொடக்கம் முதல் சமணமாகவே இந்நூலாசிரியர் தோலாமொழித் தேவர் சித்தரிக்கிறார். கதைத் தலைவன் தீவிட்டன் கைகளில் சங்கு சக்கர ரேகைகள் உள்ளதால் அவன் திருமால் அவதாரம் என்று சோதிடர்கள் சொன்னதாகவும் கதையில் வருகிறது. அவன்

வைதிகச் சைவம்

சினாலயத்திற்குச் சென்று (அருகர் கோயில்) வழிபாடுகள் செய்வதும், திருமண ஏற்பாடாகும்போது சயம்பவை, சினாலயத்திற்குச் சென்று வழிபட்டு இசையுடன் பாடல்கள் பாடியதும் கதையில் வருகிறது.

திவிட்டன் மணம்

சமணக்கதை இலக்கியங்களின் பொதுத்தன்மை ஒன்றுண்டு. கதைப்பாத்திரங்கள் கடைசியில் துறவியாகி முத்திபெறுவார்கள். இந்நூலும் அப்படித்தான் முடிகிறது. எனினும் திருமண நிகழ்ச்சிகள் வைதிக நெறியையே சுட்டுகின்றன.

‘மன்னி அழல் வேள்வியில் அவற்குவல மாகப்
பின்னிய தருப்பைகள் பிடித்து, அவை விடுத்து ஆங்கு
அன்னம் அணையாளொடு அயில் வேலவன் இருந்தான்
கன்னியொடு இயைந்த கதிர் மாமதியம் ஒத்தான்’ (1100)

என்ற பாடல் வேள்வித் தீ முன்னர், திவிட்டன் மணம் கொண்டதைச் சொல்கிறது. அந்தணன், வேள்வியை நன்கு செய்தான் என்றதை,

‘கந்துளும் இழும்கரிய சூழ்புகைகள் விம்ம
வந்துசுடர் ஏந்தி வலனே சுழல மாட்டி
அந்தணனும் அங்கழல் அமைத்துமிக வேட்டான்
மைந்தனும் மபுந்தையை மனத்தில்மிக வேட்டான்’ (1101)

என்னும் செய்யுளால் அறியலாம். இச்செய்யுளுக்கு அடுத்த செய்யுளில் மணமக்கள் வேள்வியை வலம்வந்த செய்தி,

‘பொங்கு அழல்செய் வேள்வி முறை போற்றலும், எழுந்தான்
அங்கையின் அணங்கின் அணி மெல்லிரல் பிடித்து
மங்கையொடு காளை வலனாக வருகின்றான்
கங்கையொடு இயைந்து வரு கார்க் கடலொடு ஒத்தான்’ (1102)

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. வைதிகத் திருமணங்களில் மிக இன்றியமையாத நிகழ்ச்சி பாணிக்கரணமே ஆகும். மணமகள் தன்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

வலக்கரத்தின் ஐவிரல்களைக் கூப்பிய நிலையில் மணமகன் அவற்றைப் பொத்தியவாறு பற்றுதல் பாணிக்கிரகணமாகும். ‘செங்கைபற்றினன் பற்றிலார்க்கே வீடருள் பரம யோகி’ என்று நம்பெருமான், தடாதகைப் பிராட்டியாரின் கரம் பற்றியமையைப் பரஞ்சோதியார் குறிப்பிட்டார். அடியார்க்கு நல்லார் ‘அகத்திட்டகை’ என்பார். கவவுக்கை என்பது இளங்கோவின் பாட்டில் வருவது.

கைம்முகிழ்ப்பிடித்தல்

திவிட்டன் சயம்பவையைப் பாணிக்கிரகணம் செய்தான். இதுவே திருமணத்தின் முக்கியச் சடங்கு என்பது சயம்பவைக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் அந்நிகழ்வின்போது மயிர்க்கூச் செரிய வியர்வை பொடித்தது. அவள் கால்கள் மிதப்பனபோலப் பரிதப்பின, நன்றாக ஊன்ற முடியவில்லை. அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சிகரமான அவச நிலையை யாராலும் அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது என்கிறார் தோலாமொழித்தேவர். அச்செய்தி அமைந்த பாடல் வருமாறு:

‘கைம்மலரின் வீரனவள் கைமுகிழ் பிடிப்ப
மெய்ம்மயி ரெறிந்துமணி வேர்நுதல் அரும்பிச்
செய்ய தன சீறடிகள் செவ்வன்இட மாட்டா
அம்மயிலி னாணதனை யாவர்அறை கிற்பார்’ (1103)

இப்பாடலில் ‘கைமுகிழ் பிடிப்ப’ என வருவது பாணிக்கிரகணத்தைக் குறிக்கும். இதனடுத்த பாடலில் வேள்வி செய்தோரை ‘எரியோம்பு தொழிலார்’ என்கிறார் சூளாமணியின் ஆசிரியர். அத்திருமண வேள்வி செய்த வேள்வியாசான், சடிவேந்தனுக்கு (தீவிட்டனின் தந்தை) ‘பின்னும் உளவேள்வி முறை சென்று பல பேசி’ னான். அதாவது, தான் செய்த வேள்வி பற்றி உரைத்ததுடன் வேதத்தில் கூறப்பட்டதாகிய வேள்வி முறைகள் அனைத்தையும் சொன்னான். அவற்றைக் கேட்ட சடிவேந்தன் அளவற்ற செல்வங்களைப் புரோகிதனுக்குக் கொடுத்தான். அச்செய்தியைக் கூறும்,

வைதீகச் சைவம்

**‘அங்கம், இரு மூன்று ; மறை நான்கு ; அலகில் கற்பம்
இங்கு, முடி விஞ்சை என, இன்ன, கரை கண்ட
பொங்கு எரிய வேள்வி, வல் புரோகிதன் அவற்குச்
சங்கநிதி என்ன,நெதி மாரிதரு வித்தார்’ (1105)**

என்னும் செய்யுளுள், வேதாங்கங்கள் ஆறு ; வேதம் நான்கு ; அளவில்லாத கற்பகாலங்கள் ஓதி உரைக்கும் அளவுக்கு எண்ணிலடங்கா மந்திரங்கள் (விஞ்சை - மந்திரம்) ; இன்னவற்றைக் கரைகண்டவன் புரோகிதன் என வருகிறது. எனவே, தீவிப்தன் திருமணம், வேதச் சடங்குகளுடன் நிகழ்ந்த திருமணமே என்பதில் ஐயமில்லை.

ஸ்ரீபுராணம்

சமணர்களின் சான்றாவண நூல்களில் முதன்மையானது மகாபுராணம். அதன் சங்கிரகநூல் மணிப்பிரவாளத்தில் அமைந்த ஸ்ரீபுராணம். சங்கிரகம் - சுருக்கம் ; * மணிப்பிரவாளம் - தமிழ் பாதி வடமொழி பாதியாகப் பின்னியது.

ஸ்ரீ புராணத்துள் ‘சிரேயாம்ச ஸ்வாமி புராணத்’ தினைத் தமிழ்நாட்டில் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்மக்களிடமிருந்த பழக்க வழக்கங்களையொட்டி எழுதப்பட்ட நூல் சூளாமணி. ‘சிரேயாம்ச ஸ்வாமி புராணம்’ கீழ்வருமாறு சில அடிகளில் சொன்னவையே தோலா மொழித் தேவரால் வேள்விச் சுருக்கம் (கல்யாணச்சுருக்கம்) என 304 விருத்தங்களால் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீபுராணத்திலுள்ள 11 ஆவது சங்கிரகம் ‘சிரேயாம்ச ஸ்வாமி புராணத்தின்’ திருமணச் செய்தி சொல்லும் பகுதி வருமாறு:

* தமிழ்ச் சைவ நூல்களில் கச்சியப்பரின் கந்தபுராணத்தைச் சுருக்கிப் புனைந்த சங்கிரக நூல், ஸ்ரீ சம்பந்த சூரணாலயரின் ‘கந்தபுராணச் சுருக்கம்’ . செய்திகள் விடுபடாமலும், எளிமையாகவும் செய்யப்பெற்ற சங்கிரக நூல் இது. கவிச்சுவையாலும் அலாதியான இன்பம்தரும் சங்கிரக நூல் இதுவென்பதைக் கூடுதல் தகவலாக அறிந்துகொள்வது நல்லது.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

“பிராஜாபதி மகாராஜன் அதிக ஸந்தோஷ பரவசனாகி, சர்வணாம்ருதமாகிய கந்யா ரத்ந லாப வசனம் கேட்டு, அதனை ஸம்வதித்தபின், பெளதனபுர நகரத்து விபூதியினையும், ராம கேசவர்களது ரூபலாவண்ய பிரபாவ மகிமையினையும் கண்டு, அத்யந்த விஸ்மிதனாகிய மந்திரி முக்யன், பிராஜாபதி மகாராஜனால் ஸம்ப்ராப்த ஸம்மாந்தனாகி விருப்பப் போந்து, ஜ்வநஜடி மகாராஜ ஸமீபமடைந்து, உள்ள வருத்தாந்தமெல்லாம் அறிவிப்ப, அவனும் அதிக அர்ஷத்தனாகி, அதுபொழுதே வித்யாதூர விபூதி ஸுகிதமாகப் போந்து பெளதநபுரம் அடைந்து, த்ரிப்ருஷ்ட குமாரனுக்கு ஸ்வயம் ப்ரபையினை விதிவத்கல்யாணம் பண்ணுவித்து”

- இவ்வளவு சுருக்கமான செய்தியை விரிவுபடுத்தும்போது வேதங்கள், அங்கங்கள், வேள்விகள் முதலியவற்றையெல்லாம் சொல்லி, வேதவழிப்பட்ட திருமணத்தில் முக்கிய நிகழ்வாகிய பாணிக்ரகணத்தைச் சொல்லி விரிவான படலம் செய்யப்பட்டமைக்குக் காரணம், பரவலாக வழக்கில் இருந்த திருமண முறையைத் தவிர்த்தெழுதினால் இலக்கியம் எடுபடாமற் போகும் என்பதேயாகும்.

காலத்தின் படிவுகள்

சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை, சூளாமணி என்னும், கி.பி. இரண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காப்பியங்களில் வைதிகச் சடங்குகள் பற்றிப் பார்த்தோம். வேத வேள்வித் திருமணங்களே அந்நூல்களில் பேசப்பட்டுள்ளன. அந்தணர் அல்லாதார் அந்தணர்களைக் கொண்டு வேத வேள்விகள் செய்யச் செய்து, திருமணம் செய்துகொண்டமையை அக்காப்பியங்கள் தெரிவித்துள்ளன. இம் முறைமை அல்லாத வேறு எம்முறைமையிலும் திருமணம் முதலிய சடங்குகள் நிகழ்ந்ததாக அவ்விவிலக்கியங்களில் கூறப்பெறவில்லை.

காலத்தின் படிவுகளையே காவியங்கள் - காவிய நிகழ்ச்சிகள் காட்டும். கதை நிகழ்ந்த காலம் எதுவாயினும், கவிஞன் தன் காலத்தின் நடைமுறைகளைக் காவியத்தில் படரவிடுதல் பொதுநியதி. கதையின் நிகழிடம் வேறொன்றாயினும், கவிஞன், தான் வாழும் நாட்டுச் சூழலையே கதைக்கு நிகழிடமாகக் கற்பித்துக்கொள்வான். இக்கருத்துகளை உளங்கொண்டு பார்க்கும்போது திருத்தக்க தேவரும், கொங்குவேளிரும்,

வைதிகச் சைவம்

தோலாமொழித்தேவரும் கதை நிகழிபங்கள் வேறு வேறாயினும் தமிழ் நிலத்தில் தாம் தாம் வாழ்ந்த காலங்களில் நடைமுறையில் இருந்த வைதிகச் சடங்குகளையே தத்தம் காவியங்களில் பதிவுசெய்தனர் என்பதை எளிதாக உணரலாம்.

சமகாலம்

மேற்காண் காவியங்கள் எழுந்த கால எல்லை, நம் சமயா சாரியர்கள் அவதரித்த காலமாகும். வேத சாரங்களாகிய தேவாரங்களும், ஞானப்பிழிவாகிய திருவாசகமும் அளப்பரும் செல்வக் குவியலாக நமக்குக் கிடைத்த காலம் இதுவேயாகும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அறிவித்தருளிய தனியடியார்களில் பலர் வாழ்ந்து சிறந்த காலமும் இதுவே.

தேவார திருவாசகங்களில் வேதங்களையும், ஆகமங்களையும் சிறப்பித்த குறிப்புகள் பல நூறு இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றை "நால்வர் பொற்றாள் எம் உயிர்த் துணையே!" என்னும் தலைப்பிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளோம். எனவே, நால்வர் பெருமக்கள் வைதிக நெறியையே பின்பற்றினர் என்பதும், அதுவே சைவ நன்னெறி என்பதும் தெளிவாகிறது.

'மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும் வேதியர்' குலத்துள் அவதரித்தவர், பெரியபுராணக் காப்பியத் தலைவராகிய ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். அவரின் குலத்தைச் 'சைவ அந்தணர்குலம்' எனச் சேக்கிழார் சுட்டியுள்ளார். 'நரசிங்கமுனையரையர் என்னும் நாடுவாழ் அரசர்', ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை, 'அன்பினால் மகன்மை கொண்டார்'. 'பெருமைசால் அரசர் காதற்பிள்ளை' ஆன பின்பும், தங்கள் 'வருமுறை மரபில் வைகி வளர்ந்தவர்' இவர்.

முப்புரிநூல்

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு முன்னூல் அணிவித்தல் நிகழ்ந்தது. வேதக்கல்வி கற்பதற்கான ஓர் ஆசிரியர் - வித்யாகுரு

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

ஏற்படுதலையும், அவர்பால் மாணியாதலையும் சுட்டும் சடங்கே, முன்னூல் அணிவிழா ஆகும்.

அவதாரிகைகளுக்கு வித்யாகுரு எதற்கு? பூரண ஞானம் பொலிந்த தெய்வாம்சங்களல்லவா மானுட வடிவெடுத்து மண்ணுக்கு இறங்கினார்கள்? எனவே, ஒரு வேதியன் வித்யா குருவாக இருந்து வேதம் கற்றுக்கொடுத்தான் என்று சொல்வதில்லை. வேத ஆகமங்களைக் கற்கும் கல்வி, கலை ஞானக் கல்வி. ‘கலைஞானம் கல்லாமே கற்பிக்கவல்ல’ பெருமானின் அம்சங்களாக அவதாரித் தருளிய நம் ஆசாரியர்கள் குருகுல வாசம் செய்தார்கள் என்று கூறுவதில்லை. இதனைத் திருவுளம்பற்றிய சேக்கிழார் சுவாமிகள், ‘அளவில் தொல் கலைகள் ஆய்ந்து’ என்று அறிவித்தருளினார். அதன் பொருள் ‘ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் முன்னூல் அணிந்து கொண்ட பிற்பாடு, மாணியாம் பருவ நிகழ்வுக்காகக் குருகுலவாசம் என்பதின்றித் தம் இருப்பிடத்திலிருந்தபடியே, வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் ஆராய்ந்தார்’ என்பதாகும். எவ்வளவு ஞானம் பெற்றவராயினும் மேலும் மேலும் ஆராய இடனளிப்பவை, வேதங்களும் ஆகமங்களும் என்பது அதன் தாத்தாரியமாகும்.

இருபிறப்பின் நிலைமை

வேதக்கல்வி முழுதும் நிரம்பிய அவர்களுக்கு, உபநயனம் என்ற வேதக்கல்விக்கான சடங்கு தேவைதானா? என்று சிந்திப்பதில் தவறொன்றுமில்லை. இந்த வினாவுக்கான விடையைத் தெய்வப் புலமைச் சேக்கிழார், திருஞானசம்பந்தர் புராணத்துள்,

**“ஒரு பிறப்பும் எய்தாமை உடையார் தம்மை
உலகியல்பின் உபநயன முறைமை யாகும்
இரு பிறப்பின் நிலைமையினைச் சடங்கு காட்டி”**

என்ற திருப்பாட்டுத் தொடரால் நாமுணர அறிவித்தருளினார். என்னதான் தெய்வாம்ச அவதாரமாயினும், எடுத்த பிறப்பு,

வைதிகச் சைவம்

யோனீவாய்ப்பட்ட மானுடப்பிறப்பு; மானுடப் பிறப்புக்குரிய சடங்குகள், உலக இயல்பு கருதிச் செய்தாக வேண்டும். சடங்கு செய்து என்று சொல்லாமல், "சடங்கு காட்டி" என்று அருளியதை உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். காட்டுதல், பாவனை! கடவுளுக்கு வைக்கும் நைவேத்யம், காட்டுதல்! திருஞானசம்பந்தருக்கும் உலகியல்பு கருதி, உபநயனம் காட்டப்பட்டது; நிவேதிக்கப்பட்டது.

சடங்கு காட்ட

பிள்ளையாருக்கு உபநயனச் சடங்குகாட்டிய புரோகிதர்கள் வேதாத்யயனம் தொடங்க வேண்டும். அப்படித் தொடங்கினாலே அவர்கள் வித்யாகுரு ஆகிவிடுவார்கள். மூன்றாம் அகவையிலேயே தாவில்தனிச் சிவஞானசம்பந்தராயினார்க்கு, சதுர்வேதம் ஓதுதல் மட்டும் அறிந்த மானுடவர் எப்படி வித்யாகுரு ஆகமுடியும்?

"சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவம் அதனை, அற, மாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்"

அத்தனையும், உமையம்மையே ஸ்பரிசுதீட்சையாகக் 'கண்மலர்நீர் துடைத்து அருளிய' போதே, 'கையில் பொற்கிண்ணம் அளித்த' போதே, 'உணர்ந்த' 'தவமுதல்வரு' க்கு மானுடப் புரோகிதர்கள் எப்படி வித்யாகுரு ஆகமுடியும்? அதனாலே புரோகிதர்கள், உபாத்யயனமாக இல்லாமல், 'வருதிறத்தின் மறைநான்கும் தந்தோம்' என்று அவர்களே ஓதி முடித்துவிட்டார்கள். இந்நிகழ்வும் சடங்குகாட்டுதலாகவே அமைந்துள்ளது.

ஓதினார் புனிதவேதம்

தகுதிபெற்றுப் பதவி பெறுதலே முறை. பதவி பெற்றுத் தகுதி பெற்றால் ஒத்துக்கொள்ளலாம். நால்வேதமும் அறிந்தவர் - சதுர்வேத பண்டிதர் என்பது, பிற அந்தணர் வீட்டுக் குழந்தைகளுக்கு

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

முன்னாலணிவித்து வித்யாகுரு ஆகும்போது மிகப்பெரிய தகுதியாக மதிக்கப்படும். எல்லா ஞானமும் உணர்ந்த தவமுதல்வருக்கு, உலகியல்பு காரணமாகச் சடங்கு காட்டச் செல்லும்போது, அந்த மிகப்பெரிய தகுதி, ஆதவன் ஒளிக்கு முன் மின் மினியின் ஒளிபோல ஆகிறது.

‘எவ்வுலகும் தொழுநின்ற மலைக்கொடி’ யின் திருக்கரத்தால்,
‘ஆரணமும் உலகேழும் ஈன்றருளி, அனைத்தினுக்கும்
காரணமாய் வளம்பெருகு கருணை, திருவடிவான”

சீரணங்கின் திருக்கரத்தால் ஸ்பரிசிக்கப்பெற்ற மகான் - அவதாரிகை காழிப்பிள்ளை. அவர்தம் திருமுன்னிலையில் சடங்குகாட்ட அமர்ந்த மறையவர்கள் பெரும்பேறு பெற்றவர்கள். உலகியல் படியாக அவர்கள் பெற்றிருந்த தகுதியை மிகுதிப்படுத்துவதே காழிப்பிள்ளையாரின் காருண்யத்திற்குப் பெருமை. அதனாலேயே, மதுரவாக்கால்,

‘பொருவிற்ப ஓதினார் புகலி வந்த
புண்ணியனார் எண்ணிறந்த புனித வேதம்.’

மறையவர்களின் தகுதியை மிகுதிப்படுத்தப் பிள்ளையார் திருவுளம் பற்ற, அக்கருணையினை அந்தணர்கள் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். பரஞ்சோதியின் அருள்பெற்ற பிள்ளை இவர்; நம் தியானப் பொருளாக விளங்குபவர் என்றுணர்ந்த நிலையில் தம் ஐயங்களையெல்லாம் திருமுன்னிலைக்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டு தெளிவுபெற்று முன்னினும் பன்மடங்கு, தத்தம் தகுதியை மேம்படுத்திக்கொண்டனர்.

‘சுருதி ஆயிரம்ஓதி, அங்கம் ஆன
தொல்கலைகள் எடுத்து இயம்பும் தோன்றலாரைப்
பருதிஆயிரம்கொடி விரிந்தால் என்எப்
பரஞ்சோதி அருள்பெற்ற பான்மை மேன்மை

வைதீகச் சைவம்

கருதிஆ தரவோடும் வியப்புற்று ஏத்தும்

**கலைமறையோர் கவுணியனார் தம்மைக் கண்முன்
வரு, தியானப் பொருள் என்று இறைஞ்சித் தாம்முன்
வல்லமறை கேட்டு, ஐயம் தீர்ந்து வாழ்ந்தார்'**

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுள் திருஞானசம்பந்தரின் உபநயன நாளில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை வருணிக்கிறது. சுருதி - வேதம்; ஆயிரம் - (உபலட்சணம்) பல என்பதே பொருள்.

தியானப்பொருள்

உபநயனத்தன்றைக்கு வேதக்கல்வி தொடங்கவேண்டும் என்ற சம்பிரதாயத்துக்காக மறையவர்கள் ஒவ்வொரு வேதத்திலிருந்தும் ஒவ்வொரு சந்தம் ஓதினார்கள். அவர்கள் ஓதாத பலவற்றைத் திருஞானசம்பந்தர் ஓதிக் காட்டினார். பரஞ்சோதியாகிய பரமேஸ்வரனின் அனுக்கிரகம் இந்தப் பிள்ளைக்குப் பூரணமாக இருக்கிறது என்பது மறையவர்களுக்குத் தெரியும். அதை இப்பொழுதும் கருதினார்கள். அவ்வுண்மையை ஒருவருக்கொருவர் ஆதரித்தார்கள் - சிலாகித்தார்கள். அதுபோது பெருவியப் படைந்தார்கள். உலகியல்படியாக, வித்யாகுரு ஸ்தானத்தில் உள்ள அவர்கள், உலகியல் ரீதியாக, உபநயன 'வடு' வாக, மாணியாக அமர்ந்துள்ளவரை ஏத்துதல் (வணங்குதல், போற்றுதல், தோத்தரித்தல்) கூடாது. அதனால் தியானித்தார்கள்; தியானத்தில் பெருமான் ஞானசம்பந்தராகவே காட்சி கொடுத்தார். கண்மூடிக் கொண்டு தியானித்தால் வரும் 'தியான வடிவம்' எதுவோ, அதுவே எதிரில் அமர்ந்து காட்சி கொடுக்கும் திருஞானசம்பந்தர் என்பதை உணர்ந்தார்கள்.

வேதம் எழுதாக்கிளவி. கேட்டுக்கேட்டுப் பயில்வது வேதக் கல்வி. குரு எப்படி உச்சரித்தாரோ, அதே உச்சரிப்புத்தான் தலைமுறைகளுக்கும் தொடரும். ஆகவே இது தொடர்பான ஐயங்களும், சர்ச்சைகளும் வேதம் ஓதும் வேதியர்களிடையே வருவதுண்டு. திருஞானசம்பந்தர் சுருதி ஆயிரம் ஓதியதினாலே,

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

வேத பண்டிதர்களுக்கிருந்த அத்தகைய ஐயங்கள் யாவும் தீர்ந்தன ; சிந்தை மயக்குறும் ஐயங்கள் தீர்ந்தன.

உபதேசம்

வேதநெறி தழைத்தோங்கச் செய்தலும் பிள்ளையாரின் அவதார நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். எனவே மறையவர்களின் ஐயங்களைத் தீர்த்து வேதமந்திரங்களை ஸ்பஷ்டமாக உச்சரிக்கக் கற்றுக்கொடுத்து, மந்திர பலிதம் உண்டாகுமாறு செய்ததுடன், ‘எல்லா மந்திரங்களுக்கும் மூலமானதும், முதலானதும், உச்சமானதும், சிவநாமமே மந்திரமானதும், சிவபஞ்சாட்சரம்’ என்ற சத்தியத்தையும் அவர்கட்கு உபதேசித்தருளினார்.

திருஞானசம்பந்தருக்கு வேதம் கற்பிக்கும் வித்யாகுருவாக வந்துள்ளோம் என்ற ஆணவம் ஒருசிறிதுமின்றி, தீயானப் பொருள் என்று அவரை உணர்ந்த பக்குவத்தால், அந்த மறையவர்களுக்கு இப்பெரும்பேறு கிட்டியது. வேதக்கல்வியின் தொடக்கம் என்ற வியாச்சியத்துடன் தொடங்கிய உபநயன விழா, வேத அத்யயன நிகழ்வாக விரிவடைந்து, வேத ஐயங்களைப் போக்கியதால் ‘வேத சதஸ்’ ஆக உருவெடுத்து, பக்குவர்களுக்கு ஞானகுரு பஞ்சாட்சர உபதேசம் செய்ததாக நிறைவுபெற்றது.

வேதம் முழுமையும் தமக்குத் தெரியுமென்ற காரணத்தால் வேதக்கல்வித் தொடக்கம் ஆகிய முன்னுலாணிதலையே திருஞான சம்பந்தர் நிறுத்தியிருந்தால் சைவம், வைதிக நெறியுடையது என்ற நிலைப்பாட்டுக்குக் குந்தகம் ஏற்பட்டிருக்கும். சைவத்தின் வைதிக மரபுகளைத் தேவைக்கேற்ப வளைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கும். சைவத்தின் வைதிக மரபுகள் யாவராயினும் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதனாலேயே, தமக்குத் தேவையற்றதாயினும் சுந்தரரும், சம்பந்தரும் முந்நாலணியை ஏற்றனர்.

காப்பியத் திருமணங்கள்

பெருங்காப்பியத்துள், திருமண விழா, முடிசூட்டு விழா ஆகிய விழாக்கள் நடந்ததாகக் கதையில் வரவேண்டும் என்று

வைதிகச் சைவம்

தண்டியலங்காரமும் தண்டியலங்காரத்துக்குப் பின்னே தோன்றிய பாட்டியல் நூல்களும் சொல்கின்றன. மன்னனைத் தலைவனாகக் கொண்ட காப்பியங்களில் முடிசூட்டு விழாப்பற்றி வரும். மன்னனைத் தலைவனாகக் கொள்ளாத அடியாரை - குடிமக்களைத் தலைவராகக் கொண்ட காப்பியங்களில் முடிசூட்டு விழா வருவதற்கு வாய்ப்பில்லை. இறைவன் காட்சி கொடுத்தருளுதல், காவியத் தலைவர் சிவலோகம் சேர்தல் ஆகியவை முடிசூட்டு விழாவுக்குப் பதிலானவையாக அமையும். இன்னும் சொன்னால், இறைவன் காட்சி கொடுத்தருளுதலும், காவியத் தலைவர் சிவலோகம் சேர்தலும் 'பொன்முடி கவித்த'லைக் காட்டிலும் (முடிசூட்டு விழாவைக் காட்டிலும்) மிக மேலானதும், புனிதமானதும் ஆகும்.

ஒரு துறவியைத் தலைவனாக அல்லது தலைவியாக வைத்துப் பாப்பெறும் காவியத்துள் திருமண விழாப்பற்றி வருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அத்தகைய காப்பியங்களில் காவியத் தலைவன் அல்லது தலைவி துறவு மேற்கொள்ளுதல், தவம்புரிதல் ஆகிய நிகழ்வுகள் திருமண விழாவுக்குப் பதிலானவையாக அமையும். இன்னும் சொன்னால், துறவு மேற்கொள்ளுதலும், தவம்புரிதலும், 'நன்மணம் புணர்த'லைக்காட்டிலும் (திருமண விழாவைக் காட்டிலும்) மிக மேலானதும், புனிதமானதும் ஆகும்.

முடிசூட்டுதலைக் காட்டிலும் புனிதமான இறைக்காட்சி, காவியத் தலைவரின் சிவலோகப் பிராப்தி ஆகியவற்றைக் கொண்ட காவியம் பெரியபுராணம். கதைத் தொடக்கத்தில் - தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்திலேயே இறைவன் மானுட வடிவிலும், இறை வடிவிலும் காட்சி தருகிறார். நிறைவுப் பகுதியாகிய வெள்ளானைச் சருக்கம், காவியத் தலைவராகிய ஸ்ரீ சுந்தரர் கயிலாயம் சார்ந்த நிகழ்வைப் 'பக்திச்சுவை, நனிசொட்டச் சொட்ட' வருணிக்கிறது.

திருமண விழாவைக் காட்டிலும் புனிதமான துறவு மேற்கொள்ளுதல், தவம்புரிதல் ஆகிய நிகழ்வுகளைக் கொண்ட

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

காவியம், மணிமேகலை. இதில் தவத்திறம்பூண்டு தருமம் கேட்ட காதை, பவத்திறம் அறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை ஆகிய நிறைவுக் காதைகள் நன்மணம் புணர்தலைக் காட்டிலும் மேலான நிகழ்வுகளை வர்ணிக்கின்றன. மணிமேகலை பௌத்த காப்பியம்.

தடுத்தல் - ஆட்கொள்ளுதல்

பெரியபுராணத்தில் வரும் திருமண நிகழ்வுகள் வைதிக நெறிப்படியான திருமண நிகழ்வுகளே. பெரியபுராணக் காப்பியத் தலைவரான ஸ்ரீ சுந்தரரின் திருமண நிகழ்வுகள் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்துள் வருகிறது. இத்தலைப்பில் உள்ள தடுத்தல், ஆட்கொள்ளுதல் பற்றி விளக்கம் தெரிந்துகொள்ளுவது நல்லது.

1. **தடுத்தல்** - மையல் மானுடமாய் மயங்கும்வழி, மயங்காமல் தடுத்தல். ஆலால சுந்தரர் கயிலையிலிருந்து மண்ணுலகில் அவதரிக்கப்பறப்படுமபோது,

**‘செய்ய சேவடி நீங்கும் சிறுமையேன்
மையல் மானுடமாய் மயங்கும்வழி
ஐயனே தடுத்தாண்டு அருள்செய்’**

எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். அவர் மானுட வடிவில் அவதரித்த நிலையில் புத்தூர்ச் சடங்கவி சிவாசாரியார் மகளுக்கும் ஸ்ரீ சுந்தரருக்கும் திருமணம் ஏற்பாடாயிற்று. அவதாரிகை, மானுடப் பெண்ணை மணப்பது மையல் மானுடமாய் மயங்குதல் ஆகும். மானுடமாய் மயங்குதல் = மானுடத்தில் கலத்தல். அதாவது தெய்வ அவதாரம், கீழ்நிலையினராகிய மானுடருடன் உறவுகொள்ளுதல் மானுடத்தில் கலத்தல் ஆகும்.

தெய்வம் மானுடமாய் அவதரித்தலுக்கு, உலகியல்பாகிய நிமித்தகாரணமாக ஒரு மானுடத் தாயும், ஒரு மானுடத் தந்தையும் தவிர்க்க இயலாத தேவை. சடையனார் இசைஞானியார் என்னும் மானுடத் தம்பதியினருக்கு ஸ்ரீ சுந்தரர் திருமகனாராகியது, மானுடம் வழியாக அவதரித்தல் ஆகுமேதவிர, மானுடத்தினோடு கலத்தல்

வைதிகச் சைவம்

ஆகாது. சடங்கவி சிவாசாரியார் மகளை மணந்துகொண்டு இல்லறம் மேற்கொண்டிருந்தால், மானுடத்தினாடு கலத்தல் ஆகியிருக்கும். எனவே, கயிலாயத்தில் ஆலால சுந்தரராக விளங்கியபோது வேண்டிக்கொண்டதிற்படி, இறைவன் ஸ்ரீ சுந்தரர் மையல் மானுடத்துடன் கலத்தலைத் தடுத்தார்.

2. ஆட்கொள்ளுதல் - இதனை ஸ்ரீ சுந்தரரை ஆட்கொள்ளுதல், சடங்கவி சிவாசாரியாரின் மகளாரை ஆட்கொள்ளுதல் என இரண்டாகப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஸ்ரீ சுந்தரரை ஆட்கொள்ளுதல் என்று பார்க்கும்போது, அடிமைகொள்ளுதல் என்ற பொருள் போதுமானதன்று.

**‘மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி அடிமைசெய்யும்
வேதியர் குலத்துள் தோன்றி’**

ஸ்ரீ சுந்தரர் திருவவதாரம் செய்தார் எனத் தெய்வப் புலமைச் சேக்கிழார் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். எனவே, ‘என் அடியான் இந் நாவல் நகர் ஊரன்’ என்று சிவன் வழக்குரைத்தது சரி. அந்த வாசகத்தை வைதிகப் பிராமணராக வந்து உரைத்ததால்,

**‘ஆசில் அந்தணர்கள் வேறுஓர்
அந்தணர்க்கு அடிமை ஆதல்
பேச, இன்று உன்னைக் கேட்டோம்’**

என ஸ்ரீ சுந்தரர் எதிர்ப்பேச்சுப் பேச நேர்ந்தது. ஆசில் - சிவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்னும் உயரிய கோட்பாட்டின் காரணமாக, குற்றமற்றவர்களாகிய; ஆசில் அந்தணர் - குற்றமற்ற சிவ வேதியர் ; வேறு ஓர் அந்தணர் - வைதிகப் பிராமணர்; ‘மொய்த்த நெறி வைதிகம் விளைத்த முதலாக’ வந்த பெருமான். ‘சிவனுக்கு மட்டுமே அடிமைகளாகிய சிவ வேதியர், மானுடர்களாகிய வேதப் பிராமணர்களுக்கு அடிமையாதல் இல்லை’ என்பது ஸ்ரீ சுந்தரரின் அசைக்க முடியாத வாதம். இதையே சிவபெருமான் ‘வன்மை

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

பேசுதல்’ எனப் பின்னே குறிப்பிட்டருளினார். வன்றொண்டர் - வலுவான வாதம் வைத்த தொண்டர்.

- இக்கருத்துகளை உளங்கொண்டால் ஏற்கனவே அடிமையான மரபினரை, வேறு உருக்காட்டி, வழக்காடி ‘மீண்டும் அடிமை’ என்பது ஆட்கொள்ளுதலாகாது. சைவ பரிபாலனத்துக்கு ஓர் ஆசாரியராக, திருத்தொண்டர்களையெல்லாம் சைவ உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தி அருளிய முதனூலாசிரியராக - முனைவராகச் சைவத்திற்கு ஆட்கொண்டமையே ஸ்ரீ சுந்தரரை ஆட்கொண்டமை ஆக அமைந்தது.

சடங்கவி மகளை ஆட்கொண்டமை

சடங்கவி சிவாசாரியார் மகளாரை ஆட்கொண்ட முறைமையை இனிப் பார்ப்போம். இவ்வம்மையார் பெற்ற இரண்டு பெரும் பேறுகளை நன்கு உணர்வதற்குத் திலகவதியாரின் அருள் வரலாற்றை இங்கே சுற்றுச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

பன்னிரண்டு வயது அடைந்த திலகவதியாரை மணந்துகொள்ளக் கலிப்பகையார் மேலோர்களைப் புகழ்நாரிடம் தூதனுப்பினார். திலகவதியாரின் தந்தையாராகிய புகழ்நாரும் ‘குணம் பேசி, குலம் பேசி’, திலகவதியாரைத் தர இசைந்தார். நிச்சயதார்த்தம் நடந்தது என்றும் சொல்ல முடியாது ; மண இசைவு - ஒப்புதல் ஏற்பட்டது. அவ்வளவுதான். அது நிகழ்ந்த காலத்தில் போர் தொபங்கியது. கலிப்பகையார், மன்னருக்கு உற்றுழி உதவப் போர்க்களம் சென்றார். போர் செய்தார். போர்க்களத்தில் ‘உயிர் கொடுத்துப் புகழ் கொண்டார்’. அச்செய்தியைக் கேட்ட திலகவதியார்,

‘ஏந்தையும் எம்அணையும் அவர்க்கு

எனைக்கொடுக்க இசைந்தார்கள்

அந்த முறையால் அவர்க்கே உரியதுநான்’

வைதிகச் சைவம்

என்றார். இதனால் இசைவு தெரிவித்தமையே, கணவன் மனைவி என்ற உரிமையை - உறவை உண்டாக்கிவிடும் என்றாகிறது. உள்ளத்தால் ஒருவரைக் கணவன் என்று வரித்துக்கொண்டபின், நிலைமாறாத மிகுதலைமைக் கற்புக்குத் திலகவதியார் சான்றானார்.

புத்தூர்ச் சடங்கவி சிவாசாரியாரின் மகளாருக்கு ஸ்ரீ சுந்தரரைக் கணவனாராக்கப் பூர்வாங்கச் சடங்குகள் யாவும் நடந்தன. மணப்பந்தல் சடங்குகள் மட்டுமே எஞ்சிய நிலையில், கிழ வேதியர் வடிவில்தோன்றிய பெருமான்,

**‘என்னிடையும் நின்னிடையும் நின்ற, இசைவால்தான்
முன், உடையதோர் பெரு வழக்கினை முடித்தே
நின்னுடைய வேள்வியினை நீ முயல்தி’**

என்றார். அதுகேட்ட ஸ்ரீ சுந்தரர்,

**‘உற்றதுஓர் வழக்கு என்)னிடே நீ உடையது உண்டேல்
மற்று, அது முடித்தலது யான் வதுவை செய்பேயன்;
முற்றிது சொல்லுக’**

என்றார். இந்த உரையாடல் மணவேள்வி தொடங்கும் விநாடியில் நிகழ்ந்தமையைக் காட்டுகிறது. மண வேள்வி, மணமகளுடன் செய்வது. எனவே ஸ்ரீ சுந்தரரின் அருகில் சடங்கவி சிவாசாரியாரின் மகளும் இருந்தாள் எனத் தெரிகிறது. திலகவதியாரின் அருள் வரலாற்றை ஒப்பிடுகையில், ஸ்ரீ சுந்தரருக்கும் சடங்கவி சிவாசாரியாரின் மகளுக்குமான உறவு நெருக்கம் கூடுதலானது என அறியலாம்.

ஓர் அவதாரிகையின் மனைவி என்ற முறையில் உறவுரிமை ஏற்படப் பெருமளவுக்கு முன்னேறிய பெறலரும் பெரும் பேறு இம்மைப் பிறப்பின் பயனாக அவ்வம்மையார் பெற்றார். இது புண்ணிய நுகர்ச்சி. அதற்குப் பிறகு அவ்வம்மையார் இறைவன்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

திருவருளால் சாலோக முத்தி அடைந்தார்கள். சாலோகம் = சிவலோகம்.

**‘அயலோந்தவம் முயல்வார்,பிறர் ; அன்றேமணம் அழியும்
செயலால்,நிகழ் புத்தூர் வரு சிவவேதியன் மகளும்
உயர்நாவலர் தனிநாதனை ஒழியாதுணர் வழியில்
பெயராதுயர் சிவலோகமும் எளிதாம்வகை பெற்றாள்’**

என்பது சேக்கிழார் திருவாக்கு. இவ்வகையில் சிவவேதியர் மகளாருக்கு நம்பெருமான் இம்மைப் பேற்றையும் மறுமைப் பேற்றையும் சிறக்க அளித்து ஆட்கொண்டார் என அறிக.

மொத்தத்தில் தடுத்தமை, ‘மையல் மானுடத்தில் மயங்காமல் தடுத்தமை’ என்றும், ஆட்கொண்டமை சைவ பரிபாலனத்துக்கு ஸ்ரீ சுந்தரரை ஆட்கொண்டமை ; இம்மைப் பேற்றையும் மறுமைப் பேற்றையும் சிவ வேதியர் மகளுக்குச் சிறக்க நல்கி ஆட்கொண்டமை என இரு வகையின என்றும் அறிதல் வேண்டும்.

இனி வைதிக நெறியில் நிகழ்ந்த மணவினைகள் பற்றிப் பார்ப்போம்.

பெண் வீட்டார்:-

1. ‘கோத்திர முறைமை தேர்ந்தார்’ - சகோத்திரத்தில் திருமணம் செய்தலாகாது என்று விதி உள்ளதால் அன்னிய கோத்திரமா என்பதைக் கேட்டறிந்தனர். பெண்ணும் மணமகனும் ஒரே கோத்திரமானால், மணப்பெண்ணுக்கு மணமகன் அண்ணன் முறையாவான். எனவே கோத்திரம் என்ன என அறிந்தனர்.

2. ‘முளைப்பாலிகை சாத்தி’ ணார்கள். மங்கல அணி (தூலி) அணிவிக்கும்போது, சுமங்கலிகள் முளைப்பாலிகை ஏந்தவேண்டும். அதற்காகத் தானியங்களை முளைகட்டும் நிகழ்ச்சி இது.

வைதிகச் சைவம்

3. பொருந்திய விதியினாலே 'பைம்பொன் நாண் காப்புச் சேர்த்தார்' இது காப்புக் கட்டுதல் நிகழ்ச்சி. விரத நோன்பிருந்து உமையம்மை சிவனின் பாகம் பெற்றார். அதை நினைவுகூரும் வகையில் காப்புச் சேர்த்து, மணமகளை நோன்பிருக்கச் செய்வார்.

4. 'மாமறை விதி வழாமல் மணத்துறைக் கடன்கள் ஆற்றி' னார்கள். குலகுரு, குலதெய்வ, இஷ்ட தெய்வ, கிராம தேவதை வழிபாடுகள், பொன் வாங்குதல், மணப்புடவை முதலியன வாங்குதல், பந்தல்கால் நடுதல் முதலிய கடமைகளை ஏற்ற நல்ல நாட்களில் செய்தல் மணத்துறைக் கடன்கள் ஆற்றுவதாகும்.

5. 'காலை செய் வினைகள்' முற்றச் செய்தனர். பொற் சுண்ணம் இடித்தல், வாச நெய் பூசுதல், மங்கல வாழ்த்துப் பாடுதல், ஆரத்தி எடுத்தல், நீராட்டு, அலங்காரம், அம்பிகை பூஜை முதலியன காலை செய் வினைகள் எனப்படும். இவற்றுள் சில கூடும்; சில குறையும். குடும்பப் பழக்கம் என்ற வகையில் கூடுதல் குறைவுகள் ஏற்கப்படும். வாச நெய் பூசுதல் நிகழ்ச்சியில் மணமகளுடன் மணமகனையும் உடன் அமர்த்திப் பாட்டுப் பாடி எண்ணெய் நீவுவர். ஸ்ரீ சுந்தரர், அரச குடும்பத்து முறைப்படி அவ்வாறு உடன் அமரவில்லை.

மணமகள் விட்டார்:-

1. 'மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க' மணவினைச் செயல்கள் செய்தனர். அரசராகிய நரசிங்க முனையரையரின் காதற் பிள்ளையாக, மகன்மை முறைப்பட்டவர் ஸ்ரீ சுந்தரர். எனவே, மண நிகழ்வுகளில் இரண்டு முறைகளும் கலந்தன.

2. 'மணவினை உவந்து சாற்றிக் கொற்றவர் திருவுக்கேற்பக் குறித்து நாள் ஓலைவிட்டார்'. 'நிச்சயதார்த்தம்' என்ற நிகழ்ச்சியை, முன்னதாக ஒரு நன்னாளிலோ, மண நாளுக்கு முதல் நாளிலோ

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

நடத்துவது சிவாசாரியர்களின் வைதிக மரபு. முசுவர்த்த ஓலையைச் சீருடன் பெண் வீட்டாருக்கு அனுப்புவது மன்னவர் குலமரபு. ஸ்ரீ சுந்தரரின் திருமண நாள் குறித்து மன்னவர் மரபுக்கேற்பப் பெண் வீட்டாருக்கு ஓலை அனுப்பப்பட்டது.

3. ‘கணித நூற் புலவர் சொன்ன வேலை வந்தனையும் முன்னர்’ மணக்கோலம் பூணுதல் நிகழ்ந்தது. சோதிடாங்கத்துட்கண்டவண்ணம் சபங்குகள் நிகழ்ந்தன.

‘மாமணி அணிந்து தூய

வளர்ஒளி இருள்கால் சீக்கும்

நாமநீள் கலன்கள் சாத்தி

நன்மணக் கோலம் கொண்டார்’

என்றது மன்னவர் மரபு. சிவாசாரியர் மரபுத் திருமணங்களில் மணமகன் அணிகலன்கள் பூணக்கூடாது என்பதில்லை. சர்வாலங்கார பூஷிதராக மணமேடையில் அமர்தல் மன்னவர் மரபுக்கே உரியது. மேற்காண் பாடல் தொடர் ஸ்ரீ சுந்தரரைச் சர்வாலங்கார பூஷிதராகச் சித்தரிப்பதால் இது மன்னவர் மரபுச் செய்கையாயிற்று.

4. நூதன யக்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொண்டார். பனித்திரம் சார்த்திக்கொண்டார்.

‘பால்முறை முன்னூல் மின்னப்

பனித்திரம் சேர்ந்த கையன்’

என்ற பெரியபுராணத் தொடர் இரண்டு மங்கல நிகழ்வுகளைக் குறிக்கின்றது.

1. புதிய முன்னூல் அணிதல் (நூதன யக்ஞோபவீத தாரணம்): சிவ வேதியர் குலத்தவர்களுக்கு முன்னூல் அணிவித்தல் நிகழும். ஸ்ரீசுந்தரருக்கு ஏழாம் அகவையிலேயே, சிவ வேதியர் குலமரபுப்படி

வைதிகச் சைவம்

முன்னால் அணிதல் விழா நிகழ்ந்தது. எனவே திருமண நாளில் 'பால்முறை முன்னால் மின்ன' எனக் குறிப்பிட்டது புதியமுன்னால் தரித்தமை பற்றியதாகும்.

திருமண நாளில் ஏன் புதிய முன்னால் அணிதல் வேண்டும்? என்பதற்குப் 'பால்முறை' என்று சேக்கிழார் விடை அருளியுள்ளார். பால் முறை = விதிக்கப்பட்ட முறை. முன்னால், தக்களியினால் மந்திர உச்சாடனத்துடன் நூற்கப்படுவது. பூப்பஞ்சினால் மட்டுமே நூற்கப்படுவது. அணிந்துகொண்ட சில நாட்களிலேயே தேய்ந்துவிடும்; மங்கும். தேய்ந்த, மங்கிய பூணுநூல் பின்ன மானதற்குச் சமமாகவே கருதப்படும். வேள்வி செய்யும் கர்த்தா, பின்னமான, ஒளி மங்கிய பூணுநூலை அணிதல், பால்முறை-விதிக்கப்பட்ட முறையன்று. திருமணத்தில் மணமகன் வேள்வி செய்ய வேண்டுமாகையால் பால் முறைப்படி - விதிக்கப்பட்ட முறைப்படி - மங்கல திசை நோக்கி (வடக்கும் கிழக்கும்) அமர்ந்து, ஆசமனம் செய்துகொண்டு, உபதேச மந்திரத்தை உரிய எண்ணிக்கையில் உச்சரித்து, புதிய முன்னால் அணிதல் வேண்டும். வேள்வி செய்யும் கர்த்தா, புதிய பூணுநூல் அணிய வேண்டும் என்பது பால் முறையே தவிர செய்விப்போனாகிய வேதியன் புதிய பூணுநூல் அணிய வேண்டும் என்பதில்லை. 'பல்முறை' என்றது இல்லறம் புகும் வேதியன் பூணுநூல் எண்ணிக்கை கூடுதலாவதையும் குறிப்பிடுகிறது. 'மின்ன' என்றதனால் புதிய பூணுநூல் அணிந்தமை பெறப்பட்டது.

'பவித்திரம்' என்பதற்கு மோதிரம் என்பது ஒரு பொருள். 'நாமநீள் கலன்கள் சார்த்தி' எனக் குறிப்பிட்டதற்குள்ளேயே, மோதிரம் அணிந்துகொண்டமையும் அடங்குகிறது. 'பவித்திரம் அணிந்த கையன்' எனத் தனியே கூறியது கொண்டு 'பவித்திரம்' என்பது தங்க மோதிரம் அன்று ; இதுவேறு என அனுமானிக்க வேண்டும். 'பவித்திரம்' என்ற சொல், காணிக்கைப் பாத்திரம், செம்பு, தண்ணீர், தருப்பை, தருப்பைப் புல்லால் செய்வதோர் முடிச்சு, தேன், நெய், பூணுநூல், மோதிரம் என்ற பொருள்களையுடைய சொல்லாகும். 'பவித்திரம் சேர்ந்த கையன்' என்பதில் உள்ள பவித்திரம்,

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

தருப்பைப் புல்லால் செய்ததோர் முடிச்சைச் சுட்டுகிறது. கையன் என்பது ஆகுபெயராய் வலதுகை மோதிர விரலைக் குறித்தது.

இவ்வாற்றான் ஸ்ரீ சுந்தரர், திருமண வேள்விக்காக, விதி முறைப்படி, புது முன்னூல் அணிந்துகொண்டதும், பவித்திரம் சார்த்திக்கொண்டதும் ‘மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க’ச் செய்துகொண்ட வேதாகமோக்தச் சடங்குகள் ஆகும் எனத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

5. மணக்கோலம் செய்துகொண்ட ஸ்ரீ சுந்தரர், மணமேடை அமைந்த இடத்திற்குக் குதிரையின்மேல் ஆரோகணித்து எழுந்தருளினார். சிவ வேதியர் குலத்துள் இச்சடங்கு இல்லை. இவர் நரசிங்க முனையரையரின் மகன்மை முறை உடையவர் ஆகையால் மன்னவர் குல மரபுப்படி, குதிரையின் மேல் ஆரோகணித்து வரும் சடங்கு நிகழ்ந்தது.

முழு அருள் வாழ்வு

பெரியபுராணப் பெருங் காப்பியத்தின் தலைவராகிய ஸ்ரீ சுந்தரருக்கும் சடங்கவி சிவாசாரியாரின் திருமகளுக்கும் நிகழ இருந்த திருமணம் ‘மயல் மானுடமாய் மயங்கு’த லாகாதென்னும் காரணத்தால் முற்ற நிகழவில்லை. மணவேள்வி, மங்கல அணி அணிவித்தல் முதலிய மணமேடையில் நிகழத்தக்க மங்கல நிகழ்வுகள் நடைபெறவில்லை. எஞ்சிய சடங்குகள் யாவும் வைதிக முறைப்படியே நிகழ்ந்தன எனப் பார்த்தோம்.

தனியடியார்களின் திருத்தொண்டுகளும், அவர்கள் பெற்ற பேறுகளும் பெரியபுராணத்துள் நன்கு தெளிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன. அவ்விரண்டையும் தெரிவிப்பது காப்பிய நோக்கமும் போக்கும் ஆகும். அடியார் திறத்தை உலகினருக்கு உணர்த்தப் பெருமான் நிகழ்த்திய அருளாடல்களில் திருமண நிகழ்வு மையப்படும் இடங்களில் மணவிழாச் சடங்குகள் விரிவாகக் கூறப்பெறும். தேவாரம்

வைதிகச் சைவம்

பாடியருளிய ஆசாரியர்களின் வாழ்வில், தொடக்கம் முதலாகவே பேரருள் கலப்பு இருந்தமையை உணர்த்துவது பெரியபுராணக் காப்பியக் கடமையாயிற்று; காரணம் அவர்கள் அவதாரிகைகள். எனவே அவர்களின் அருள் வாழ்வு முழுவதும் பெரியபுராணத்துள் வருகிறது.

முந்தை முறைமை

நாயன்மார்களில் இல்லறத்தவர், துறவறத்தவர் என இரு திறத்தினரும் உள்ளனர். இல்லற நாயன்மார்களில் திருமண நிகழ்வு கூறத் தேவை இல்லாத இடத்திலும் அவர்தம் திருமணம் வைதிகத் திருமணம் எனத் தெரிவிக்கும் இடங்களும் உள்ளன. இயற்பகை நாயனார்,

‘கதும் எனச் சென்று தம்மனை வாழ்க்கைக்
கற்பின் மேம்படு காதலியாரை
விதிமணக் குல மடந்தை! இன்று உணனும்
மெய்த்தவர்க்குநான் கொடுத்தனன்’

என்றார். இதில் வணிகர் குடியினராகிய அவர் திருமணம், வேத விதிப்படி நிகழ்ந்த திருமணம் என்பது, விதிமணக் குலமடந்தை! என்ற விளியால் பெறப்படுகிறது.

வேளாளர் குலத்தவராகிய மானக்கஞ்சாற நாயனாரின் மகளை, ஏயர்கோன் கலிக்காமருக்கு மணம் பேச, மானக்கஞ்சாற நாயனாரிடம் குலப்பெரியவர்கள் வந்தார்கள். மொழிந்த மணத்திறம் கேட்டு மானக் கஞ்சாறனார் முந்தை முறைமையின் விரும்பினார் ; இரண்டு திறத்தார்க்கும் நேர்வாய மன்றல் வினை மங்கல நாள் மதி நூல் வல்லவர் வகுத்தார் எனவரும் செய்திகள் விதிமுறைத் திருமணத்திற்குரிய செயல்களைக் குறிப்பிடுகின்றன.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

நாகப்பட்டினத்துத் தனவணிகர் குலத்து நிதிபதி, தன் மகனுக்குக் காரைக்கால் தனத்தன் மகளை மணம் முடிக்க விரும்பிக் காரைக்காலுக்குக் குலப் பெரியவர்களை அனுப்பினார். அவர்கள் தனத்தனிடம் ‘நீ பயந்த (பெற்ற) பைந்தொடியை நிதிபதி மைந்தன் பரமத்தனுக்கு முந்தை முறைமையின் மணம் புரிக என்றார்’. அவரும் ‘முந்தை முறைமை’ யினால் மணம் இசைந்தார். மானக்கஞ்சாற நாயனார் புராணத்திலும் காரைக்காலம்மையார் புராணத்திலும் ‘முந்தை முறைமை’ எனக் கூறப்பட்டவை, வழிவழியாக வரும் வேதோக்த, ஆகமோக்தத் திருமண முறை என உணரலாம். இதனை,

**‘அளிமிடைதார்த் தனத்தன் அளிமிடத்து உள்புகுந்து
தெளிதருநூல் விதிவழியே செயல்முறைமை செய்தமைத்துத்
தளிர்முன் நகையுமியலைத் தாது அவிழ்தார்க் காளைக்குக்
கனிமகிழ்சுற் றம்போற்றக் கல்யாணம் செய்தார்கள்’**

என்ற திருப்பாட்டும் மெய்ப்பிக்கிறது. இப்பனுவலில் வரும் ‘தெளிதரு நூல் விதி’ திருமணச் சடங்குகளை நிகழ்த்தும் விதிகள் கூறும் நூல்களினைக் குறிக்கும். அவைகள் வேதாகமங்கள். அவை கூறும் விதி வழியே செயல் முறைமை செய்யப்பெற்றன. இங்கே சொல்லப்பெறும் முறைமையே முன்னர்க் கூறிய முந்தை முறைமை.

வேத காரணர்

சிறுத்தொண்ட நாயனார் ‘ஆயுள் வேதக் கலையும், அலகில் வடநூற் கலையும், தூய படைக்கலத் தொழிலும் துறை நிரம்பப் பயின்ற’வர். எனவே, அவரின் திருமணம் வேதவழிப்பட்ட திருமணமாகவே நிகழ்ந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பரஞ்சோதியார் (சிறுத்தொண்டர்), படைத்தலைமையேற்று வாதாவிப் போர் புரிந்து பெருவெற்றி பெற்றார். மன்னன் மெச்சினான். இப்போருக்குப் பின்னர், மன்னன் பரஞ்சோதியாரின்

வைதிகச் சைவம்

உண்மை நிலை உணர்ந்தான். 'தம்பெருமான் திருத்தொண்டர் பரஞ்சோதி', எனக் கேட்ட தார் வேந்தன், 'உம்பர் பிரான் அடியாரை உணராதே கெட்டொழித்தேன்' என வருந்தினான். இத்தகைய அடியாரை 'வெம்பு கொடும் போருக்கு' அனுப்பியதற்காக அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். நிறைந்த செல்வங்களைக் கொடுத்துத் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு அனுப்பினான். அதன் பின்னர், சிவன் அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யத் தமக்கு உதவியாக மனைவி வேண்டும் என விரும்பித் திருவெண்காட்டு நங்கையை அவர் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

'வேதகா ரணர், அடியார் வேண்டியவெய்யப் பணிசெய்யத் தீதில், குழப் பிறந்த, திரு வெண்காட்டு நங்கைகளும் காதல், மனைக் கிழத்தியார் கருத்து, ஒன்ற வரும், பெருமை நீதி, மனை அறம், புரியும் நீர்மைபினை நிலைநிற்பார்'

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுள், பரஞ்சோதியார் மணம்கொண்டு இல்லறம் மேற்கொண்டமையைத் தெரிவிக்கும் செய்யுளாகும். இதில் திருமணம் நிகழ்ந்த முறைமைகள் பற்றி இல்லையென்றாலும் அவர் மாமாத்தியர் (அரசுத் தொழிலுக்குரிய அந்தணி) என்பதாலும், வடநாற் கலை அறிந்தவர் என்பதாலும் அவரின் திருமணம் வேத முறைப்படி நடந்தது என்பது தெளிவு. அதனை உறுதிசெய்யவே இச்செய்யுளில் இறைவனை, 'வேதகாரணர்' என்றார்.

பெரியபுராணத்தின் 4,286 செய்யுட்களில் 1,256 செய்யுட்கள் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணமாகும். இது நூலின் கால் பங்குக்குச் சற்றுக் கூடுதலாகும். இவற்றில் நூறு பாடல்கள் (1155 - 1254) திருஞானசம்பந்த நாயனாரின் திருமணம் பற்றிய செய்திகள் கூறுவன. அப்பாடல்களில் வைதிக நெறி நிகழ்வுகள் பற்றியனவற்றை இனிக் காண்போம்.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

புண்ணியம், தவம்

சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையாராகிய திருஞானசம்பந்தர் ‘மறைவாழ, அந்தணர்தம் வாய்மை ஒழுக்கம் பெருகும் துறை (வைதிகம்) வாழ’த் திருமணம் ஏற்றருளிய செய்திகள் பற்றி இனிக் காண்போம்.

‘திருவளர் ஞானத்தலைவர் திருமணம் செய்தருளுதலுக்குப் பருவமிது’ என, கணித்த சிவபாத இருதயர் அவரிடம் விண்ணப்பம் செய்தார். பதினாறு அகவை என்பது திருமணப் பருவம். பதினாறு அகவையானமையால் திருமணத்திற்கு இசைவு தர வேண்டுமெனத் தந்தையார் பிள்ளையாரிடம் வேண்டிக்கொள்ளவில்லை. திருமணம் என்பது மறை முறை ஒழுக்கம். ஞானபோனகராகிய பிள்ளையார் மறை ஒழுக்கம் காக்க அவதரித்தவர். எனவே,

‘கோதுஇல்மறை நெறிச்சபங்கு

காட்டவரும் வேள்விபல

புரிவதற்கு, ஓர் கன்னிதனை

வேட்டருள வேண்டும்’

என விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார். வேள்விகள் செய்யப் பத்தினி உடனிருக்க வேண்டும் என்பது விதியாகையால் அக்காரணம் பற்றி மணம்கொள்ள வேண்டுமென வேண்டினார். அந்தமில்சீர் சிவன்தாள் சேரும் சிந்தையராகிய பிள்ளையார் இனியும் மண்ணுலகில் மானுடராக இருந்து வேள்வி முதலியனவாகிய கருமங்கள் செய்யும் தேவை இன்மையைக் கருதித் தந்தையாரின் கருத்துக்கு இசையவில்லை.

திருமணம் பாசத்தை ஏற்படுத்துவது; இவர் பாசத் தொடர்ச்சிவிடு நிலைமையில் உள்ளவர். வேள்விகள் சிவனருள் பெறுவதற்காகச் செய்யப்பெறுபவை; இவரோ ‘பெற்றம் உயர்த்தோன் அருள்’ முற்றப் பெற்றவர். எனவே இசைவின்மையை ‘முற்றிய

வைதிகச் சைவம்

தாயினும் கூடாது' என நனி நாகரிகமாகத் தெரிவித்தருளினார். 'கூடாது' என்றது, 'இனியும் யாம் வேள்வி செய்தல் என்பது நிகழாது' எனும் பொருளை உட்கொண்ட சொல்லாகும்.

சீகாழியில் இருந்த வேதியர்கள் பிள்ளையாரிடம்,

'இருநிலத்து மறைவழக்கம் எடுத்தீர்நீர் ; ஆதலினால் வருமுறையால் அறுபொழியின் வைதிக,மா நெறிஒழுகும் திருமணம் செய் தருளுதற்குத் திருவுள்ளம் செய்யும்'

என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். 'மறைவழக்கம் மறைந்த வழக்கம் ஆகாதபடிக்குக் காப்பாற்றி மேலுயர்த்திய தாங்கள் வைதிக, மாநெறி ஒழுகுவதற்காகத் திருமணம் செய்துகொண்டருள வேண்டும்' என்னும் இந்த வேண்டுகோளில் சிவபாத இருதயர் வேண்டுகோளும் உள்ளடங்கி இருக்கிறது. இந்த வேண்டுகோளைக் கேட்ட திருஞான சம்பந்தர் திருமணம் செய்துகொள்ள இசைந்தருளினார். காரணம், வேதம் வாழ வேண்டும், வேத நெறி வாழ வேண்டும் என்ற அவதாரக் குறிக்கோள் நிறைவேற்றத்திற்கு ஆவன செய்துள்ள நிலையில், 'வைதிக மாநெறி ஒழுகும்' திருமணமே சைவத்திற்குரியது என்பதை மெய்ப்பிப்பதே ஆகும்.

நெறிமரபு

திருப்பெருமண நல்லூரில் அந்தணர்குலத் தோன்றலாக விளங்கியவர் நம்பாண்டார் நம்பி என்பவர். அவரின் திருமகளாரை ஞானசம்பந்தருக்கு மணம்முடிக்க விரும்பிச் சிவபாத இருதயர் அந்தணர்கள் புடைசூழ அவ்வுருக்குச் சென்றார். மகட்பேசம் நிகழ்ச்சி அடியார்கள் சந்திக்கும் பக்தி நிகழ்ச்சியாகவே அமைந்தது. பிள்ளையாரிடம் நம்பாண்டார் நம்பி மகட்கொடைக்கு நேர்ந்த செய்தியை விண்ணப்பித்தார்கள்.

'திருமணம்செய் கலியாணத் திருநாளும், திகழ்சிறப்பின் மருவிய ஓரையும் கணித மாங்கலநூலவர், வகுப்ப'

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

**பெருகுமண நாளோலை பெருஞ்சிறப்புடன் போக்கி
அருள்புரிந்த நன்னாளில் அணிமுளைப்பாலிகை விதைத்தார்**

புகலியிலிருந்து நாளோலை வந்தவுடன் நம்பாண்டார் நம்பி திருமண ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினார். ஏழாம்நாளில் திருமணம். எனவே திருமணத்திற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகள் விரைவாக நடைபெற்றன. ‘மாமறைநூல் விதிச்சடங்கின் வகுத்தமுறை நெறிமரபின்’ நடைபெறும் திருமணம் ஆகையால் எல்லா ஏற்பாடுகளும் சாஸ்திரோக்தமாக நடந்தன.

ஸ்ரீசுந்தரர் திருமண நிகழ்வுகளில் மன்னர்களுக்கான திருமண முறைகளும், சிவாசாரிய மரபுக்கான திருமண முறைகளும் கலந்தது என முன்னர் எழுதப்பட்டது. திருஞானசம்பந்தர் திருமணத்தில்,

**‘வேத வாய்மையின் விதியுளி வினையினால் விளங்க
ஓதநீர் உலகியல் முறை ஒழுக்கமும் பெருக’**

இரண்டும் கலந்தது. காப்புக்கட்டும் நிகழ்ச்சி வேத விதிப்படியானது. திருமணத்திற்கு முன்னதாக ஒரு நல்ல நாளில் மணமகனுக்கு, வேத மந்திரங்கள் சொல்லிக் காப்புக் கட்டுவார்கள். இது மணமகன் இல்லத்தில் நிகழ்வது. காப்புநாளைப் பொன்னாற்செய்து காதல் நீள் திருத்தொண்டர்களும், மறையவர்களும், கவினார் மாதர்களும், மைந்தர்களும் சீகாழியில் நகர்வலம் செய்து கொண்டுவந்தனர். இது உலகியல் முறை. திருஞானசம்பந்தர் ஞானபோனகரும் ஆசாரியரும் ஆகையினாலே, அவரின் திருமண நிகழ்வுகளைக் கொண்டாடும் சமய உலகினர் செயல் இது.

நகர்வலமாக எடுத்துவந்த பொன்காப்பு நாண், நவ மணிகளாலாகிய சித்திர விமான மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டது. அங்கே செந்நெல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. பொன் பரிகலங்களில் மங்கலப் பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மாலையணிந்த

வைதிகச் சைவம்

புனிதநீர்ப் பொற்குடம், அரசிலை, தருப்பை முதலியன அங்கிருந்தன. மணிவிளக்கு ஏற்றப்பட்டுச் சுடர்விட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சமாவர்த்தனம்

காப்புக் கட்டிவிட்டால் மாப்பிள்ளையாக - மணமகனாக ஆகிறார். இதுவரை இருந்த பருவம் மாணியாம் பருவம். பிரமச்சரியம்; வேதக் கல்விக்குரிய பருவம். பிரமச்சரியத்தை நிறைவுசெய்துகொண்டு, பிற்பாடுதான் மணமகன் ஆகவேண்டும். பிரமச்சரியத்தை நிறைவுசெய்துகொள்ளும் நிகழ்ச்சியைச் 'சமாவர்த்தனம்' என்பர்.

**'பகரும் வைதிக விதிச் சமாவர்த்தனப் பான்மை
திக்கு முற்றிய செம்மலார்'**

என்பது தெய்வச் சேக்கிழாரின் திருவாக்கு. பிரமச்சரியப் பருவத்தில் வித்யா குருவாக இருந்தவர் நிறைவாகச் சில அறிவுரைகளைச் சொல்லி அந்த ஆசிரமத்தைப் பூர்த்தி செய்வார். அதுவே சமாவர்த்தனம். 'பெற்றோர், ஆசாரியர், விருந்தினர் ஆகியோர் தெய்வங்களே ஆவர்' என்பது முக்கியமான அறிவுரை. அதில் 'ஆசார்ய தேவோ பவ' என்பதற்கு ஒரு விளக்கமும் சொல்லுவார். 'ஆசாரியனிடத்தில் மானுடத்தனமான குணங்களைக் கண்டிருந்தால் அவற்றை மனத்திற் பதித்தலாகாது. அவரிடம் நீ கண்ட ஞானத்தையே அனுசரிக்க வேண்டும்' என்பது அவ்விளக்கமாகும்.

'சத்யம் வத; தர்மம் சூ' என்ற வேதவாக்கியம் வித்யாகுருவின் வாக்கிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன் மாணியாம் பருவம் நிறைவு பெறுகிறது; பிரமச்சர்யம் முற்றுப்பெறுகிறது. இது வைதிக விதி. இந்தச் சமாவர்த்தனம் நிகழ்ந்தபிறகே மணமகனாக்குதற்குரிய காப்புக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.

கயிலைநாதனின் பேரருள் பெற்றவரும், அம்பிகையின் ஞானப்பாலுண்டு உவமையிலாக் கலைஞானம், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் முற்றப்பெற்றவருமாகிய திருஞானசம்பந்தர், உபநயனத்தின்போதே, வேதங்கள் ஓதி, விரிவுரை அருளி,

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

மறையவர்களுக்குப் பஞ்சாட்சர உபதேசம் செய்த ஆசாரியர் என முன்னமே பார்த்தோம். அவ்வாறாயினும் வைதிக தர்மப்படி அவர் பருவம், மாணியாம் பருவமே ஆகும். வைதிக விதிப்படி மாணியாம் பருவத்தை முற்றுவித்து - நிறைவுசெய்துகொள்ள வேண்டும். ஆசாரிய நிலை எய்தியவருக்கு ஒரு வித்யாகுரு சமாவர்த்தனம் செய்வித்தார் என்பது பொருந்தாதாகையால், அந்நிகழ்வைத் தெய்வச் சேக்கிழார் மிக நுட்பமாக அறிவித்தார்.

‘சமாவர்த்தனப்பான்மை திகழ்’: சமாவர்த்தன அறிவுரை மந்திரங்கள் அங்கே திகழ்ந்தன. மறையவர்கள் பலரும், திருஞான சம்பந்தரை முன்னிலைப்படுத்தாமல் சமாவர்த்தன அறிவுரை மந்திரங்களை ஓதினார்கள்.

‘சமாவர்த்தனப்பான்மை முற்றிய செம்மலார்’: சமாவர்த்தன அறிவுரை மந்திரங்களால் மாணியாம் பருவநிலையை - பிரம்மச்சரிய விரதத்தை, நிறைவு செய்துகொண்ட திருஞானசம்பந்தர்.

‘செம்மலார்’: தலைமையாளர். வித்யாகுருவின் முன்னிருந்து சமாவர்த்தன அறிவுரை மந்திரங்களைப் பெறவில்லை என்பது, ‘செம்மலார்’ எனத் திருஞானசம்பந்தரைக் குறித்ததின் கருத்தாகும்.

ஆசாரியநிலை

சமாவர்த்தனத்திற்குப் பிறகு மணமகனாக்கும் நிகழ்வு நடைபெறும். காப்பு நாண் கட்டுதலால் மணமகனாக்குவர். இந்நிகழ்வையும், மறைவழக்கத்திற்கு மாறுபாடில்லாமலும், திருஞானசம்பந்தரின் ஆசாரிய நிலைக்கு ஊறுபாடில்லாமலும்,

‘ஆர்வம் மிக்கெழும் அன்பினால்

மலர்அயன் அனைய

சீர் மறைத்தொழில் சபங்குசெய்

திருந்துநூல் முனிவர்

வைதிகச் சைவம்

**பார்வழிப்பட வரும், இரு
வினைகளின் புந்தச்
சார்வொழிப்பவர் திருக்கையில்
காப்புநாண் சாத்த'**

என்றருளினார். திருமண நாளன்று விடியற்காலையில் உறவின் முறையினருக்குப் புத்தாடைகளும், மறையவர்களுக்குத் தானங்களும் வழங்குவர். திருஞானசம்பந்தர், 'கங்குலின், நிதிமழை, விதிமுறை எவர்க்கும் புரந்தார்!'

எல்லாத் திசைகளிலும் இருந்து சிவனடியார்கள் புகலியில் குழுமினார்கள். புகலியர் பெருமான் காலை செய்வினைகளை முடித்துக்கொண்டார். திருக்கோயிலுக்குச் சென்று, தோணிபுரத்து இறைவனை வணங்கினார். வேதியர்கள் அன்பர்கள் புடைசூழப் புகலி வளம்பதியை வணங்கி நித்திலச் சிவிகையில் ஆரோகணித்தார்.

பீலிக்குஞ்சம், கவரி ஆகியவற்றை வீசியபடி அடியார்கள் இருமருங்கிலும் வந்தார்கள். சங்கு, தாரை, சின்னம், காளம், வாங்கியம் (மேளம்) மலர்துளைக்கருவி (நாதசுரம்) ஆகிய கருவிகளை இசைத்தவாறு இசைவல்லோர் முன்சென்றனர்.

**'கோதையர் குழல்கூழ் வண்டின்
குழாத்தொலி ஒருபால்; கோல
வேதியர் வேத வாய்மை
மிகுமொலி ஒருபால்; மிக்க
ஏதமில் விபஞ்சி, வீணை,
யாழொலி ஒருபால்; ஏத்தும்
நாதமங் கலங்கள் கீத
நயப்பொலி ஒருபா லாக'**

திருமணப் பயணம் நிகழ்ந்தது. மாதவர்கள் 'விருப்பின் மிக்க திருப்பதிகங்களை' விளம்பியவாறு வந்தார்கள். காரைக்காம்மையின்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

பதிகம், திருஞானசம்பந்தர் பதிகங்கள், அப்பரடிகளின் பதிகங்கள் ஆகியவையே அதுபோது இருந்தன. அவற்றைப் பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள் எனச் சேக்கிழர் தெரிவித்துள்ளமையால் சமய நிகழ்வுகளில், திருமண நிகழ்வுகளில் ஓதுதற்குரியவை திருப் பதிகங்கள் என உணரலாம். பிள்ளையாரின் எதிரில் பதிகம் ஓதல் நிகழ்ந்தமையால், திருமுறைகளை இவ்வண்ணமே பயன்படுத்த வேண்டும் என ஆசாரியரே அங்கீகரித்துள்ளமையை உணரலாம்.

இத் திருமணப் பயணத்தில் தவசிகளும் யோகிகளும் பெருந்திரளாகக் கலந்துகொண்டார்கள். இச்செய்தியை,

**‘அறுவகை விளங்கும் சைவத்து
அளவிலா விரதம் சாரும்
நெறிவழி நின்ற வேடம்
நீடிய தவத்தி னுள்ளோர்
மறுவறு மனத்தில் அன்பின்
வழியினால் வந்த யோகக்
குறிநிலை பெற்ற தொண்டர்
குழாம்குழா மாகி ஏக’**

எனத் தெய்வச் சேக்கிழார் அறிவித்தருளினார். புகலியிலிருந்து புறப்பட்டுவந்த அனைவரும் திருப்பெருமணநல்லூரை அடைந்தனர். அவ்வூர்க் கோயிலில் உள்ளாரும் ஊரவரும் வழிஎதிர்கொண்டு, மங்கலம் பொங்க வரவேற்றனர். திருஞானசம்பந்தர் அடியார் களுடன் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று பதிகம்பாடி வழிபாடு செய்துகொண்டார்.

திருமணக்கோலம்

வேதியர்கள் திருஞானசம்பந்தரிடம் ‘திருமணக்கோலம் புனைந்துகொள்ள வேண்டும்’ என வேண்டிக்கொண்டார்கள். திருஞானசம்பந்தருக்குப் ‘பொற்குடம் நிறைந்த வாசப்புனித மஞ்சன

வைதிகச் சைவம்

நீராட்டுச் செய்தார்கள். திருஞானசம்பந்தர் வெண்பட்டாடை உடுத்திக் கொண்டார். உத்தரீயப் பட்டும் சுற்றிக்கொண்டார். முத்துமாலை அணிந்துகொண்டார். தங்க நாணில் முத்துக்கள் கோத்த கடிகுதிரம் (அரைஞாண்) அணிந்துகொண்டார். இது ஆடைக்குமேல் அணிவது. இடுப்பில் அரைப்பட்டிகை என்னும் அணிக்குமேலே சன்னவீரம் என்னும் பொன்மாலையை அணிந்துகொண்டார்.

ஒவ்வொரு வைதிக நிகழ்வின் தொடக்கத்திலும் புதுப்புதுநூல் அணிந்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் விதிப்படி முத்துப்போல் வெள்ளொலிவீசும் புதுப் புதுநூலை மந்திரோக்தமாக அணிந்து கொண்டார். விரலில் வைரம் பதித்த மோதிரம் அணிந்து கொண்டார். முத்துத் தண்டையும், தொங்கும் கைவளையும் கையில் அணிந்து கொண்டார். முழங்கையில் தாலிப்பொட்டு என்னும் சிறு பதக்கம் அணிந்துகொண்டார். வடம் எனப்படும் பருமனான முத்துக்கோத்த பொன்மாலையையும் அணிந்துகொண்டார். முத்துப்பதித்த தோள்வளை அணிந்துகொண்டார். திருக்கமுத்தில் மாலையுடன் உருத்திராக்கக் கண்டிகையையும் அணிந்து கொண்டார். பருமுத்து மாலையையும் அதனுடன் அணிந்து கொண்டார். காதில் முத்துத் தொங்கல் குழையை அணிந்து கொண்டார். திருநீறு இலங்கும் நெற்றியின் மேற்பரப்பில் திரணை எனப்படும் பொற்கம்பியைச் சுற்றிக்கொண்டார். அதில் முத்துக்கள் கோக்கப்பட்டிருந்தன. முத்துக்கள் பதித்த மகுடம் சூடிக்கொண்டார். இப்படியான அலங்காரங்களை மறையோர் மந்திரகோஷங்களுடன் செய்ய அவர் அணிந்துகொண்டார்.

திரு அடையாளமாலை எனப்படும் கல்யாண மாலையை மணமகளின் சகோதரன் அணிவிக்க வேண்டும். மணமகளுக்குச் சகோதரர் இன்மையால், கல்யாண மாலையை நம்பாண்டார் நம்பியின் மருமகன் ஆகும் உறவு காரணமாகத் தாமே எடுத்து அணிந்துகொண்டார். எல்லா அழகுக்கும் மேலாம் அழகு தருவதாகிய திருவெண்ணீற்றிறனைத் திருவைந்தெழுத்து ஓதி மீண்டும் அணிந்துகொண்டார்.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

முத்தும் பொன்னும்

‘பழகிய அன்பர் கழுத்’ திருமடத்திலிருந்து திருவீதிக்கு வந்தார். பழகிய அன்பர் என்பது திருநீலநக்கர், திருமுருக நாயனார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் உள்ளிட்ட திருத்தொண்டர்களைக் குறிக்கிறது. இறைவன் இவர்க்கு அருளிய முத்துச்சிவிகையில் ஆரோகணித்தார். சங்கநாதம் முழங்கியது. முழுவொலி எழுந்தது. முன்னர்க் சுவரிய அனைத்துக் கருவி இசைகளும் ஒலித்தன. வேத வாழ்த்துகள் பொங்கி வழிந்தன. மரியாதைக்கு அடையாளங்களான மங்கல எடுபிடிகள் முன்சென்றன. சீரணி தெருவினுடே திருமண ஊர்வலம் சென்றது. பெண் வீட்டார் சார்பில் முத்துக்கள் பதித்த காளம், சின்னம், தாரை ஆகியவற்றை ஒலிக்கச் செய்தார்கள். முத்துக் குடை பிடித்து வரவேற்றார்கள். பிள்ளையார்க்குச் செய்த அலங்காரங்களில் சற்றொப்ப அனைத்திலும் முத்துக்கள் இருந்தன. இறைவனால் முத்துப் பந்தரும் முத்துச் சிவிகையும் அருளப்பெற்றவர் ஆனமையால் அவருக்குச் செய்த சிறப்புகளில் முத்துக்கள் பெருமளவில் கலந்திருந்தன.

மணமகனுக்கு இவ்வளவு பொன்னணிகள் பூட்டியமைக்கும் ஒரு காரணம் உண்டு. நம்பெருமான், பிள்ளையாரின் கைத்தாளமும் பொன்னாக இருக்க விரும்பிப் பொற்றாளம் ஈந்தார். நாயகியாம் அன்னை, பொற்றாளத்துக்கு ஓசை கொடுத்தாள். அதனால் பிள்ளையாருக்குப் பொன்னணிகள் பலவாக அணிவித்தனர்.

மணமகள்

திருமண நாளின் காலையில் நம்பாண்டார் நம்பியின் திருமகளாகிய தெய்வக் கற்பகப் பூங்கொம்பு போன்ற நங்கைக்குச் சடங்குகள் செய்து காப்புச் சேர்த்தார்கள். அதாவது அவர் விரதவழிபாடு செய்துகொள்ளத் தனியறையில் அமர்த்தினார்கள். பின்னர் அவ்வம்மையாருக்கு அலங்காரம் செய்தமையைத் தெய்வச் சேக்கிழார்,

வைதிகச் சைவம்

**‘செம்பொன்செய் வாசிச் சூட்டுத்
திருமணிப் புனைபூண், செல்வப்
பைம்பொனின் மாலை வேய்ந்த
பவளமென் கொடிஒப் பாரை
நம்பன்தன் அருளே வாழ்த்தி
நல்லெழில் விளங்கச் சூட்டி
அம்பொன்செய் தீபம் என்ன
அழகுஅலங் கரித்து வைத்தார்’**

என ஒரே பனுவலில் விளக்கினார். ‘எப்பொழுதும் அவர்கள் மேனியில் அதிக அளவில் மணிகள் பதித்த பொன்னணிகள் உண்டு. பொன் மாலை வேய்ந்த பவளக் கொடி போன்ற அவ்வம்மையாரை, இறைவனை வாழ்த்திக்கொண்டே மேலும் அணிகள் அணிவித்தார்கள்; நல்லெழில் விளங்குமாறு ஒளிவிடும் பொன் தீபமாக ஆக்கினார்கள்’ என்பது இதன் கருத்து.

மணமேடையில்

இப்பால் முத்துச் சிவிகையில் ஆரோகணித்துத் திருவுலாப் போந்த திருஞானசம்பந்தர் திருமணப் பூம்பந்தரின் அருகில் முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கினார். பொற்சண்ணம் பரப்பிய தரைப்பாவாடையில் திருவடி பதித்துத் திருமணப் பந்தருக்கு எழுந்தருளினார். அந்தணர் குலப் பெண்கள் புனித தீர்த்தப் பொற்குடங்கள், மணி விளக்குகள், தூபம், மலர்கள், மாலை, முளைப்பாலிகை, பொன்னகல் விளக்குகள், சீர்கள் ஏந்தி நின்றனர்.

மணமேடையில் மணிகள் பதித்த தங்கப் பலகை இடப்பட்டிருந்தது. அதில் திருஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளினார். பெண்கள் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்கள் இசைத்தனர். கமண்டலப் பாத்திரப் புனித நீரால் பிள்ளையார் ஆசமனம் செய்துகொண்டார். விதிமுறைப்படி, திருமண மங்கல வினைகள் தொடங்கித்

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

தொடர்ந்தன. நம்பாண்டார் நம்பி மணமகன் பாதங்களில் கமண்டல நீர் வார்த்து உபசரித்தார். இது வேதவிதிச் சடங்கு. மணமகனைச் சிவனாகவே கருதி, பாதம் கழுவிய தீர்த்தத்தைத் தலையில் தெளித்துக்கொண்டார். இது அடியார் என்ற நிலையில் சமய ஒழுக்கம். அந்நீரை உதட்டில் படுமாறு செய்தார். இது அவரின் பக்குவநிலை.

பாணிக்ரகணம்-தாலி

ஆணின் குலம் கோத்திரம் மரபு, பெண்ணின் குலம் கோத்திரம் மரபு ஆகியவற்றை அவையோர்க்குத் தெரிவிக்கும் வைதிகச் சடங்கு நிகழ்ந்தது. பின்னர்க் கன்னியின் செங்கையை மணமகன் பற்றும் பாணிக்ரகணம் நிகழ்ந்தது. வைதிகச் சடங்குகளில் இதுவே மிக முக்கியமானதாகும். இருக்குவேத சம்பிரதாயங்களின்படி இந்நிகழ்வுகள் நிகழ்ந்தன. பாணிக்ரகணம் நிகழ்ந்தது என்றாலே, அந்நிகழ்வின் அடையாளமாகிய பொற்றாலி பூட்டுதலும் நிகழ்ந்தது என்றாகிறது. எனவே, அந்நிகழ்வைத் தனியே பிரித்துக் கூறவேண்டும்தில்லை. அன்றியும் தாலி முடிச்சுகள் மூன்றையும் மணமகன் மட்டுமே இடுவதில்லை. மணமகனின் சகோதரியும் இணைந்து முடிச்சிடுவர். திருஞானசம்பந்தருக்குச் சகோதரி இன்மையால், உறவின் முறையில் வேறொரு சுமங்கலிப் பெண் அம்மங்கல நிகழ்ச்சிக்கு உதவியிருக்க வேண்டும். இக்காரணம் பற்றியும் சேக்கிழார் அந்நிகழ்வை விரித்துரைக்காமல் விடார் எனக் கொள்ளலாம்.

மணமகள் அமர்ந்திருக்க, மணமகன் நேர் எதிரில் வந்து நின்று குனிந்து தாலி கட்டுவதே வைதிக மரபு. இப்படியான காட்சியையே கூடல் எனக் குறிப்பிடுவது பொருந்தும். இக்கருத்து உடன்பாடாயின்,

**‘புனிதமெய்க் கோலம் நீடு
புகலியார் வேந்தர் தம்மைக்**

வைதிகச் சைவம்

குனிசிலைப் புருவ மென்பூங்

கொம்பனா ருடனே கூட

நனிமிக்கக் கண்ட போதின்

நல்லமாங் கலங்கள் கூறி

மனிதரும் தேவர் ஆனார்

கண்ணிமை யாது வாழ்த்தி'

என்னும் பனுவலை மாங்கல்யதாரணத்தின்போது அவையினர் நிறை கூறிய பனுவலாகக் கொள்ளலாம். எக்காலத்திலும் தாலிகட்டும் சடங்கிருந்ததென்பதை இக்கட்டுரைத் தொடரில் முன்னமேயே விளக்கியுள்ளோம்.

வைதிகச் சைவம்

இத்திருமண நிகழ்வுகளை வைதிக மரபுப்படி, முதன் மறை (இருக்கு) முறையில், சிவனடியே சிந்தித்து, மந்திர லோபமின்றிச் செய்துவைத்தவர், காவிரி நாட்டுச் சாத்தமங்கை என்னும் ஊரினராகிய மங்கல மறையவர் திருநீலநக்க நாயனார் என்னும் திருத்தொண்டர் ஆவார்.

திருஞானசம்பந்தரின் திருமண நிகழ்வுகளில் மணமகளின் கரம்பற்றி எரிவலம் செய்த காட்சியும், வேள்வி செய்து வேள்வித் தீயில் பொரி பெய்த காட்சியும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. மெட்டி அணிவிக்கும் காட்சி வருணிக்கப்பெறவில்லை. ஆசாரிய நிலையினராகிய திருஞானசம்பந்தர் குனிந்து, மணமகளின் கால் விரலைத் தீண்டுதலை வருணிக்கத் தெய்வச் சேக்கிழாரின் அபார பக்தி அனுமதிக்கவில்லை என்பதே அதன் காரணமாகும். உலகியல் முறைமைக்காக வேத விதிகட்கு இணங்கும் இயல்பினர் திருஞானசம்பந்தர் என்பதை அவரின் உபநயனம் பற்றி எழுதிய பகுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

“கயிலைமாமுனிவர்” வழங்கியருளிய அறிவுரைகள்

திருஞானசம்பந்தரின் திருமணம் வைதிக நெறிப்படியே நிகழ்ந்தது என்பதை மேற்காண் சான்றுகளால் உணரலாம். பொதுவாகவே பெரியபுராணம் வைதிகச் சைவம் பற்றியே வற்புறுத்துகிறது. வைதிகம் சாராத சைவமில்லை. தாம்தாம் கற்பித்துக்கொள்வனவெல்லாம் நெறியும் ஆகாது; சைவமும் ஆகாது.

நிறைவாக

சங்க நூல்கள் தொடக்கமாகப் பெரியபுராணம் வரையிலான, இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள் யாவற்றிலும் இல்லச் சடங்குகள் வைதிக நெறியில் மட்டுமே நிகழ்ந்தன என்பதற்கான ஆதாரங்களை இத்தொடரில் பார்த்தோம். குறவர், பரதவர் போன்ற திணை நில மக்கள் புலால்படைத்து வழிபாடு செய்யும் இயல்புடையவர்கள். எனவே அவர்கள் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளில் வைதிகம் இல்லை. அவர்களின் நெறிகளைச் சைவத்தில் சார்த்தியுரைத்தல் ஆகாது. சைவம் புலால் மறுப்புச் சமயம். கண்ணப்பரின் அன்பு மேலீட்டுச் செயல் ஒழிபு. அது அவரால் மட்டுமே ஆகக்கூடியது.

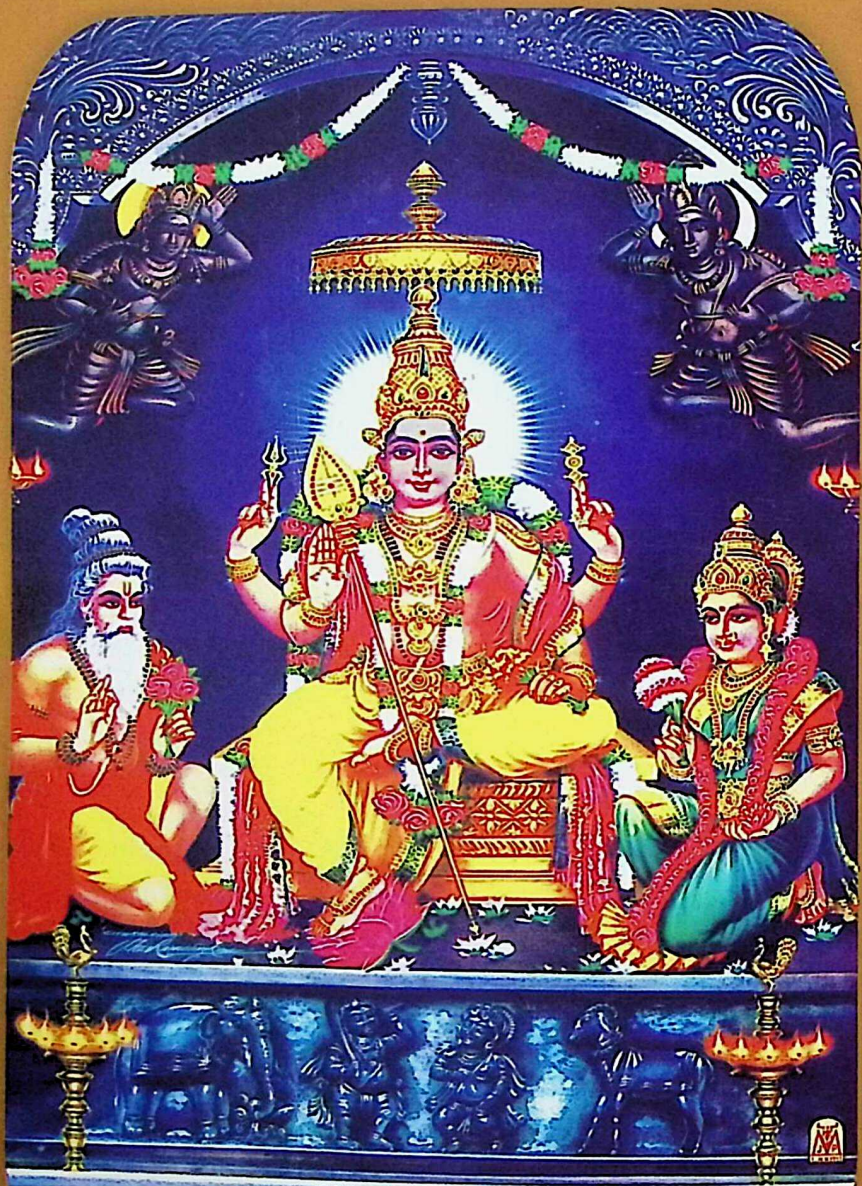
‘பத்தாம் நூற்றாண்டுவரை சைவர்களுக்கென்று ஒரு நெறி இருந்தது. அது தமிழ் நெறி. தமிழிலேயே சடங்குகள் யாவும் நிகழ்ந்தன. அதற்குப் பிற்பாடு வடவர் நெறி சைவத்தில் புகுந்து ஆதிக்கம் பெற்றது’ என்னும் பொய்ம்மை வாதம் இத்தொடரால் மறுக்கப்பட்டது. சைவம் என்றும் தடம்மாறியதுமில்லை ; தடுமாறியதுமில்லை. சிவம்போல் அநாதியான சைவம் என்றென்றும் வேதநெறி போற்றியொழுகும் வைதிகச் சைவமாக விளங்குகிறது. இனி எக்காலத்திலும் அவ்வண்ணமே விளங்கும்.

சுபம்.

- சில சில

குறிப்பு

குறிப்பு

அருள்மிகு சுப்பிரமணியசுவாமி திருப்பரங்குன்றம்
SRI SUBRAMANIASAMY - THIRUPARANGUNDAM